

ANIRAM

LA REVISTA DE
L'INSTITUT MARINA
Núm. 14

SUMARI

	<u>Pàgina</u>
Editorial	3
Notícies 2009-2010	4
Activitats	18
Sortides	46
Opinió	50
Sant Jordi 2009	55
Agraïments	86

EDITORIAL

Com ja sabeu, aquest curs el nostre institut celebra 25 anys de la seva existència. Es tracta d'una commemoració molt important, plena de connotacions emotives per a moltíssima gent. Creiem que s'ha de celebrar com cal, i és per això que, des de fa més d'un any, hi ha un grup de persones preparant tot un seguit d'actes i activitats a l'alçada d'un esdeveniment tan important per a nosaltres. El curs va ser inaugurat pel conseller d'Educació, Ernest Maragall, s'ha creat un logotip per a l'ocasió, s'ha muntat una exposició permanent de fotos que es troba al claustre, s'han fet trobades d'exalumnes... Però tot això us ho explicarem en un número extraordinari de la nostra revista, *Aniram*, que porta catorze dels vint-i-cinc anys volent ser un reflex del nostre dia a dia. El número sortirà a finals de curs. Si us plau, no deixeu de llegir-lo!

Però, mentrestant, la vida a l'institut continua (de fet, en volem fer 25 més!): acollint les noves generacions, acompanyant el progrés de les que ja hi són, preparant-se per dir adéu a aquelles que marxen i continuen el seu camí en altres llocs... I, en constant evolució, adaptant-se a les noves lleis, a les necessitats educatives que van sorgint, als canvis... (Al llarg d'aquest curs, sense anar més lluny, hem hagut de veure com el director i una de les secretàries ens deixaven per afrontar nous reptes - i ens ho expliquen a les entrevistes que trobareu tot seguit.) I tothom continua treballant per avançar. És obvi que sempre es pot millorar, però creiem fermament que tot el que trobareu a continuació és una prova irrefutable de tot l'esforç, la dedicació i la il·lusió que alumnat, professorat, personal d'administració i serveis, treballadors i treballadores posem diàriament en allò que fem. El Marina és un pou de vida (fa vint-i-cinc anys que ho és) i les pàgines que vénen a continuació ho corroboren sobradament.

Confiam, doncs, que gaudireu llegint la revista, i us desitgem una bona diada de Sant Jordi. Ens retrobarem al juny!

CANVI DE DIRECCIÓ A L'INSTITUT

JORDI SABATÉ: “M’agradava fer de director”

GISELA PLAZA i YAIZA REINA (4t d'ESO A)

A començaments del mes d'octubre, el director de l'institut, en Jordi Sabaté, ens va deixar per anar a ocupar un càrrec al Departament d'Educació. A continuació ens parla d'aquest canvi inesperat, i satisfà algunes curiositats que tenien les entrevistadores sobre la seva feina i sobre el món de l'educació...

Quants anys portaves treballant a l'IES?

Doncs a l'institut portava dotze anys, i ara feia el tretzè curs.

En Jordi Sabaté, en un moment de l'entrevista

Quins records tens de l'IES Marina? Algun en especial?

Jo de l'institut tinc molts records, perquè entre altres coses la meua vida professional sempre m'ha agradat i per tant m'estimo les coses que faig; no sé treballar sense estimar-me les coses, aleshores records en tinc molts, d'alumnes que he tingut i crec que he pogut ajudar, d'altres que no m'ha anat tan bé amb ells, de companys, de persones a les que m'aprecio molt i que he deixat enrere. Especial? No ho sé, em costaria dir-te ara si hi ha algun moment especial, però tinc molts bons records de la Llagosta i sempre parlo bé d'ella i del meu institut, que encara considero meu.

T'agradava fer de director del centre o era massa responsabilitat?

M'agradava molt, perquè ara està de moda dir que no, que a mi no m'agrada per... perquè a mi m'agrada fer de professor, primer perquè jo sóc en primer lloc mestre, he fet deu anys de mestre de primària i he fet dotze anys de professor de secundària i això m'agrada molt, però m'agradava fer de director perquè fer de director suposa la capacitat d'influir, jo declaro que m'agrada influir, en positiu, i tinc una idea del que hauria de ser una escola i m'agrada intentar ajudar a dur-la a terme. Per tant sí, m'agradava fer de director i no em feia por la responsabilitat.

Es podria considerar ric a un professor? Quant es cobra?

Mira, el salari és una cosa molt relativa, actualment un mestre és ric perquè té feina i no ens falta feina als mestres, és ric perquè el seu salari és digne malgrat podria ser molt millor i hauria de ser molt millor, almenys quan ja un mestre porta molt de temps. Aquí a Espanya el salari mínim d'un professor és superior a la mitjana europea, però en canvi és molt inferior a la mitjana europea quan portes molts anys d'exercici i això és injust; és ric perquè el mestre, si gaudeix de la seva feina, té l'oportunitat de viure molt feliç amb el que fa, i és insuficient si al mestre no li agrada la seva feina i s'amaga amb ella, que d'aquests també n'hi ha. Aleshores tot depèn, jo per mi mai m'he queixat del salari i de la meua feina.

Continues fent de mestre o ara fas feina “de despatx”?

Ara no puc fer de mestre; diguem-ne que faig com una mena de mestre de gent gran. La meua feina és organitzar, crear condicions perquè els centres puguin dur a terme determinades coses, però faig

molta més feina de despatx ,trobo que... en ocasions m'agradaria tornar a les aules i quan hi entro en alguna doncs m'agrada.

Quin és el nou càrrec que tens a la Generalitat?

“Subdirector general de formació i desenvolupament del personal docent”, que és la persona responsable de tota la formació permanent del professorat de Catalunya, de tota la innovació i en aquest cas el projecte eduCAT 1x1, que és un projecte d'implantació dels ordinadors a l'aula i de tot el tema de les tecnologies de l'aprenentatge i de comunicació.

Un altre moment de l'entrevista, amb la Yaiza i la Gisela

Què t'agrada del nou càrrec?

El repte, la possibilitat d'intentar ajudar des de la meva experiència i coneixement. Com jo sempre he dit que, molt sovint, les coses estaven molt allunyades dels centres, la meva responsabilitat és ser fidel al meu discurs i intentar influir des del que jo crec que hauria de ser la política educativa del país. Jo no sóc polític, però en aquest cas tinc la possibilitat d'influir i d'ajudar.

Per què a llocs com Dinamarca o Londres l'educació és gratuïta i aquí a Espanya no?

Bé, l'educació per llei hauria de ser gratuïta i entre tots hem permès que no ho sigui, entre altres coses perquè sovint socialment, aquest país no ha sabut respectar prou el bé públic, tot allò que és gratuït ho hem degradat, li hem restat importància. Perquè l'educació fos gratuïta cap centre hauria de cobrar res ni en qüestió de llibres ni matriculacions, però la realitat diu que l'Estat no posa prou diners perquè això sigui més real i que en centres concertats, a través de fundacions, cobren diners, i els centres públics volen ser competitius i volen tenir possibilitats, han de cobrar diners a través de les “AMPA”. Serà gratuïta, com moltes altres coses, quan tots plegats també com a ciutadans siguem conscients de la responsabilitat que tenim i no malbaratem els recursos públics, i quan els governs i els polítics decideixin posar-hi els diners que hi calen, que són més. Ara, avui en dia hi ha diners, el que hem de fer és no malgastar-los perquè diners n'hi ha i es fan moltes coses, però també de vegades es malgasten.

Ha sigut un gran plaer fer-li aquesta entrevista i esperem que tingui molta sort a la Generalitat.

Moltes gràcies! Tu recorda sempre que té més sort qui treballa... igual que tindria més sort qui més loteria compri, no? Doncs hi haurà sort que us farà sentir de debò afortunats. Jo sempre he tingut molta sort a la vida.

Al llarg d'aquest *Aniram* trobareu diverses entrevistes, la majoria de les quals han estat realitzades per alumnes de 4t d'ESO que cursen la matèria Taller de Premsa. No sabem si entre ells hi ha futurs periodistes, però creiem que estareu d'acord amb nosaltres que, d'aptituds, no els en falten!

NOVA DIRECCIÓ A L' INSTITUT MARINA

L'Anabel Giménez, la nova directora

Vam començar el curs al setembre amb la il·lusió de la celebrar el 25è aniversari de la creació del nostre centre. Teníem dissenyades activitats que aniríem desenvolupant durant tot el curs, i, ja al mes de setembre, havíem de tenir preparada l'exposició fotogràfica al claustre, el conseller Maragall vindria a inaugurar-la el dia 23. Així va ser, l'Ernest Maragall va venir a inaugurar la exposició, però ens reservava una sorpresa: s'emportava el nostre director a treballar amb ell al Departament d'Educació.

Bé, ja us ho podeu imaginar, el daltabaix va ser important, sobretot perquè era totalment inesperat. Necessitàvem un director per substituir en Jordi aquest curs. Finalment, i, després de pensar-ho molt, em vaig “armar de valor” i vaig decidir continuar a l'equip directiu no com a coordinadora pedagògica, que era el meu càrrec fins al moment, sinó com a directora.

És clar que portar la direcció d'un centre com el nostre no és fàcil i també he de dir que mai havia format part dels meus plans estar al capdavant de l'equip . Portava quatre anys formant-ne part, treballant de valent amb il·lusió i ganes, però des de la meua parcel·la. Dirigir un centre era una altra cosa.

Un cop presa la decisió, he de dir que em vaig sentir molt recolzada per la resta de l'equip directiu i per molts membres de la comunitat educativa, cosa que vaig agrair molt.

Ja han passat uns mesos i he comprovat que aquesta nova feina era un repte que estava disposada a acceptar. Actualment, he superat les proves per a la selecció de directors al centres públics i els pròxims quatre cursos estaré nomenada directora de l'institut Marina. La meua intenció és estar al servei del centre, espero aconseguir-ho.

Per acabar, fa 20 anys que faig classes i en fa 16 que treballo en aquest institut, no cal dir que el centre i la població formen una part important de la meua vida. És un repte tirar endavant aquest engrescador projecte.

Moltes gràcies.

Anabel Giménez Acha

PROJECTE DEL CFS DESENVOLUPAMENT DE PRODUCTES ELECTRÒNICS GUARDONAT ALS PREMIS ARGÓ DE LA UAB

El curs 2008/09 l'IES MARINA va presentar un dels projectes dels alumnes del Cicle Formatiu de grau Superior d'Electrònica a dos concursos: *Nous Professionals de la CECOT* i *Premi Argó de la Universitat Autònoma de Barcelona*.

Cares de satisfacció en el tutor del projecte i els alumnes premiats

El projecte consistia en un procés industrial automatitzat per omplir capses amb unes peces; el control es va realitzar amb un autòmat programable i una pantalla tàctil.

El projecte va ser realitzat pels alumnes Alberto Córcoles i Jordi Marín i tutoritzat pel professor Carlos Ontiveros. El passat 5 d'octubre de 2009 es van lliurar els premis Argó i **el nostre projecte va ser guardonat amb el tercer premi.**

A la web de l'IES Marina es pot veure un vídeo amb l'explicació i funcionament del projecte.

A continuació podeu llegir l'entrevista que uns alumnes de 4t d'ESO van fer als flamants guanyadors:

ALBERTO I JORDI: “L'última setmana va ser força estressant”

PATRÍCIA FERNÁNDEZ, IRENE LÓPEZ
i CRISTHIAN SOLIZ (4t d'ESO C)

En què es vau inspirar per fer aquest treball?

JORDI: La veritat és que jo no vaig tenir gaire clar quin projecte fer. Llavors, el departament d'electrònica ens va suggerir fer aquest projecte, ens va agradar, i vam decidir fer-ho.

ALBERTO: Jo havia pensat en alguna altra idea, però la veritat és que no tenia res clar, i quan ens vam proposar aquesta, vaig pensar que seria interessant.

Us vau posar d'acord de seguida tots dos sobre el treball que faríeu? Vau necessitar ajuda d'algú?

Sí, de seguida ens va agradar la idea que ens havien proposat, i la vam dur a terme. Els professors ens van ajudar a aclarir alguns dubtes.

Quant temps vau trigar a acabar-lo?

Gairebé dos mesos. Vam començar per Setmana Santa, i vam acabar a finals de juny. La veritat és que al principi vam començar una mica xino-xano, i al final vam haver de córrer una mica.

JORDI: Recordo que l'última setmana va ser força estressant.

ALBERTO: Sí, a més vam tenir problemes amb el software que utilitzàvem, la preparació del vídeo, la presentació... Sempre sortien coses i vam arribar a un punt bastant estressant, vam estar fins a l'últim dia a les tantes de la nit repassant detalls perquè al dia següent l'havíem de presentar al concurs.

Quin nom li vau posar?

Sistema automatitzat de producció.

ALBERTO : Sí, més que res que els noms bíblics no quedaven massa bé...

Va ser molt complicat guanyar el premi o no va participar gaire gent?

JORDI: Jo recordo que hi havia força participants (més de 200). La veritat és que mentre anaven donant els diplomes de consolació, jo anava pensant "Ostres, a que ens toca alguna cosa?". Ara, res a fer amb el que va guanyar, era massa bo xd.

Què creieu que hauríeu d'haver fet per aconseguir el primer premi?

JORDI: Uf, era molt difícil, el projecte que va guanyar era molt bo. Recordo que era un treball de investigació biològic o quelcom així. Quan el va exposar, recordo que no vaig entendre quasi res.

Era força complex, com ja he dit abans, res a fer.

ALBERTO: Jo no sé si era molt bo, però com que no tenim ni idea de biotecnologia... La veritat és que sonava molt bé tot el que explicava. De totes formes si ha guanyat es perquè s'ho mereixia.

Si us diguessin que podeu tornar-vos apuntar al concurs, us apuntaríeu un altre cop?

JORDI: Sí, per què no. Jo mai havia guanyat res, i em va fer força gràcia. A més vam tenir tiberi, i fins i tot, una actuació musical xd.

ALBERTO: Suposo que si, però ara ja no dispo del temps que es necessita per a un projecte d'aquesta mida, ja que amb el mateix no ens deixarien presentar-nos. Per cert, l'actuació musical va ser, si més no, curiosa :D

Ara què esteu fent (treballant, estudiant...)?

JORDI: Jo ara estic a l'atur. En els estudis, estic fent un curs d'anglès, a l'Escola Oficial d'Idiomes.

ALBERTO: Jo estic treballant d'administrador de sistemes informàtics, i estudiant programació web en el poc temps que em queda lliure.

La nostra enhorabona, Alberto i Jordi, i que tingueu molta sort en el futur!

AN ENGLISH WOMAN IN LA LLAGOSTA

La Muryam Mustafa ha estat la nostra Auxiliar de Conversa en anglès durant aquest curs. Li hem demanat que ens redactés un text explicant-nos les seves experiències i ho ha fet... en anglès, és clar. Des del Departament de Llengües Estrangeres us demanen que feu l'intent de llegir-lo. Segur que entendreu força coses!

So...my first few months in Barcelona have been...interesting! I managed to get robbed in El Borne, almost lost in Barcelona, had a tough time with my ex-landlord and find a new place in a matter of days, but on the other hand, I made some amazing friends, and it's only getting better!

I knew that, to come to a different country to live in for a few months, I had to have an open mind. Luckily, I am like that anyway! So integration wasn't too difficult, but the language side of things really freaked me out, until very recently. However, that doesn't mean I don't have to make an effort to listen and understand- sometimes its easier and at other times, it seems impossible.

The students: I really feel when I go back to London, I am going to miss them ALOT. They have become an integral part of my daily life- I see them everyday, they make me smile, with their silly comments and "attempts" at speaking English (well...most of them). With others, I have to be honest, I have given up hope, and just end up speaking Spanish. (I'm not complaining, I get to practise my Spanish!)...although that does defeat the point in my being here anyway!

So, for sure, they will be missed terribly when I go, and I hope they will remember me for my wild ways, and openness and frankness, I guess they don't get a lot of that with most teachers.

The teachers: I know there is a seriously huge age gap between most of them and me, however, I do feel I get on with them. They all try to take care of me, and that effort alone, is appreciated very much. Of course, annoyingly, some of them seem to think, "hey, here's my chance to practise my English...with an ENGLISH person!"...when I'm meant to be taking advantage of speaking Spanish! On the other hand, that helps me, as I realise little grammatical errors and come to terms with just how difficult it must be to learn English...which I take for granted. Some teachers...I must be honest, I get on with better, and will miss a lot, but I still have time to get on with it, and make sure they NEVER forget me! (I know, it's already going to be super-hard to forget me....but let's make things even harder for them, I know, I am such a sadist).

On the whole, I LOVE it here, and will miss it terribly- maybe I will come back one day? Who knows?

Muryam Mustafa

Què tal? Us n'heu sortit? Per si us han quedat dubtes, aquí teniu el text de la Muryam traduït:

Bé... els meus primers mesos a Barcelona han estat... interessants!! Em van robar al Born, gairebé em vaig perdre per Barcelona, vaig tenir una desagradable experiència amb el meu exllogater i vaig haver de trobar un lloc per viure en pocs dies. Però, per una altra banda, he fet alguns amics fantàstics, i això va cada vegada millor!!

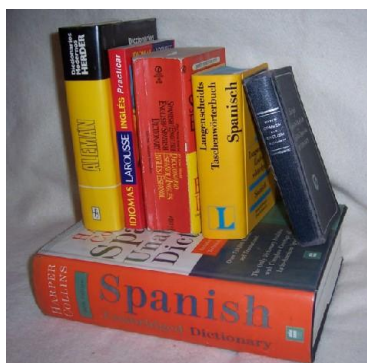
Jo ja sabia que per venir a un país diferent a passar uns quants mesos, havia de tenir la ment oberta. Afortunadament, jo ja la hi tinc!, així és que no ha estat massa difícil integrar-me. El que més m'ha costat fins fa molt poc temps, ha estat la part referent a l'idioma. Això no vol dir que encara ara no hagi de fer un esforç per escoltar i entendre -a vegades és més fàcil, i a vegades sembla impossible.

Els alumnes: realment penso que quan torni a Londres els trobaré molt a faltar. Ells s'han convertit en una part integral de la meua vida diària. Els veig cada dia, em fan somriure amb els seus comentaris pocasoltes i amb els seus "intents" per parlar l'anglès (bé... la majoria). Amb altres, per ser honestos, he perdut tota esperança i acabo parlant espanyol (no em queixo, he de practicar el meu espanyol!)... encara que això traeixi una mica la meua raó d'ésser aquí. Segur que els trobaré molt a faltar quan marxi, i espero que ells em recordin per la meua manera de ser oberta, franca i una mica esbojarrada, m'imagino que això no ho troben amb la majoria dels seus professors.

Els professors: ja sé que hi ha una enorme diferència d'edat entre la majoria d'ells i jo. De totes maneres, em duc bé amb ells. Tots intenten cuidar-me, i només aquest esforç ja és molt apreciat. Naturalment, per desgràcia, alguns semblen pensar: "Ei!! aquí tinc una oportunitat per practicar el meu anglès.....amb una persona ANGLESA!, quan se suposa que sóc jo que ha de practicar espanyol! Per altra banda, això m'ajuda, ja que m'adono dels seus errors gramaticals i prenc consciència del difícil que ha de ser aprendre anglès. Amb alguns professors, he de ser honesta, em duc millor que amb d'altres i els trobaré molt a faltar, i m'asseguraré que ells no m'oblidin mai (ja ho sé, ara serà superdifícil oblidar-me, però m'asseguraré que encara els costi més, sóc una mica sàdica....).

En general, m'ENCANTA estar aquí i ho trobaré a faltar terriblement -potser tornaré algun dia? Qui ho sap?.

Muryam Mustafa

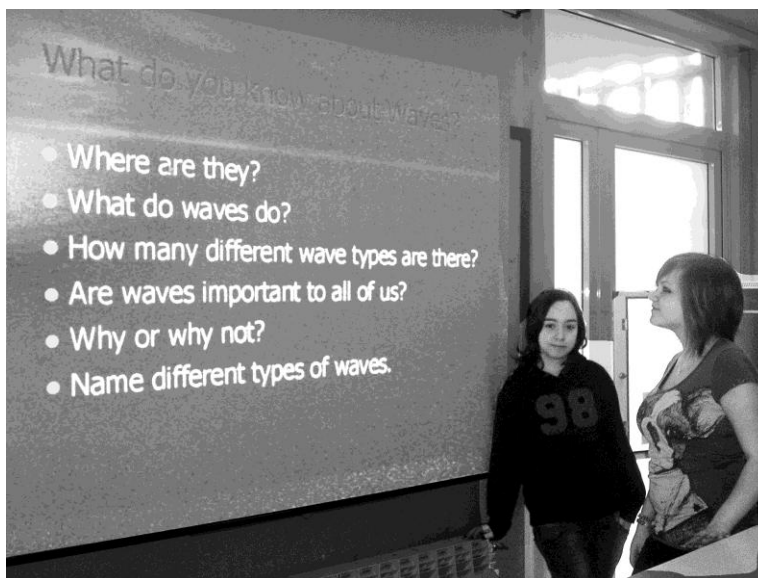

Enguany l'Institut Marina està fent, dintre del Pla Experimental de Llengües Estrangeres (PELE), part del contingut d'un parell d'assignatures en anglès. Us en fem cinc cèntims:

L'ASSIGNATURA DE CIÈNCIES PER AL MÓN CONTEMPORANI EN ANGLÈS!

Ciències per al món contemporani és una assignatura on tractem la ciència sense aprofundir-hi molt i temes de cultura general com: l'Univers, la Terra, la salut...

En el primer moment que ens van presentar l'assignatura ens va espantar una mica perquè no sabíem de què tractava i a més, el fet de ser en anglès ens donava més respecte encara, sobretot perquè els temes no els havíem gairebé treballat i molt menys en anglès.

L'Andrea i la Marta, davant d'una diapositiva en anglès de la matèria CMC

Quan vam començar a treballar vam canviar la nostra opinió inicial, ja que el tema de l'anglès no va resultar tan difícil com pensàvem perquè primer treballàvem la matèria en català i després en anglès, i a més, la Muryam –la professora auxiliar d'anglès- venia una vegada a la setmana a classe per ajudar-nos també amb el vocabulari en anglès. L'Anabel intenta fer les classes en anglès i ens anima a parlar a nosaltres també en aquesta llengua. El fet de treballar amb material com fotocòpies, esquemes o presentacions de powerpoint, fa les classes més senzilles i participatives. A l'hora de fer els exàmens, tenim preguntes en català i en anglès, ja que treballem l'assignatura en aquests idiomes.

En conclusió, pensem que es tracta d'una assignatura interessant. Al principi pensàvem que seria una assignatura complicada, però ara hem vist que no té res especial que li doni una dificultat major que a les altres matèries. El fet de parlar a classe en anglès ens ajuda a l'expressió oral en aquesta llengua i també a vegades ens provoca moments de riure.

Andrea Busquets i Marta Úbeda, 1r Batx. A

També en 2 grups de 4t d'ESO s'està impartint part de les classes d'Educació Física en llengua anglesa (aprofitant la formació que el professor Dani Banegas ha fet a Escòcia) sota el títol "**Popular British Sports and games**" en les quals s'aprenen i es practiquen esports arrelats a la cultura britànica com el criquet i el rugbi .

CARNESTOLTES 2010

CARNAVAL FANTÀSTIC A L'IES MARINA

El dia 12 de febrer a les 9:00 del matí tots els alumnes de l'institut Marina tenien unes ganes boges d'entrar dins del recinte escolar. Era carnaval, un dia molt important per a tots, ja que era un dia de festa amb un decorat molt curiós, i amb l'acompanyament i la gràcia de molts professors disfressats de mims.

Els alumnes de cada curs estaven impacients fent els últims retocs de la seva disfressa a les seves respectives aules. Sobre les 10 del matí tothom tenia ganes de gresca i van anar baixant amb un somriure dibuixat a la cara.

La gran festa va començar amb una mica de ball i gresca, al començament es respirava molt bon ambient, al cap d'una estona van començar la desfilada de disfresses de totes les classes de l'IES Marina. Es va començar per les classes de primer fins a arribar a Batxillerat.

Hi va haver disfresses molt originals que no van poder guanyar, com per exemple: nenes petites amb el seu pijama, dràcules, caputxetes vermelles, policies, jugadors de bàsquet, pallassos, vaqueres, núvies-cadàver, components d'un esmorzar, etc.

Després de la desfilada va continuar la festa, tothom ballant, i al final del matí van dir els guanyadors del concurs de disfresses. El jurat va decidir donar només primers premis, basant-se en les qualitats de les diferents comparses: la participació, l'originalitat, la complexitat tècnica, l'animació, la coreografia... Així, els guanyadors van ser: Gàngsters i noies xarleston (1r d'ESO A), Alicia al País de les Meravelles (3r D), l'Arca de Noè (4t A), Blancaneus i els set nans (4t B) i Bucaners contra butaners (1r de Batxillerat A).

A <http://iesmarina.xtec.cat/ies-marina-noticies/46-linstitut/276-carnestoltes-2010.html> podreu veure més fotos del carnaval a l'institut.

Text: Abel Varón i Iván Liñán, 4t d'ESO B.
Fotos: Yolanda Joyera, 4t d'ESO D/web Institut

CARNAVAL 2010 A LA LLAGOSTA

El passat dissabte 13 de febrer es va disputar la tradicional rua de carnestoltes al municipi vallesà de la Llagosta. Va ser un dia de festa, en el qual les comparses es van trobar a les cinc de la tarda a la plaça de l'ajuntament. Una vegada la reina del carnaval (alumna de l'IES Marina, Marina Menárquez) va donar l'ordre de sortida, les disfresses van començar a desfilat pels carrers del municipi vallesà, amb disfresses espectaculars i delectant els veïns locals.

La festa va acabar al pavelló poliesportiu Riera Seca, on van posar música mentre els jutges reflexionaven sobre qui serien els guanyadors. Més tard, els guanyadors van anar pujant a l'escenari per recollir els seus premis. Els encarregats d'entregar els premis van ser l'alcalde de La Llagosta, Antonio Rísquez, el conseller, Xavi Gómez i la reina del carnaval, Marina Menárquez. En premis individuals, en segon lloc va quedar el veí de la Llagosta d'11 anys, Marc Úbeda la disfressa del qual era "un rei amb el seu tíó". En primer lloc, va quedar un veí també de la Llagosta d'11 anys, Juan Manuel Morillo, que es va disfressar de "font d'aigua". Pel que fa als premis de comparses, en segon lloc van quedar els "autoxocs", nois i noies entre 5 i 12 anys amb els seus respectius pares. I en primer lloc, van guanyar "Los Joyeros", amb un premi de 320 euros. La nota anecdòtica del dia la van protagonitzar els "Cracks de Crackòvia" que, quan van pujar a recollir el seu 8è premi de 40 euros, van destinar-ho a les víctimes del terratrèmol d'Haïti i es van guanyar l'ovació dels assistents a la gran festa que vam poder gaudir.

**Los joyeros, comparsa guanyadora
(web de l'Ajuntament de la Llagosta)**

GRAN CARNAVAL!

Imanol Cordero i Daniel Hernández, 4t d'ESO B

FIRA GUIA'T

Els passats dies 18 i 19 de febrer es va celebrar la Fira Guia't a Granollers. Tenia com a objectiu mostrar l'oferta de FP al Vallès Oriental i orientar els joves en la seva transició escola-treball. L'Institut Marina hi va participar amb un estand on s'explicava la nostra oferta dins d'aquest àmbit:

- FP Electrònica:

Instal·lacions de Telecomunicacions
Desenvolupament de Productes Electrònics

- FP Administratiu:

Gestió Administrativa
Administració i Finances

- PQPI-FIAP:

Manteniment
Fusteria

Hi va haver força afluència de gent, més de 30 visites d'instituts concertades. També van venir alguns dels nostres alumnes de 4t d'ESO i els alumnes del FIAP.

Carlos Ontiveros

VISITA DE L'ALCALDE A L'INSTITUT

El passat dimarts 23 de març, l'alcalde de la Llagosta, Antonio Rísquez, va visitar l'institut per fer una xerrada amb els alumnes de Batxillerat del centre. Era la primera vegada que l'alcalde mantenia una xerrada amb alumnes en el seu propi centre i no a l'Ajuntament.

En aquesta visita, l'alcalde va utilitzar una novetat en la seva explicació amb l'ús d'eines TIC, de manera que la xerrada podia ser seguida a través d'internet. Els alumnes van poder exposar les seves idees sobre canvis que poguessin millorar l'àmbit del poble. Un dels temes més "sonats" va ser la demanda de construcció d'un espai semblant al casal d'avis de la Llagosta, però per a joves. Els estudiants, també, van voler tractar amb Rísquez temes com la reforma de l'estació de Renfe, les piscines municipals o l'estat d'alguns carrers, entre d'altres.

Un moment de la xerrada de l'alcalde a l'Àgora de l'institut

Daniel Hernández, 4t B

LA NOVA FP

NOU CICLE FORMATIU D'ELECTRICITAT I ELECTRÒNICA

El curs vinent (2010/2011) comença la implantació de la nova FP. AL Departament d'Electrònica de l'Institut Marina tindrem un nou cicle formatiu de grau mitjà:

Instal·lacions de Telecomunicacions

Aquest cicle serà molt atractiu per als alumnes que acabin 4t d'ESO i vulguin accedir al món del treball amb una qualificació i formació professional força interessant. Té una durada de 2000h (2 anys), de les quals 350h seran de pràctiques en una empresa.

Fent aquest cicle **podràs treballar com a:**

- Instal·lador d'antenes i sistemes de distribució de TV
- Instal·lador de telefonia i interfonia
- Instal·lador de megafonia
- Tècnic en instal·lacions de so
- Tècnic de xarxes locals i telemàtica
- Instal·lador i reparador d'equips informàtics i xarxes locals
- Instal·lador-mantenidor de sistemes domòtics
- Tècnic electricista
- Instal·lador de sistemes de seguretat (videovigilància i alarmes)

El cicle està estructurat en mòduls professionals (l' equivalent a crèdits o assignatures) que es poden superar de forma independent:

- Infraestructures comunes de telecomunicacions
- Instal·lacions elèctriques
- Instal·lacions domòtiques
- Circuit tancat de televisió i seguretat electrònica
- Infraestructures de xarxes de dades i sistemes de telefonia
- Equips microinformàtics
- Instal·lacions de megafonia i sonorització
- Instal·lacions fotovoltaiques
- Instal·lacions de radiocomunicacions
- Electrònica aplicada

Tom Bombadil

BIENVI: “Jo he estat sempre al Marina com a casa meva”

JAVIER DOMÍNGUEZ, 2n de Batxillerat

La Bienvi, secretària del nostre centre durant molts anys juntament amb la Bet, posa un punt i a part en la seva tasca per endinsar-se a la docència a un centre veí. Hem volgut entrevistar-la per agrair-li la seva gran tasca facilitant-nos sempre els papers, fent-nos fotocòpies, guardant-nos les motxilles, cuidant-nos quan estem malalts, i tantes coses més que fa, igual que la Bet, sempre amb un somriure a la cara. Li hem preguntat com ha estat la seva llarga experiència al Marina.

Quants anys portes a l'institut?

Porto des de l'any 88, és a dir, vint-i-dos anys!!

Quan vas començar a treballar, et podies imaginar que estaries al Marina tant de temps?

No, ni de bon tros. Jo estava estudiant i em van trucar de l'INEM per fer una substitució de maternitat d'una noia de l'Ajuntament de la Llagosta. Havíem de passar unes proves i em van agafar a mi. La noia que jo substituïa a l'Ajuntament, que es diu Isa, feia les matrícules del que llavors era una Secció de l'Institut de Formació Professional de Mollet. I després tot va anar rodant. Al mes d'octubre d'aquell mateix any es va crear com a Institut i m'hi vaig quedar.

Com va ser l'inici de l'institut?

Al principi estàvem a l'edifici del mercat, a la primera planta. Era un lloc molt petit si el comparem amb el centre que tenim ara, però estava ple de vida i era molt divertit. Només hi havia una porta d'entrada i molts cops el Juan Cañadillas, que era el nostre conserge, es

trobava el pany ple d'escuradents i altres materials diversos. Hi havia menys alumnes però eren molt imaginatius. Teníem de directora la Margarita Vallcaneras, que és una persona molt lluitadora, i sempre estàvem demanant: que si ara el BUP, que si la Formació Professional de 2n grau, que si un edifici nou...

Després de tot el temps que portes, quina ha estat la teva millor experiència?

D'experiències bones n'hi ha hagut moltes. No sé quina triar. Potser us explicaré una que ens agrada molt, tant a la Bet, l'altra noia que treballa a secretaria, com a mi: és que hi ha hagut molts alumnes que quan ja han marxat de l'institut, ens escriuen, ens vénen a veure i ens expliquen que ens troben a faltar. “Las mejores secretarias del mundo”, és un títol honorífic que ens va atorgar una alumna, no l'hem penjat mai per pudor, però ara que surt el tema... Jo he estat sempre al Marina com a casa meva, fins i tot m'han fet rentar els plats!

I la pitjor experiència?

No he tingut cap de tan dolenta com per donar-li aquest honor.

La Bienvi, pintant, el curs 90-91

Tens bon rotllo amb la resta de companys?

Sí. He fet molt bons amics i amigues aquí.

Què és el que més ha canviat des de la inauguració?

El que més ha canviat... No sé... Jo ara no veig tan bé com abans i haig de portar ulleres... Han passat 17 anys des de llavors!!!! Ah, ara tinc dues nenes que abans no hi eren.

On et veus dintre de deu anys?

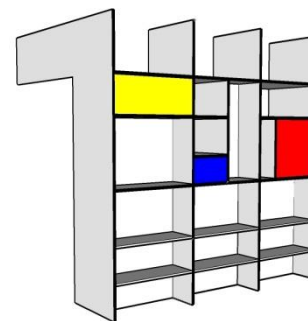
No ho sé. Acabo de demanar una excedència perquè marxo a un altre centre, així que no sé com anirà. És el primer cop que deixo el Marina i m'enyoro moltíssim. Vint-i-dos anys són molts anys o ben pocs si, com a mi, et passen volant.

Moltes gràcies, esperem que et vagi molt bé a la teva nova feina.

L'AULA DE VISUAL I PLÀSTICA: PIET MONDRIAN.

L'aula de Visual i Plàstica és un espai molt agradable, és una aula gran i lluminosa. Quan es va inaugurar el centre la professora Esperanza Casabella va considerar oportú batejar-la amb el nom del pintor holandès Piet Mondrian. Els alumnes em pregunten la relació del nom i de l'aula, jo els explico que el nom va ser prou encertat per les característiques de l'arquitectura de l'IES i l'estil del pintor en arribar la seva època més abstracta.

Actualment tenim l'aula en procés de restauració gràcies als alumnes del PQPI dirigits pels professors Paco Muñoz i Luis Soriano. Ens estan canviant tot el sistema elèctric i ens faran un sistema d'emmagatzematge estupend per tenir tots els materials i treballs ben endreçats. El moble és disseny de la professora Esperanza Casabella, l'estructura i estètica d'aquest respon a una plasmació en volum d'una composició del pintor Piet Mondrian (imatge adjunta).

L'arMarina

Des d'aquí aprofito per donar gràcies a tots els alumnes i professors que estan realitzant aquestes tasques, també a la professora Esther Valero, que està sempre pendent de coordinar tots aquests temes.

Assumpta Ferran

A l'abril hi ha un taller de mediació. Els mediadors us animen a apuntar-vos-hi amb un eslògan ben suggerent que és tota una declaració de principis: "La paraula és més valenta que els punys!"

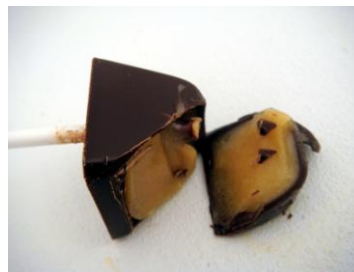
PROJECTE XOCOLATL

This is our recipe for this summer.

FRUIT LOLLIPOPS COVERED WITH CHOCOLATE

Ingredients

Melon
Watermelon
Kiwis
Strawberries
Dark and white coating chocolate

Liqueate the different fruits separately and put the juices in an ice cube tray. Put the tray in the freezer and let it freeze. When it's half frozen, insert a stick into each cube and put it in the freezer again.

Meanwhile, melt the white and dark chocolate separately and when the fruit lollipops are frozen, coat them into the melted chocolate.

REMEMBERING ENGLAND

In last year's issue we explained the project we were working on. Here we are again telling you about the project being completed and that they gave us the scholarship to go to London.

During our stay there we didn't stop doing things. In the morning not only our students but Ana, as well, went to class. Ana always missed the last one and soon some students imitated her in this. In the afternoon we did nothing but run around. We visited museums and towns nearby. We went shopping and wandered around some street markets. We went for a ride on the London eye, went punting in Oxford, enjoyed the musical Billy Elliot... We did a great many things and in the evening we were knackered.

And what about at night? People under eighteen can't go to pubs or discos so what were our students supposed to be doing? Resting at home after the exhausting day? They weren't. One night we were coming back from the pub and heard some voices and laughs. As we were getting home, they became louder and louder and there they were in front of our house, enjoying themselves as if they were in Spain. They didn't pass up a single night either.

Assumpció Muntó

I really enjoyed these days in London. Alba and I were in the same family. We liked it because our “English mum” was very kind and looked after us very well.

Besides having a good time, we visited lots of beautiful places: Covent Garden, The Houses of Parliament, Oxford ... and such big parks! It was fantastic to rest there after having had lunch.

We liked it very much though we couldn’t get used to their timetables and food. I’ll never forget it.

Miriam de Luna

I have a good memory of our trip to London. It has been an unforgettable experience. The first two days were very difficult for me because I was in a strange house and at school I wasn’t with my friends. I was homesick, but soon everything changed.

Now, about six months later, I close my eyes and I imagine I’m still there.

Alba Santafé

We had a nice time in London. In the morning we learnt English in class and in the afternoon went sightseeing. Living in a different house was also a good experience.

I loved going to Christ College in Oxford and visiting the Leeds castle. I’d like to go back to London again.

Mélanie Álvarez

Spending a fortnight in London with my classmates has been the most exciting experience I’ve ever had. We worked very hard to get it but undoubtedly, it was worthwhile.

The family who adopted me was nice and I enjoyed being with them, but being with my friends was wonderful. We shared lots of great moments that one day I’d like to repeat. I’ll always miss the typical “Hey, at 8.40 pm at McDonald’s”

Marc Ruiz

My trip to England was a fantastic experience and I think everybody should have it. There I improved my English, met people with different customs, learnt a lot and enjoyed myself much more. If I could, I’d do it again.

Javier Domínguez

The first days I felt a bit uneasy because England is very different from Spain and it was hard for me to understand them. A few days later everything improved, even my English. I hope I can go again.

Javier Hernández

I had such a lovely time that I wouldn't mind going there again if I could.

I liked living with an English family. I had to speak English and this was very good for me.

At first It seemed that two weeks would be too long but it really was too short. Despite the English weather, we did everything we had planned. It was fantastic!

Rebeca Entrena

The trip to London has been fantastic and it has enriched us both individually and as a group.

We were 22 and we knew each other, but being together and sharing the same situations made us feel closer. We went to London together, were at school together, had lunch together... and as the teachers were also there, we treated them as if they were one of us.

Iris Gutiérrez i Lara Morcillo

We had a frenetic time, difficult to be explained. I enjoyed living with unknown people, going to and fro by bus, train, coach, tube... and I didn't even mind the food. For me it was a dream come true.

Estefa Jémez

L'INSTITUT MARINA PARTICIPA EN EL 3r CONCURS D'ANGLÈS INTERESCOLAR DE CATALUNYA

Els nostres alumnes, des de 1 ESO fins a 1r de Batxillerat, van presentar-se al "3r. Concurs d'Anglès Interescolar de Catalunya" (THE FONIX 2010).

El concurs és una iniciativa que pretén complementar els plans de millora de la llengua anglesa als centres educatius de Catalunya, i s'organitza amb la finalitat d'estimular i motivar l'aprenentatge d'aquest idioma, atesa la seva importància a la societat actual.

Consta de tres fases:

FASE LOCAL: Prova a dins dels mateixos centres educatius

FASE TERRITORIAL: Prova amb els representants escollits pels centres, agrupats per territoris.

FASE FINAL: Prova final absoluta amb els guanyadors de cada territori.

Els premis van des d'un lot de material escolar per als classificats a la fase final, passant per cursos extensius a distància en anglès o estades a "English Summer Camps" de Catalunya fins a una estada en un país de parla anglosaxona com a mínim 10 dies! Molta sort a tots.

A continuació us presentem els textos dels alumnes seleccionats de cada curs que es van presentar a la Fase Territorial:

Dear Fred,

I can give you some information about my school. In my class there are 25 children. I sit in the middle. I've got two partners, Dana and Anaïs. They're good at Maths but they aren't very good at English. My best friends are Víctor and Denisa. Víctor plays football on Tuesday and Thursday. He's good at Physical Education. Denisa is good at Art. Next Wednesday, I'm going to play a basketball tournament.

Write again soon,

Iván

Iván Vila Lanfré, 1 ESO B

I'm going to write about what I think of my school. In my opinion, it's really good. We have a lot of nice teachers and the people who want to learn can do it without problems. I also like our timetable because I love to go walking with my friends on Friday afternoon, and we don't have class that afternoon. I think that my school is good because we have a lot of computers and special classrooms for music or English, for example. To me, my school is better than the others in this town. There are a lot of students, so it's funnier going to this school. Another thing that for me is really good is that if you're late and the door is closed, you just have to wait until ten past nine to get in.

Alexia Aguilar Tiburcia, 2 ESO D

I think I would go to New York or Los Angeles, because they are big cities and both have the American language. Maybe I would go there by plane because it is faster than the boat. When I arrived there I would go to a hotel near the centre of the city. If I went to New York, I would land in the JFK airport and then take a taxi or send a car to arrive to the hotel. Afterwards I would go to visit museums, the Central Park, the Fifth Avenue, The Empire State... and I would go shopping too, and practise my English. If I could, I'd make a lot of new friends and then they could come to Spain and visit my country. I think that going to a foreign country to learn English would be the best thing of my life.

Cristina Saludes López, 3 ESO B

I can also speak French. It is not difficult to learn because it's very similar to Spanish but the grammar and spelling changes and it isn't difficult. The people don't speak French but my teacher does because her family is French and she knows it. I usually speak French because it is easy to learn. This language is very useful for the future because you can get a lot of jobs and it is good to know other languages. I have two friends and they can speak a lot of French but I don't understand them.

Gisela Plaza Serrat, 4 ESO A

If I had the chance to do a foreign exchange, I would like to go to Australia. I've always wanted to go there, because I've been told that it's totally different from Europe and also because I love the Australian accent! Going to Australia would help me improve my English and if it's possible I'd catch their accent. It would be a great experience, because I'd get to meet Australian people who'd show me how they live. Another reason why I'd choose Australia is because I like to discuss and talk about lots of matters and in high schools students develop this skill, so that in the future they can express themselves.

Hannah Herbert Melià, 1 Batxillerat B

In my opinion, face-to-face learning is so much better than online learning. We must consider different points. On one hand, face-to-face students are not alone, they are always with their peers, and that's good for relationships with other people. In addition, the kind of relationship with teachers is better, because they can always help you. Instead of writing emails and wait for an answer, face-to-face teaching is instant.

On the other hand, we have to think about people who need to have other type of learning because of their time or where they live. For those kind of people, online learning would be better.

Víctor Romero Maestre, 2 Batxillerat A

ACTIVITATS EN FRANCÈS

A continuació una mostra d'activitats realitzades per alumnes que cursen la matèria optativa de llengua francesa:

Gâteau au yaourt

Ingrédients :

Un peu de beurre
3 oeufs
1 yaourt au citron
2 verres de sucre
3 verres de farine
1 sachet de levure.

Préparation :

- 1) Préchauffez votre four à 200 °C
- 2) Dans un saladier, versez le yaourt.
- 3) Ajoutez 2 verres de sucre et 3 verres de yaourt de farine.
- 4) Ajoutez un verre d'huile
- 5) Cassez les 3 oeufs et ajoutez-les au saladier.
- 6) Ajoutez le demi sachet de levure et de sucre vanillé.
- 7) Mélangez le tout avec un fouet, jusqu'à obtenir une pâte lisse et homogène.
- 8) Préparez votre moule (moule à cake ou moule à tarte) en le beurrant bien, pouvoir le démouler facilement après la cuisson.
- 9) Étalez la pâte dans le moule et enfournez-le pendant 30 minutes.
- 10) Regardez de temps en temps si le gâteau est cuit, car selon les fours, la durée est différente. Pour celà, à partir d'une vingtaine de minutes, enfoncez la pointe d'un couteau au milieu de votre gâteau au yaourt . S'il ressort sans pâte collée , alors c'est cuit !
- 11) Pour le décorer, ajoutez des « lacasitos ».
- 12) Dans le centre écrivez LA FRANCE et dans la partie supérieure droite mettez un drapeau français. Ajoutez 3 oeufs kinder avec « lacasitos ».

Anaïs García, Laura Rubio et Janire Parrilla, 2ème année

M. Pokora

C'est un chanteur français de R'n'B et de Pop né à Strasbourg, le 26 septembre 1985. À 12 ans, il a commencé à écrire des chansons de rap.

Il s'est fait connaître du grand public grâce à l'émission de télé réalité Popstars qu'il a gagné en 2003.

Beaucoup de producteurs américains se sont intéressés à ce chanteur de rap, comme par exemple, Timbaland et Ryan Les lieont. Il a enregistré plusieurs albums. Il chante en français et en anglais.

Il travaille actuellement sur un nouvel album pour 2010

Il a 4 albums :

Date de sortie	Titre	Nombre de chansons	Couverture du CD
25/03/2008	Mp3 (édition limité)	17	
25/03/2008	Mp3	15	
15/04/2006	Player	14	
01/01/2004	Showbiz	12	

USA PRESERVATIVO O VERÁS LO QUE TE ESPERA... (GASTO ANUAL EN HIJOS)

¿Os habéis parado a pensar cuánto se gastan nuestros padres en nosotros en un año? Nosotros, la clase de economía de 1º de bachillerato sí, y hemos trabajado en ese tema.

Un padre/madre cobra de media 1800€ al mes y, suponiendo que tenemos padre trabajador y madre parada, o viceversa, al año llegan 21.600€ a casa. La manutención de un hijo adolescente supone un gasto medio de 7504,1€ por año en alimentación, ropa, ocio, higiene personal, material escolar, actividades extraescolares, etc.

Después de eso, se nos planteó el ponernos en el lugar de nuestros padres y nos dimos cuenta de todo lo que gastábamos. Los hijos pedimos mucho, a veces más de la cuenta, y eso conlleva que nuestros padres se esfuercen más para que no nos falte de nada. La mayoría de padres quieren que aprendamos a valorar las cosas que tenemos y que sepamos que hay niños a los que sus padres no les pueden comprar nada porque no tienen dinero, así que hay que aprender a ahorrar y gastar solo lo necesario. Ahora queremos que vosotros os pongáis en la carne de los vuestros y penséis si en realidad todos vuestros gastos son tan necesarios y si consumís acorde a vuestra edad.

Clase de Economía de 1º de Bachillerato

INSTAL·LACIÓ REALITZADA PELS ALUMNES DE 1r d'ESO AMB MATERIAL RECICLAT. TÍTOL: MAR MARINA

Com tots ja sabeu aquest curs fa 25 anys que l'IES Marina existeix com a tal.

Els alumnes de 1r d'ESO volíem fer algun treball artístic relacionat amb el tema. Vàrem pensar fer un mar per tal de decorar un tros del claustre. Una de les condicions que vam plantejar era que per realitzar la instal·lació només es podia utilitzar material reciclat.

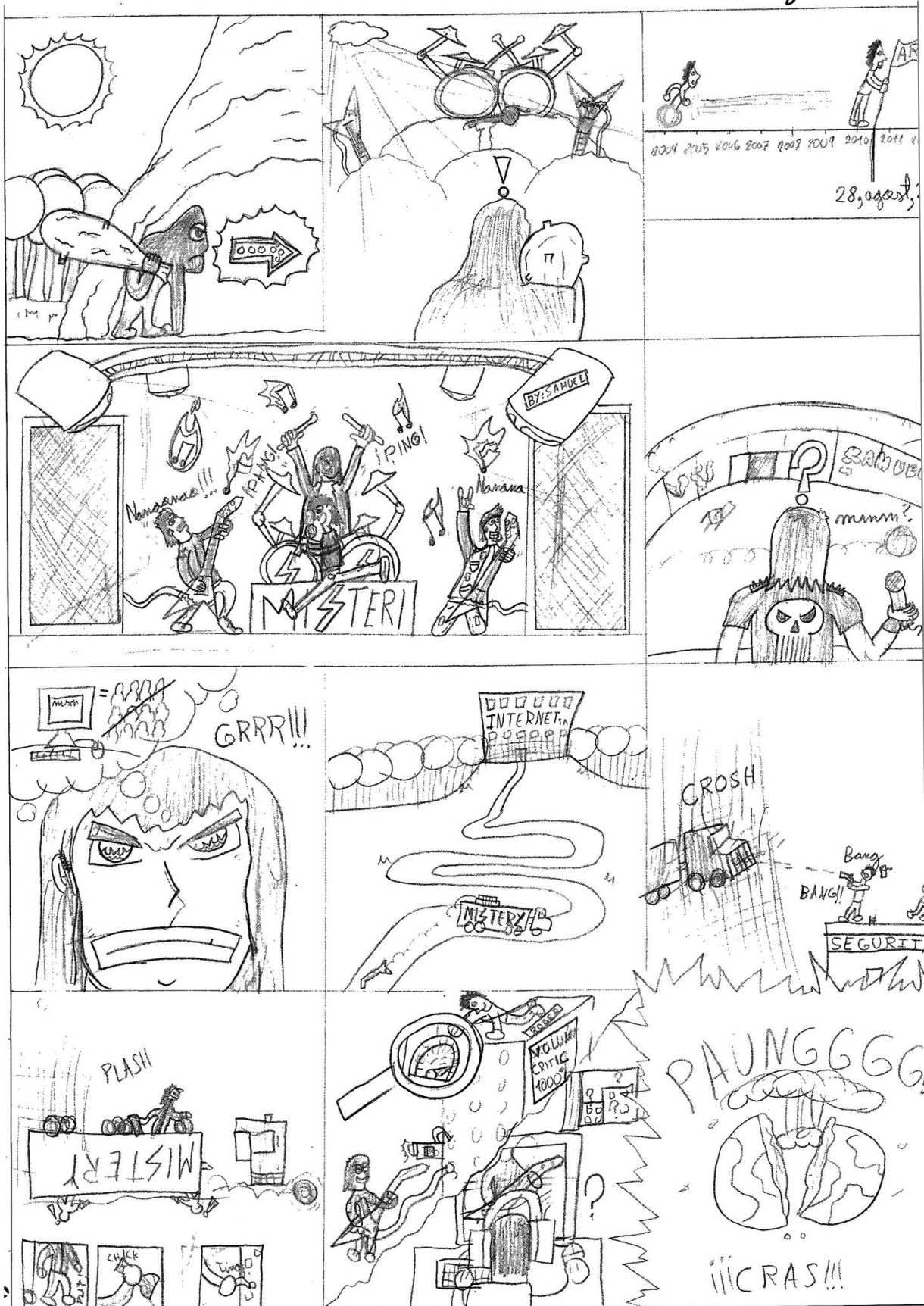
El material que vam decidir anar recollint no és d'allò més *glamurós* (rotllos de paper higiènic, folis reciclats i bosses d'escombraries "noves" de plàstic reciclat), però ens ha fet servei. I donades les circumstàncies de l'època que passem la despesa ha estat quasi inexistent. Hem anat preparant tots els materials al llarg del primer trimestre. Cap a finals de novembre ens vam quedar una tarda d'un divendres un grup d'alumnes amb la professora i vàrem fer tot el muntatge. Força cansat per cert, no va quedar ben bé com volíem (problemes tècnics) però hem après moltes coses per a una altra vegada.

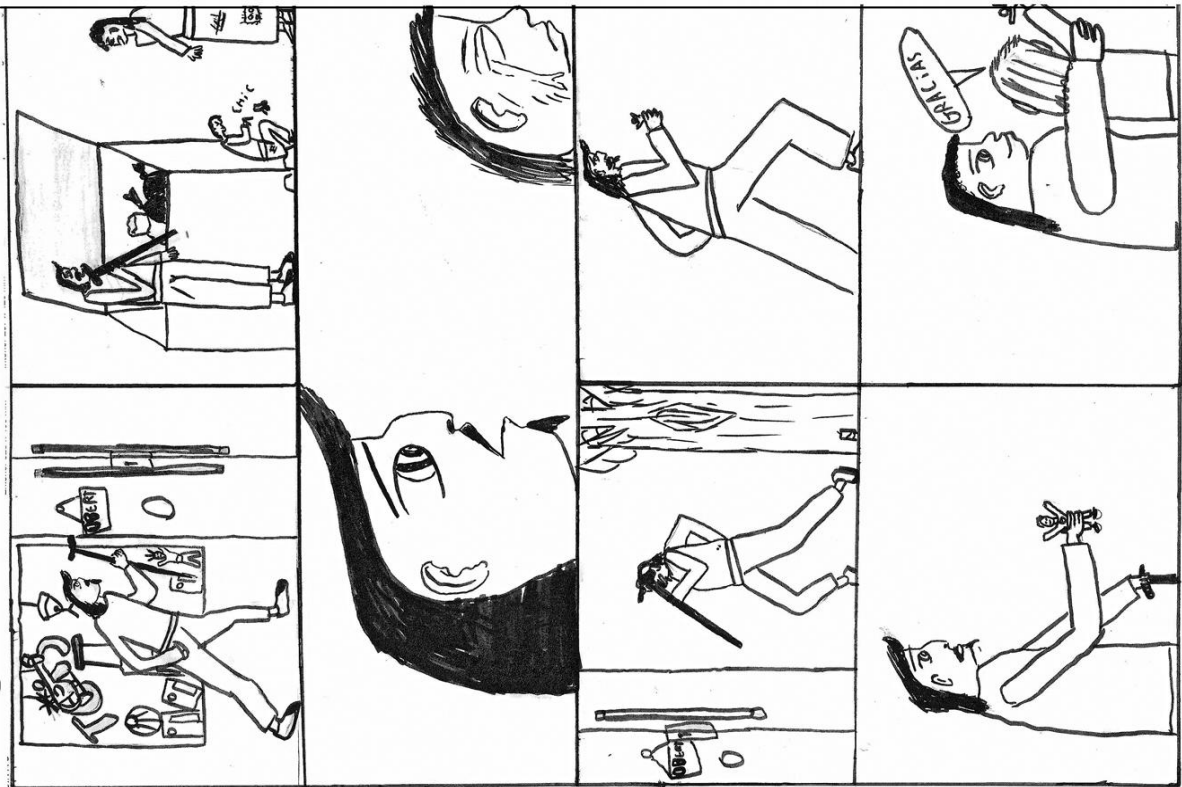
Mostra de CÒMICS realitzats per alumnes de 1r d'ESO:

HEAVY; prehistòria i evolució

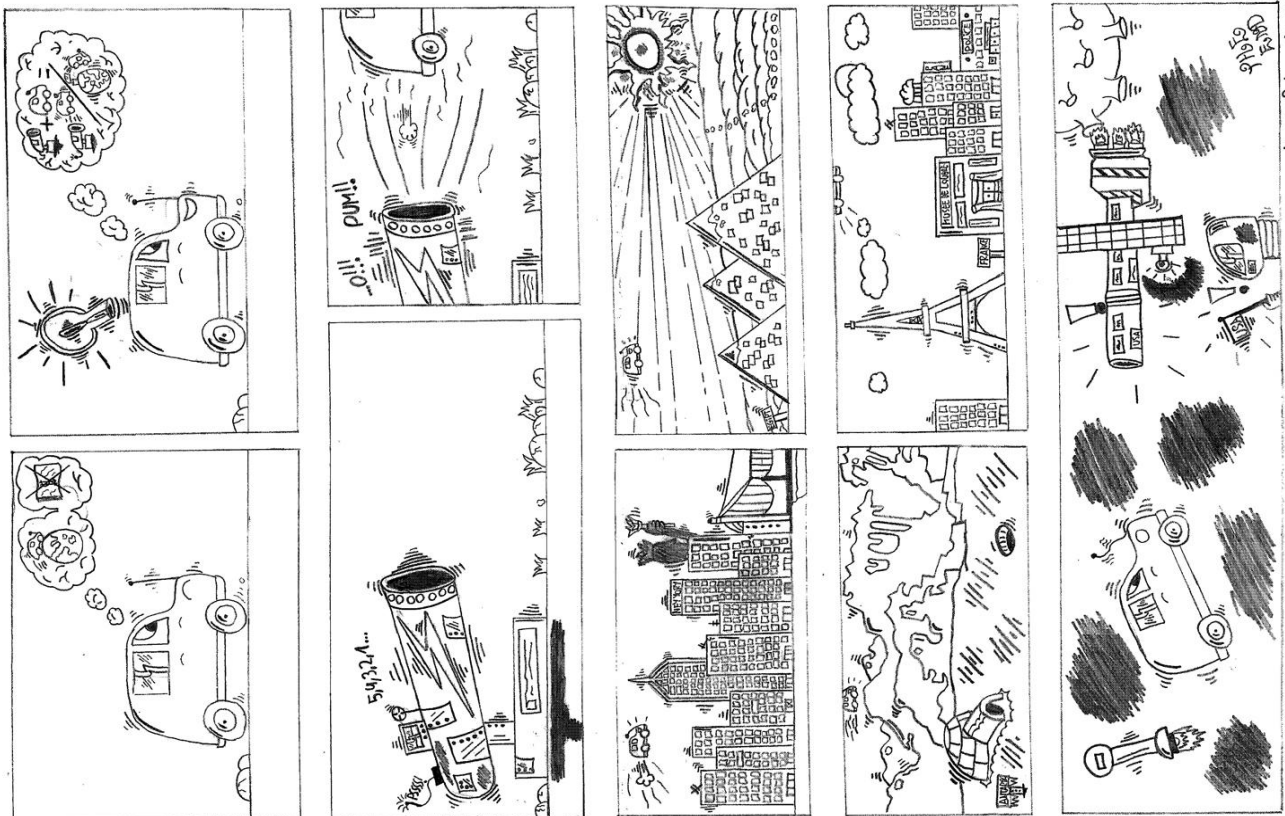
de Samuel Gutiérrez, 1r D

La generositat de l'home

de Kilian Bravo
1r E

de Marc Piña
1r D

EL CONCURS ANUAL DE L'ONCE

Com cada any hem rebut el material de l'ONCE per participar en un concurs adreçat als estudiants de tot l'Estat. Aquest any ens proposen realitzar la portada d'un llibre després d'haver llegit i analitzat un text. El treball el portem a terme d'una manera interdisciplinària entre Llengua catalana i Visual i plàstica.

El plantejament d'aquest treball ens dóna peu a poder parlar de les persones amb deficiències. Tot el material que ens envia l'ONCE ens va molt bé per entendre una mica més les persones que, tenint algun tipus de minusvàlua, volen estar actives i ser escoltades com una més en la societat. Parlem de persones que malgrat no veure, o tenir algun altre tipus de discapacitat de l'oïda o psicomotriu, estudien, treballen i miren de portar una vida el més autònoma possible.

L'ONCE ens vol fer entendre que aquestes persones existeixen i que el seu esforç per aconseguir reptes a la vida es mereix el reconeixement de tots .

VA DE CONTES

Els alumnes de 3r d'ESO han realitzat una activitat interdisciplinària relacionada amb el conte. A les classes de llengua catalana en van llegir i van treballar-ne l'estructura, i, empeltant-se de l'esperit nadalenc, durant les vacances van escriure un conte infantil. Nens, pares i mares, fades, elefants, gegants... van poblar els textos dels alumnes, com podreu comprovar en els dos contes que us mostrem a les pàgines següents.

Un cop redactats, la feina es va traslladar a les classes de Visual i Plàstica, on van escollir en quin tipus de paper els presentarien, van triar el tipus d'enquadernació (artesanal, per descomptat) i també, un cop decidit quin aspecte volien donar als seus personatges, van elegir la tècnica que emprarien per fer les il·lustracions (en 3Dimensions, o en dues però amb textures diverses...). El resultat final ha estat valorat per un jurat i els guanyadors rebran els seus premis avui, diada de Sant Jordi. Ei! Els podeu veure exposats a la biblioteca!!!

Ara queda la part més il·lusionant del projecte: durant el mes de maig, nens i nenes de l'Escola Joan Maragall vindran a l'institut i els alumnes de 3r autors dels textos els faran un **CONTA CONTES**. Serà llavors quan els ulls dels nens i nenes els recompensaran per tota la feina. I, *conte contat... s'haurà acabat*.

El Cigronet i la Mongeteta

Una vegada estava en Cigronet caminant per el mercat del poble cantant la seva cançó quan va sentir la veu d'algú plorant. Va anar corrents al lloc per on sortia el soroll, i allà va trobar a la Mongeteta. Li va preguntar per què plorava, i ella li va contestar que ho feia perquè al bosc l'ós li havia dit que era molt petita, i que un dia se la menjaria. El Cigronet es va enfadar molt i va decidir anar al bosc a donar una lliçó a l'ós i demostrar-li a la Mongeteta que ser petit era molt millor que ser gran.

Quan van arribar al bosc el gran ós encara s'estava rient de la Mongeteta. En Cigronet va començar la baralla:

-Ei, tu, gegantot! Per què et fem tanta gràcia els petits? Ara et donaré una lliçó perquè mai més facis plorar una noia!

-Ja! Tu em dones una lliçó a mi, mig mil·límetre? Ningú en tot aquest temps s'ha ficat amb el gran ós! D'una mossegada et menjaré a tu i a la teva amigueta!

-Mai no arribaràs a menjar-me, gegantot!

En Cigronet va agafar una corda que portava de cinturó i, com que era tan petit, es va ficar entre les potes de l'ós abans que aquest se n'adonés. En un tres i no res, va lligar-li totes les potes i el morro. L'ós va demanar-li perdó, i va prometre que mai més es ficaria amb els petits. La Mongeteta se sentia plena d'alegria i no parava de cridar: El meu heroi, el meu heroi! Estava tan plena d'alegria que li va fer un petó al Cigronet, que es va posar tan vermell com un tomàquet *cherry*.

Així, des d'aquell dia, la Mongeteta va aprendre que no per ser petitets menys que els altres.

Laura Chamorro, 3r B.

Creure en les fades

L'Emily i la Dora eren dues germanes que vivien amb els seus pares en una casa molt gran a prop d'un bosc. Vivien allà des de feien un parell d'anys perquè els seus pares buscaven una mica de tranquil·litat i allà la van trobar. Emily era la germana petita. Tenia vuit anys, era rossa i molt llesta. Dora era quatre anys més gran i tenia una gran semblança a l'Emily. Allà on vivien no hi havia res per jugar, simplement un gronxador que hi havia en el petit jardí de davant. L'Emily encara era una nena i li agradava anar al bosc amb la seva germana i allà viure aventures. Creia en tota mena de coses i per això tenia una amiga imaginària. No era un monstre, ni molt menys, era una fada i només la podries veure si creies en elles. I potser no era tan imaginària.

Els dies passaven i tot era molt feliç en aquell lloc però un dia la mare de les dues germanes va caure malalta i en aquell moment la Dora, que era la germana gran, va adonar-se de que havia de fer-se gran i deixar totes aquelles ximpleries i que la seva germana també hauria de fer-ho. No podia deixar que la seva germana jugués més temps amb algú que no existia. La Dora va parlar amb la seva germana i li va dir:

- Escolta'm, la nostra mare està molt malalta i hem d'ajudar-la... no pots seguir jugant amb la teva fada imaginària.
- Llura no és imaginària, és la meva fada i existeix de veritat!
- Ja estic farta de tot això, que no veus el que està passant?
- Sí, és clar que ho veig .. tens raó, he de ser més responsable.

Després del que la Dora li va dir, l'Emily es va quedar pensant en què havia de fer i al cap dels dies va anar oblidant Llura, la seva fada imaginària. A mesura que Emily oblidava Llura més creia la Dora en ella fins que al final la va veure. Era bonica. Tenia uns llargs cabells castanys, vestia amb un bonic vestit lila i tenia unes ales precioses, com les d'una papallona.

Llavors li va explicar que quan una nena deixa de creure en la seva fada, cada vegada es fa més feble i lletja fins a convertir-se en un monstre.

Després de tot el que Llura li va explicar, la Dora va anar a buscar la seva germana. Va donar tres cops a la seva porta però no contestava, així que sense demanar permís, la va obrir. L'habitació era buida, no hi havia ningú. Llura li va dir a la Dora que la seguís i van acabar al bosc. Dora no es podia creure el que estava veient. Aquell no era el bosc en què les dues germanes jugaven. Tot era ple de casetes molt petites i de petites fades volant. Es van endinsar més al bosc, a la part fosca on ningú hi anava, on hi havia el mal. Allà estava l'Emily en una gran gàbia tancada, custodiada per un horrible monstre assegut al costat, en un tron. Dora i Llura no sabien què fer. Havien d'idear un pla ràpid perquè Llura ja no era tan bella com abans, estava començant a convertir-se en un horrible monstre. Deu minuts després ja tenien el pla. La Dora distrauria el monstre mentre Llura treia a l'Emily de la gàbia i totes fugien. Dora va sortir corrent i darrera ella el monstre per intentar agafar-la, mentre Llura volava fins a la gàbia. Ja era massa tard, Llura era gairebé un monstre. Quan Dora es va adonar del que passava es va aturar i va cridar a l'Emily:

- Oblida tot el que et vaig dir sobre que no creguessis en les fades!
- ¿Per què? tu vas dir...
- Sé el que vaig dir i estava molt equivocada, has de creure en Llura, si no tot anirà malament!

I de sobte Emily va començar a creure en Llura, la qual estava tornant a ser una fada. Fàcilment va treure Emily de la gàbia i van anar a per la Dora, però el monstre l'havia atrapat llançant-se sobre ella. Llavors Dora va mirar-lo als ulls i va saber perfectament qui era. Era l'Iris, la seva antiga amiga imaginària. El monstre a poc a poc va anar convertint-se en una petita i bonica fada. Dora no pensava que tornaria a veure-la i allà estava, només havia de creure-hi.

Al final totes van tornar a casa. Iris, la fada imaginària de la Dora, li va donar un petit flascó ple d'aigua màgica que va treure del bosc. Li va dir que la donés a la seva mare i que amb això es curaria. I així ho va fer i així va ser. La seva mare va tornar a trobar-se bé en poc temps. Les dues germanes van donar les gràcies a Iris i a Llura per ajudar-les. I aquest va ser l'últim cop que la Dora va veure l'Iris perquè, encara que ella cregués, sense voler, s'havia fet gran i no podria veure-la mai més però, això sí, l'Emily jugava amb les dues fades tots els dies.

Ana Cerezo, 3r D.

JAVIER ÀNGEL: “Hauria estat cantant de boleros”

ERICA GUINÓ (4t d'ESO B)

Javier Àngel, professor d'història i geografia, porta més de 20 anys en aquest institut. És per això que ha estat escollit per ser entrevistat. Ens parla un veterà dels inicis...

25 anys compleix l'IES Marina...

Pozí.

Quants en portes treballant-hi?

[Dubta] 21, no sé des de quin curs ...

I com a professor?

[Dubtade nou] Gairebé .. 30.

Si no haguessis estat professor quina professió hauries escollit?

Cantant .. hauria estat cantant de boleros, és una afició, m'agrada cantar i de fet he cantat, m'encanta cantar.

Alguna millora substancial de l'institut que puguis anomenar?

Moltes, amb els alumnes moltes. Fa anys, quan vam arribar aquí, tot eren barracons, estàvem en quatre estacions diferents: gimnàs, barracons, el poliesportiu i el carrer Picasso, que es deia. Havíem d'anar saltant d'un lloc a un altre. Tot això ho feia més complicat però a la vegada més divertit. Les classes duraven 50 min. i les fèiem de 45 amb sort, i en tot això ha millorat, està clar. D'altra banda, en un informe de la Llagosta de l'any 81,

només vuit o nou havien estat llicenciats en universitats. Ara hi ha un munt d'aquest institut que han sortit llicenciats, en part han sortit gràcies a l'IES però també per ells, la gent, lògicament, té ganes d'estudiar i tenir un futur digne.

Parlem ara de defectes d'arquitectura de l'IES Marina

Home, té un disseny molt especial, que el fa únic, per bé o per mal. Per a una població com la Llagosta que arquitectònicament és bastant .. poc cridanera, que és una població bastant estàndard que no té parts nobles, no? És un edifici que es fa notar, és molt particular, tothom que passa pregunta per ell. Després dins pot ser que sigui un institut bastant incòmode per a fer classes, però per descomptat singular ho és. Després una altra cosa que està malament que jo ho digui ... i ho dic no per mi sinó pels meus companys. Com tot, és opinable, hi ha professors millors i pitjors ... En tot cas, la prova del bon funcionament és el bons resultats que ha tingut aquest institut.

Javier Àngel el karateka

Algun moment en què hakis reprimit llàgrimes?

Doncs .. llàgrimes, llàgrimes, no .. Rialles sí, molts bons moments tant amb alumnes com amb professors.

I alguna situació dura, en la qual hauries explotat i abandonat?

No, tampoc.

Algun moment en el qual hakis tingut por física?

No, mai, jo amb els alumnes m'he portat sempre bé, amb alguna excepció, i això de situacions de violència o d'enganxar, no. Jo tinc la sensació que el record que ells tenen i el meu és bo i a l'inrevés. La prova és que quan me'ls trobo, els exalumnes, sempre ens tractem amb molt d'afecte. El

tracte no és dolent. La Llagosta és un poble tant per bé com per mal, llavors el Marina és igual, com un poble, els alumnes són més propers, en canvi a les capitals els alumnes són molt més llunyans, és a dir cada un fa la seva vida, moltes vegades... no es viu en el mateix barri... Però aquí sou tots del mateix lloc. Us coneixeu pràcticament tots, no? Aneu al mateix Institut, la proximitat entre els alumnes i professors és més gran, i el tracte també, eh? També els llaços que es creen són grans. Com bé sabeu el tracte sol ser cordial.

Alguna afició secreta que puguis dir-nos?

Llegir, molt. Llegeixo novel·les per un tub, sóc un lector compulsiu.

El fet d'implicar-te en aquest Institut t'ha perjudicat en la teva vida personal ... fins a quin punt?

Doncs jo m'he implicat molt, ara ja no tant perquè vaig estar a l'equip directiu, sóc gairebé fundador d'aquest Institut, de l'edifici aquest, no? Quan es va inaugurar estava jo a l'equip directiu i van ser anys molt durs, amb molt treball. Es va començar a aplicar l'ESO, els batxillerats. Eren... uns 1.000 alumnes en total, i

llavors no hi havia tants professors de suport, com hi ha ara, no? Que ara hi ha equips docents, coordinadors...; abans, en aquella època hi havia dos caps d'estudis i a córrer... però ara, bé, procuro treballar en una segona línia.

El millor director que hagis conegut? I el pitjor?

Home .. amb prou feines hi ha hagut quatre directors i la que més anys va estar va ser Margarida... no la millor, però va ser la que més va fer. Jo vaig estar en el seu equip i vaig treballar molt còmode, genial. I a Josep Maria [Guiteras] va ser a un dels que més li donava suport decididament perquè fos director. Jo crec que hagués sigut un director fantàstic. El que passa és que circumstàncies personals van impedir que seguís sent director, no? Jo hauria estat content amb què hagués estat Josep Maria, el que passa és que la vida s'ha complicat, després hi ha en Jordi, que ho ha fet bé, i ara Anabel, i espero que ho faci bé... Perquè no és solament un director, és tot l'equip docent que té al voltant. No només el director ...

Pitjor company ... i millor?

Pitjor no t'ho diré ... perquè quedaria malament, no? A més no està aquí ara, tampoc, però sí que hi va

haver un company que en el seu moment... serioses complicacions en el claustre, per un tema de salut pública, de fa anys .. és una història de fa temps, el millor és oblidar i punt. Alguns dels meus millors amics els he conegut aquí.

Algun company que trobis a faltar?

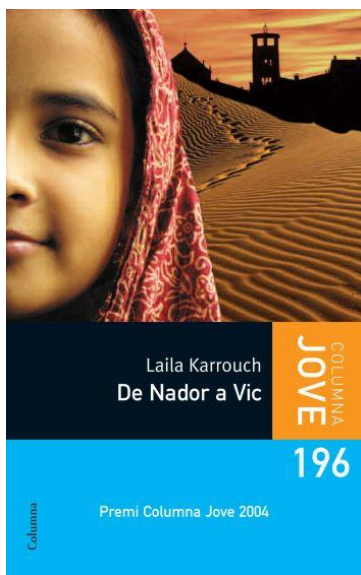
Home, a bastants, en especial va ser... fa anys... un professor d'anglès, Orlando, amb el qual vaig fer molts viatges, i una gran amistat ens unia. I Herminia, que se'n va anar fa poc ...

I per últim ... penses seguir molts anys a l'Institut?

Doncs això és el que no sé [entre rialles] depèn... de fet me'n podria haver anat ja... Ni a un lloc millor ni pitjor, però sí més a prop de casa meva. D'aquí la gent que se n'ha anat, la immensa majoria no era per estar descontents, sinó perquè estaria més a prop casa seva, no? I això d'avançar la jubilació ara ... i saps això dels 67 anys? ... Doncs per al que queda ens quedarem. Doncs això ... no ho sé... em quedo o marxo.

Gràcies per deixar-nos un espai a la teva agenda i deixar-te fer la foto. Ha sigut un entrevistat amb molt joc per la seva experiència i simpatia. Esperem celebrar les noces d'or.

PROJECTE DE NADOR A VIC

Des de l'Aula d'Acollida participem un altre cop al projecte De Nador a Vic. Per una banda, l'experiència consisteix a llegir el llibre *De Nador a Vic* (a la foto, portada de l'edició de Columna Jove), en el qual Laila Karrouch explica les seves sensacions en arribar del Marroc a Catalunya, on es va quedar a viure. Per l'altra, també implica parlar amb molts altres nois i noies que han deixat els seus països i han vingut aquí, per compartir vivències i inquietuds.

154 alumnes de 15 instituts diferents de pobles com Llinars del Vallès, Sant Boi de Llobregat, Cornellà, Viladecans o Sant Joan Despí entre altres participen a la iniciativa. Tots ens comuniquem a través d'un fòrum i al final ens trobarem a Vic el mes de maig. Durant el curs 2007-2008 l'Aula d'Acollida de l'IES Marina ja va participar en aquest projecte . A la fotografia hi ha tots els que vam anar a Vic junt amb l'autora del llibre, Laila Karrouch.

Ester Pascual

ESMORZARS A L'INSTITUT

En aquest reportatge parlarem sobre els esmorzars que fan els estudiants a l'institut Marina, de la Llagosta.

A l'IES Marina els estudiants solen esmorzar entrepans de tota mena i de moltes grandàries diferents. Però en aquest institut també hi ha estudiants que no mengen pas entrepans, sinó que mengen altres coses, o no mengen directament res.

Aquesta minoria de joves es divideixen en dos petits grups: els que mengen rebosteria industrial o tota mena d'*snacks*, (que els poden obtenir a la cantina que hi ha a l'institut), i l'altre grup és el dels adolescents que no mengen res a l'hora d'esmorzar.

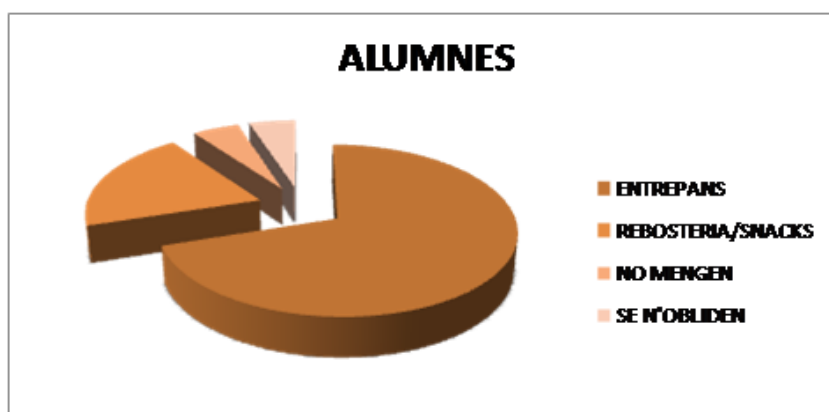

El primer grup d'estudiants són els que normalment no mengen entrepans i s'alimenten de menjar poc sa per a la seva salut, ja que esmorzar tots els dies d'escola rebosteria farà que, poc a poc tinguin problemes amb el pes o per una alimentació poc nutritiva. Aquests companys esmorzen normalment: pastes, patates, galetes, xocolata...

El segon grup d'estudiants són els que la majoria dels dies no esmorzen pas res. Molts d'aquestes persones no mengen per por d'engreixar-se, ja que es pensen que estan grasses i això provoca que al final no mengin res i tinguin problemes de salut. La majoria d'aquestes persones sol ser noies, ja que els nois no es preocupen tant per la seva aparença física com elles.

Però també hi ha un petit grupet d'estudiants que són els despistats que no mengen res a l'hora del pati perquè s'obliden els entrepans a casa seva.

En conclusió, hi ha un 70% d'estudiants de l'IES Marina que esmorzen saludablement, és a dir, esmorzen entrepans. Un 20% d'estudiants mengen rebosteria industrial o derivats, és a dir, persones que no mengen gaire saludablement. Un 5% de persones del Marina no mengen res perquè no se senten còmodes amb el seu pes. I per últim trobem les persones que formen un altre 5%, que són les que no se'n recorden d'agafar el seu esmorzar i per això no esmorzen.

Claudia Serrano, Cristina Saludes i Gemma Simón, 3r B

LES NOSTRES SENYORES DE LA NETEJA: “Si no respecteu i cuideu l’institut, qui ho farà?”

ZAIRA CANO i SANDRA PACHO (4t d’ESO B)

Encarna Pérez Jiménez té 62 anys i va néixer a Jaén. María Antonia Murcia Principal té 39 anys, va néixer a Barcelona i ha estudiat administratiu i dibuixant d'estampació. María Luisa Concepción Vivas té 41 anys i va néixer a Badajoz. Aquestes són tres de les 6 dones del personal de neteja de l’institut que dia a dia fan un gran treball per a nosaltres.

Com us trobeu les aules?

E- Els departaments en realitat no me'ls trobo molt bruts perquè els que estan allà són els professors, però quan entro a les aules me les trobo molt brutes amb el terra ple de papers, totes les taules pintades,... Cada dia estan pintades, si més les netejo més pinten ells. Jo netejo tota la planta de baix, des de consergeria, fins a secretaria passant per totes les aules que queden entremig. I el que em trobo exageradament brut és el taller, suposo que serà perquè es fan coses més pràctiques.

MA-La veritat és que molt brutes, i el pitjor de tot és que no respecten res. Nosaltres estem aquí per mantenir l'institut net, no per recollir la merda dels altres. No és normal que estiguis escombrant i quan acabis passi un alumne i et tiri als peus un paper.
ML-O haver d'estar aguantant que t'escriguin en una taula "això va per les senyores de la neteja: sou unes porques, haver-hi si netegeu bé les taules".

Creieu que els alumnes podrien fer més per mantenir les aules netes?

ML- Es clar que sí, començant perquè els alumnes haurien de pujar cada cadira a la taula, ja que gairebé a tots els instituts ho fan. Que no llencessin tants papers al terra perquè hi ha papereres. Hi ha mocs i escopinades a terra, t'enganxen xiclets a les cadires, ...

MA-Jo vaig estudiar aquí, i tots hem escrit coses en les taules: “chuletilas”, cors,... però veure com estan ara les taules, és increïble. A més utilitzem productes químics molt perjudicials que inhalem cada dia.

E- Home, jo crec que els alumnes podrien obligar-se una mica més a deixar-les decents.

Quant temps trigueu a netejar les aules?

ML-Entre mitja hora i vint minuts

Quan vau començar a treballar aquí?

ML-Jo vaig entrar fa 6 anys.

MA-I jo en fa 3, però perquè tinc un fill petit.

E-La meua filla Juani estava estudiant aquí i un dia el Josep li va dir que necessitava una dona per la neteja, però ella estava estudiant així que li va dir que vindria jo. Ja porto 2 anys.

T 'agrada la teua feina?

ML- A mi m'agradaria treballar d'una altra cosa, és un treball tan digne com un altre, però sempre aspire a més, és com ella, no li agradaria estar treballant del que ha estudiat? Però per les circumstàncies esta aquí.

Quan éreu petites de què somiàveu que treballaríeu?

ML-Jo volia ser hostessa de vol.

MA-Jo doncs, em vaig posar a fer administratiu i no em va agradar, així que vaig canviar i com a mi em va donar classes l'“Espe” i m'agradava molt dibuixar, em vaig dedicar a fer això, dibuix d'estampació. És el que vaig fer fins que va néixer el meu fill.

E-Doncs com totes les nenes, ser una princesa. Ara parlant seriosament, jo amb la teua edat no tenia res pensat perquè no vaig anar mai a l'escola i em vaig casar molt aviat i vaig tenir fills, així que mai no he pogut parar a pensar què estudiar o treballar. Actualment m'agradaria treballar de caixa.

Els alumnes són educats amb vosaltres?

MA- Sí molt. Mira, sense anar més lluny gent de 18, que són els més grans, et tiren papers als peus i et diuen “ale, recógelo” o “señora,

sigalimpiando”.

Els serveis de neteja són molt importants per a la nostra societat ja que si no existissin podria haver-hi plagues i epidèmies. Què opines sobre el teu treball i sobre això?

E-Jo crec que és un treball tan digne com d'altres, ja que tots ho són. Però és un treball molt sacrificat i mal pagat. Sempre es fa el mateix i per això acabes amb molts dolors d'esquena i lumbar. A més porto utilitzant productes químics tota la meua vida i això és perjudicial per a la salut.

ML-Que és bàsic i essencial. Tu imagina't que durant un mes o menys no es netegés, com acabaria tot?

MA-Que està molt poc valorat.

Quan tenies 16 anys la gent trencava i embrutava tantes coses com ara?

MA-No, quan jo tenia 16 anys es tenia molta més educació que els joves d'avui en dia.

Per acabar, tens algun consell per als nois de l'IES Marina?

MA-Abans de res que tinguin respecte, a la gent gran, entre ells, ... I que estudiïn, que això és el més important que han de fer ara per tenir un futur decent.

ML-Mira, abans hi havia un cartell que posava "L'Institut és de tots així que respecta'l". És que si vosaltres no el respecteu i cuideu qui ho farà?

Aprendiendo a rimar:

El estudio de la literatura medieval hispánica hizo que los alumnos de 3º exploraran la métrica de los romances. Algunos de ellos quisieron componer sus propios octosílabos de versos pares en rima asonante. Eligieron el tema y, aprendiendo a escuchar, cogieron el ritmo. Otros prefirieron otras formas poéticas. Os invitan a leer sus composiciones.

Romances:

Desde allí a aquí

Yo soy Bryan Díaz Minga.
Ya siete años llevo aquí.
Estoy bien en la Llagosta.
Me trajeron desde allí.
Conmigo aquí está mi
hermano.
No vinimos de Brasil,
nos vinimos de Ecuador.
Vivo en España feliz.

(Bryan Díaz Minga 3º B)

Sin remedio

¿Tú no sabes lo que sientes?
Sé que ni a golpes aprendo.
Y aunque tú me haces sufrir,
cada vez yo más te quiero.
Y aunque tú me lo advertiste,
para mí ya no hay remedio.
Y todos los días grises
en mi pecho llevo dentro
Arranco la última página
y el final feliz cancelo
¿Para qué? si ya no queda
ni esperanza ni fin bello.
Ni imaginar tú podrías
el amor que por ti siento.

(Edgar Moyano 3º B)

Tu voz

Cada susurro que escucho,
procedente de tu boca,
provoca que mis latidos
toda mi sangre recorran.
Mis finas venas al ritmo
de tu voz maravillosa.
Tan solo tú eres capaz
de prender la llama roja
a mi débil corazón.
Solo una palabra brota
para poder expresarte
-ahora desde mi boca-
que eres la luz de mi vida:
Y es AMOR, quien en mí obra.

(Cristina Saludes 3º B)

Marina

El mar era precioso.
Gaviotas iban volando.
A lo lejos cuatro barcos.
Y los piratas bailando.
El sol brillaba con fuerza.
Algunas chicas cantando.
Sobre las rocas mojadas,
un cangrejo iba saltando.

(Marina Pérez 3º C)

Paisaje

En un pueblo junto al valle,
cuando aquel mar está en calma
y ya se acerca la noche.
La Luna hacia el mar se
escapa.
Los amantes que pasean
ven su reflejo que nada.
La Luna ríe contenta
porque las olas saladas
le van haciendo cosquillas.
La joven ríe entregada
como si nunca en su vida
así de bien lo pasara.
Con pareja y en victoria
su fin la historia alcanza.

(Estefanía Domínguez
Moyano, 3º C)

Pasión

Un deporte yo practico
que no lo quiero dejar
Su nombre es "baloncesto"
Y consiste en encestar.

(Diego Sevilla 3º B)

Locus amoenus

Campos floridos rebosan
De hermosura hierba verde
Y de árboles frondosos.
Pajarillos muy alegres
Y mariposas espléndidas,
Que vuelan tranquilamente
Y con largos días pude ver,
Junto al sol amanecer.

(Marina Gómez, 3º C)

Boda

Amores vienen aquí.
Amores se van a casa.
Llueve en el anochecer
con la luna que brillanta.
Al amanecer sale el sol,
los dos amores se casan.
Con aplausos y regalos
los amigos los halagan.

(Pablo Zhang Wang, 3º C)

Otros octosílabos:

Mi muerte

En la cima del edificio,
digo tu nombre en silencio,
el viento es tranquilo y frío,
tú no lo quieres oír.
Los ojos de la ciudad,
cuentan lágrimas caer:
cada falsa realidad
que me ibas a prometer.
Grito en la noche por ti
Decido poner fin hoy
No lloréis más por mí
Ahora yo ya muerta estoy.

(Cynthia Segura 3º D)

La clase

Carnavales han llegado
y todo está preparado.
Hoy todo me es permitido
no habrá riña ni castigo

Tus ojos lloraban

Tus ojos lloraban y vos
no quisisteis vérmelos.
Pena es lo que sentiremos
y aceptarlo es querernos.

(Oriol Canalejas, 3º C)

Fin

He vuelto a rehacer mi vida.
Hoy te vuelvo a escribir.
Fuiste camino y respuesta,
el que me enseñó a vivir.
Ahora ya no queda nada.

(Ainhoa Lozano 3º C)

y aventuras en versos
del instituto os cuento.
De profesores tenemos
algunos ricos y lentos
otros pobres y contentos.
Tenemos una abuelita
que el lobo no comerá.
Tenemos uno muy serio
que al lobo sí asustará.
Tenemos a la de inglés
que nos hace estudiar
y también a la tutora
que es bastante *enrollá*.
Y no hablemos ya de alumnos
porque son bestialidad.
Uno es Andi y su pandilla
que no se puede aguantar.
Y no hablemos *del Iván*
le va la marcha cantidad.
Hay quien soñará despierto
que asistirá a un concierto.
Y vamos a terminar
porque no me quiero enrollar.

(Albert Aguilar Corzo, 3º C)

Endecasílabos:

Por vos yo moriría sin razón

Por vos yo moriría sin razón.
 Como veis mi amor es una obsesión,
 Yo a vos prestaría toda atención.
 Cuando os conocí se encendió mi llama
 y conseguisteis vos colmar mi alma.
 Pero... si de veras me vais a amar,
 Deberíais poderlo demostrar.

(Antonio Jiménez 3º B)

Verso libre:

El amor se encuentra, pero no se busca

Son épocas difíciles para conquistar a la chica que te gusta.
 No te hace caso, pero te preguntas cuándo toca.
 Tú le preguntas, pero ella no contesta.
 Su amiga le pregunta, pero es que a ella no le gustas.

Son épocas difíciles en cualquier terreno.
 ¿Malos tiempos? Dime cuándo han sido buenos,
 Todo lo invierto, y hago respuestas sin pregunta.
 Advierto: el amor se encuentra pero no se busca.

(Aleix Paredes 3º C)

Narraciones:

La antología de textos que se recoge a continuación ha surgido espontáneamente a partir de distintas propuestas. El primero de ellos, de Lourdes Gragera, nació como homenaje a un héroe anónimo, en clase de castellano: Retazo de una saga afincada en La Llagosta, entrañable documento histórico.

Los que siguen son fragmentos de ejercicios de imaginación cocidos en el “Taller de escritura”, materia optativa de 2º: el relato futurista de Alexia Aguilar; el naufragio contemplado desde la muerte, de Montse Aguilar o *Mi gorro rojo*, de Dalia Díaz, son historias contadas desde puntos de vista poco corrientes. A los autores de los nueve relatos que aparecen después se les pidió que se esforzaran en imaginar a alguien apenas vislumbrado. Agradezco el entusiasmo de tan geniales alumnos y os brindo el resultado.

Mariela Puértolas

HOMENAJE A MI ABUELO

Mi abuelo se vino a Barcelona en tiempos de Franco. Su novia estaba en la ciudad, sirviendo en una casa. Al llegar aquí se casaron, en una ceremonia a la que no asistió nadie, todos estaban en Andalucía. Cuando nació su primera hija, mi tía, no tuvieron más remedio que trasladarse a una barraca. Trabajaba de peón en una obra. Consiguíó ahorrar para comprarse un terreno y fue construyendo su casa, él solo. Al cabo de un tiempo cayó enfermo de las piernas. Así que tuvo que dejar su trabajo y optar por la venta ambulante. Vendía tomates en un mercadillo de la calle (...) lloviera, hiciera frío o calor insoportable.

Cada día sus piernas empeoraban. Pero no dejó de luchar . Hasta que consiguió poner un negocio de ultramarinos debajo de su casa. Luego nació su segunda hija, mi madre, y aunque él andaba cada día peor siguió luchando para sacar a su familia adelante. Cuando mí tía y mi madre se casaron y tuvieron hijos, él tampoco descansó, siguió batallando por sus nietos. Y no dejó de hacerlo nunca hasta que se hizo mayor y le diagnosticaron un cáncer y murió. Mi abuelo fue una persona muy luchadora. Este es mi pequeño homenaje.

Lourdes Gragera, 3º A

EL FINAL

Todo iba a desaparecer en una inmensa nube de gases, polvo y lágrimas de arrepentimiento de los pobladores de la superficie terrestre. Todos ellos esperaban la llegada de su inminente muerte. Entonces sucedió. Entre el caos de la ciudad aparecieron cientos de afiladas puntas de piedra y bajo un terrible terremoto acompañado de estruendosas explosiones se fue hundiendo todo. Todos los

habitantes de la superficie , buenos y malos, murieron sin excepción.

Alexia Aguilar Tiburcio, 2º ESO D

SIN VIDA

Las olas, de más de ocho metros, rompían contra la quilla del barco, dando una sensación de inseguridad anormal para este tipo de embarcación. A pesar de las advertencias de la tripulación a los pasajeros de que permaneciesen en sus camarotes, había varios curiosos que permanecían en cubierta, yo era uno de ellos.(...) Cuando me pareció ver que algo chocaba contra el barco me asomé a la barandilla con tal mala suerte que no calculé bien la inclinación, y caí hacía adelante.

Montse Aguilar, 2º ESO D

MI GORRO ROJO

Noté cómo el hombre se me quedó mirando y al momento entró en la tienda. Preguntó por mí. Miguel, que era el dependiente, le explicó que simplemente era un muñeco que daba suerte, siempre hacía lo mismo. Tras una pequeña conversación, Miguel me quitó del escaparate y me metió entre papeles. No podía creerlo, después de tanto tiempo en ese viejo escaparate, iba a cambiar de sitio. Debo decir que eso fue lo último que vi, a Miguel envolviéndome en papel de regalo.

Dalia Díaz, 2º ESO D

LA CHICA NUEVA

La niña nueva, siempre dándome la espalda, se sentó justo en frente de mí. Le veía el precioso pelo y me iba imaginando su dulce y preciosa mirada, sus ojos verdosos y grandes con unas pestañas largas y gruesas, su nariz recta y perfectamente perfilada, sus dulces y tiernos labios, su cuerpo delgado y perfecto, sus mejillas rojas. Cuando me estaba imaginando todas esas cosas se dio la vuelta y me pidió por favor un lápiz. Yo, desesperado y tembloroso le di un boli. Los dos reímos. Yo pasé toda la hora embobado y ¡no presté atención al profesor ni un minuto!

Marcos Álvarez Venegas, 2º ESO B

UN FLECHAZO EN BICICLETA

Esto ocurrió un viernes, en un trayecto matutino y rutinario que yo hacia los días laborables en bicicleta. Una ruta sencilla y rápida, en cinco minutos iba desde casa a la academia, sin contemplaciones, todo muy fácil, me conocía las calles por donde pasaba de “pe a pa” por eso no me fijaba en nada y salía de casa con el tiempo justo. Pero aquel viernes iba por el callejón oscuro, sin luz, y al final de aquel paso estrecho vi a una chica maravillosa, me quedé pasmado, y tuve la mala fortuna de pasar por encima de una hormiga portadora de una pipa afilada, pinché la rueda y me caí

Javier Monterrubio, 2º ESO D

EL HOMBRE DEL METRO

Imaginaba su cara arrugada y una barba de 2 ó 3 días. Los dedos eran gordos y velludos, por lo que el hombre, también sería una persona rechoncha e incluso me atrevo a decir que sería una persona peluda. Además los pantalones le quedaban un poco estrechos y se

le veían un poco las piernas. También llenas de vello, por cierto. En un dedo había una parte en la que no tenía nada de pelo, casualmente, el dedo era en el que uno suele llevar el anillo de matrimonio. Al no llevar el anillo, pensé que estaría divorciado o se le habría olvidado ponérselo.

Adrián Castellano, 2º ESO C

UN INQUILINO MUY TÍMIDO

Vamos por la autopista y estamos adelantando varios automóviles. Hay uno que me ha llamado mucho la atención, lleva los cristales velados. Es un todoterreno negro. Por mala suerte nos desviamos por una salida cercana a un puente, la salida que nos llevará a nuestro destino. Por sorpresa para mí, ese coche también se desvía tras nosotros. Estoy cantando victoria porque veré ese coche algunos kilómetros más. Llegamos a un semáforo, encendida su roja luz, y, ¡cómo no!, paramos. Se sitúa el todoterreno justo a nuestro lado. Como ya he dicho, los cristales están tintados de color negro. Siento curiosidad por saber quién hay en el asiento de atrás del todoterreno.

Marc Gutiérrez, 2º ESO B

LA VECINA COTILLA

La mujer había alquilado su segundo piso a un joven . Era muy desconfiada y espiaba al pobre muchacho cada día . A las cuatro, como de costumbre, el chaval llegaba a casa y la propietaria cotilla observaba por la mirilla de la puerta. Un día, el joven llegó a casa acompañado por una amiga. La señora no llegó a verla entera, sólo vio su larga melena pelirroja y supuso que sería alta o que llevaba tacones, ya que cuando pasó por delante de la puerta solo pudo a ver su cuello.

Chelsea Díaz, 2º ESO D

EN EL QUIRÓFANO

Sentí que me ponían una especie de tubo en la boca y me empezó a entrar mucho sueño. Era una sensación extraña, no sentía mi cuerpo pero era consciente. Me quedé reflexionando en los ojos de aquel hombre, eran verdes y con los párpados arrugados, no debería de tener mucho pelo, era un hombre muy mayor, con barba, por la altura de los focos me figuro que no sería muy alto, con barriga...pero no feo.

Por su mirada me transmitió que era un hombre sabio, que sabía lo que hacía. la verdad es que me transmitió mucha tranquilidad...

Es lo último que recuerdo.

Raúl Lancharro Román, 2º ESO B

UN DÍA DE DETECTIVE

Tengo una tía que sabe dibujar y le pedí que si me lo podía dibujar a través de la descripción que yo le hiciera y cuando ya estuve más o menos segura de que ese retrato podría ser el del hombre que robó el banco, fui a la policía y les dije lo que yo había visto y le entregué el retrato. A través de él, ellos empezaron a buscar al hombre y me lo agradecieron mucho porque gracias a ello, tenían una pista.

Después de un mes buscando encontraron al hombre.

Ximena Balderrama Ávila, 2º ESO B

VERANO 09 ESA CHICA

Al día siguiente le vi los ojos. Unos ojos preciosos de color azul agrisado, una pasada de ojos. La verdad, en mi vida había visto esos ojos tan bonitos. Y eso que he visto ojos a pares. Me los quedé mirando. No. Ninguno como esos. Y empecé a imaginar cómo era esa chica. (...)Y me pareció a mí que yo a esa chica le gustaba pero como no estaba seguro, no le quise decir nada, por respeto y vergüenza. Ella se dio un refrescante chapuzón en la piscina y cogió su toalla y se puso a mi lado y me preguntó “¿Cómo te llamas?”... Así fue como nos conocimos.

Víctor Manuel Valverde Monción, 2º ESO C

EL MISTERIOSO HOMBRE

No se ve nada con claridad, solo una silueta de un hombre de gran cabeza redonda.

Por el peinado puedo deducir que es atrevido, porque tiene los pelos de punta. Al verlo de perfil, veo la silueta de la nariz. Es grande y picuda. Puedo observar, por la forma de los ojos que los tiene para dentro. La boca parece grande, deduzco que tiene los labios gruesos, sostienen un cigarrillo.

Después de un rato, alarga la mano hacia la puerta, como si fuera a abrirla. Ésta, transparente, me permite ver su mano con claridad. Es grande y con anillos. Me parece que es alto y muy elegante.

Justo cuando va a salir, llega el autocar.

Sólo pude vislumbrar la silueta de aquel misterioso hombre.

Eric Marcos Ramos, 2º C

Després de mesos de feina, els alumnes de 2n de Batxillerat van poder presentar i defensar els seus treballs de recerca. Aquí en teniu una mostra, modesta però diversa. Bona feina, nois i noies!

UN ESTIU A LES AIGÜES D'EIVISSA

El Víctor Romero explica que, a l'hora de decidir el tema del seu treball de recerca, va trobar la inspiració al seu lloc de naixement, Eivissa. El seu objectiu va ser "conèixer la forma amb què els llocs que no tenen el privilegi de disposar de la suficient aigua potable, però que tenen un recurs amb tanta aigua a l'abast com és el mar, poden arribar a aconseguir disminuir-ne el contingut en sals".

El Víctor, durant l'exposició

I, amb aquesta intenció, va passar l'estiu a l'illa, visitant la dessalinitzadora, els pous, la xarxa de distribució... En tornar, va analitzar l'aigua de la Llagosta al laboratori de l'institut, de manera que va poder comparar la qualitat de les aigües eivissenca i llagostenca.

I... què? Voleu saber a quina conclusió va arribar? Doncs, sí, ciutadans llagostencs, podeu estar-ne orgullosos: l'aigua de boca de la Llagosta és millor que la de l'illa! Ell vol aclarir, però, que la complexitat d'una dessalinitzadora fa que hi hagi moltes variables que cal controlar, i això no es pot dur a la pràctica de forma senzilla.

Al Víctor li agradaria cursar Enginyeria de camins, canals i ports. Potser algun dia contribuirà a millorar l'aigua d'Eivissa i, de pas, a obrir camins perquè l'aigua deixi de ser un bé escàs.

ELS MISTERIS DEL SON

La Cinthia Villarreal, fascinada per aquesta meravella de la naturalesa que és el cervell, va començar a fer-se preguntes sobre el seu funcionament i també sobre la necessitat de dormir. Com ella mateixa diu, es tractava de "preguntes aparentment simples però que són, en realitat, tan desafiants com desconcertants són les seves respostes".

Va voler, doncs, endinsar-se en aquest complex tema i ho va fer amb una aproximació teòrica (tot explicant l'anatomia del cervell i també el desenvolupament de l'estructura del son) i amb un estudi pràctic que va consistir en la realització d'enquestes que ajudessin a conèixer

els hàbits de son de la població, classificada en tres franges: majors de 65 anys, joves d'entre 18 i 35 anys i nens entre 0 i 3 anys.

Dels petits ha sabut que es desperten sovint a les nits, tot i tenir un son tranquil. Dels joves l'ha sorprès la diversitat d'experiències, que sovint no coincidien amb la seva pròpia. Però on ha gaudit més ha estat amb la gent gran. Ha compartit amb ells tardes al Casal, i li han explicat històries que ella qualifica de fascinants.

La Cinthia, davant del tribunal

A la Cinthia li agradaria estudiar Pedagogia, i continuar estudiant tant de temps com sigui possible. Que els teus somnis es facin realitat!

CONEIX BARCELONA, CONEIX LA FELICITAT (CONEIX LA PUBLICITAT)

A la Judit Morales li agradaria dedicar-se a la publicitat. És per això que va decidir que el seu treball de recerca consistís en l'elaboració d'una campanya publicitària – un projecte ben ambiciós.

En primer lloc va fer un extens estudi sobre els conceptes de màrqueting i publicitat i, a continuació, va analitzar dues campanyes publicitàries ben diferents (El Corte Inglés, campanya de tardor 2009 i Direcció General de Trànsit, campanya de Nadal 2009) tot arribant a una conclusió una mica inquietant: els publicistes ens coneixen perfectament, ens tenen “controlats”.

La Judit, mostrant el seu cartell publicitari

Finalment va presentar la seva pròpia campanya publicitària que, amb l'eslògan “Coneix Barcelona, coneix la felicitat”, buscava fomentar el turisme a la Ciutat Comtal.

La campanya va ser pensada per a tres mitjans: tanques publicitàries exteriors -un cartell on apareixen, al voltant del drac del Parc Güell, tot de col·laboradors espontanis-, internet -va elaborar una pàgina web- i, com no, la televisió -a ritme de rumba catalana, turistes d'arreu del món expliquen per què han escollit Barcelona.

La Melani Álvarez i el Marc Ruiz han fet un treball de recerca relacionat amb l'arquitectura, i l'Ángela Saludes i la Míriam de Luna un d'aeronàutica. Tot i ser dos treballs ben diferents, ells hi han sabut trobar coincidències, i així ens les expliquen:

“TECNOLOGIA ALS NÚVOLS

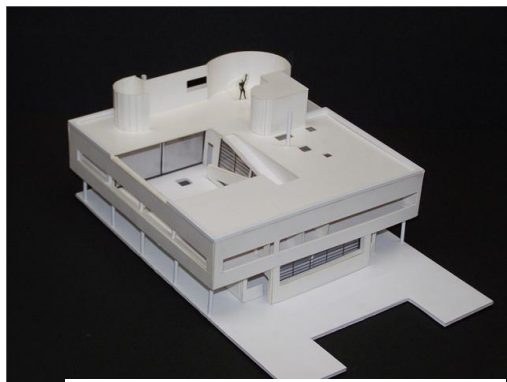
Us preguntareu el perquè d'aquest títol, perquè, en el cas d'aeronàutica, és evident, però, i en el d'arquitectura? Que potser les cases volen? Ja no existeix la llei de la gravetat?

Ens expliquem: el treball d'arquitectura és sobre un arquitecte molt important: Le Corbusier, i resulta que aquest senyor aixecava els seus edificis sobre pilars. En el cas de la Ville Savoye, motiu del nostre treball, l'edificació sembla levitar sobre un prat. Le Corbusier la denomina “la casa de l'aire”.

La Mèlani, l'Ángela, la Míriam i el Marc, pels núvols

En el treball d'aeronàutica ens hem plantejat i resolt l'eterna pregunta de... com és possible que els avions volin? Per resoldre-ho ens hem endinsat en totes les teories físiques i tecnològiques que expliquen aquesta màgia. A més, hem planificat un vol, hem controlat un vol, hem simulat un vol...

La maqueta de la Ville Savoye

En el cas de la Ville Savoye de Le Corbusier hem analitzat aquesta obra esmicolant-la, a poc a poc. Hem anat a visitar-la a Poissy (prop de París) pels núvols, amb avió, per descomptat. L'hem recorregut, l'hem dibuixat, l'hem construït (maqueta), l'hem somiat...

En els dos treballs hi ha hagut innombrables hores de vol, molt treball, però també molta diversió. Per primer cop hem realitzat un treball en el qual no ens hem cenyit a una sola matèria, sinó que hem hagut de ficar mà de totes. Si abans pensàvem que el nostre futur podia ser estudiar enginyeria aeronàutica i arquitectura, ara ho tenim més clar que mai.

Volem agrair als nostres tutors: Espe, Sergi i Ernesto la seva entusiasta direcció de vol (ells també estan una mica als núvols).

Feliç diada! “

EXCURSIÓ AL CENTRE METEOROLÒGIC DE GRANOLLERS

Tots els grups de primer de l'IES Marina vam anar al Centre Meteorològic de Granollers.

Primer vam agafar el tren de les 10:20. A l'arribar a l'estació tots vam baixar i vam començar a caminar i a pujar unes escales que arribaven fins a dalt d'una muntanya i, quan tots vam veure el centre, ens vam alegrar perquè estàvem molt cansats.

Al principi ens vam separar en dos grups. Quan vam acabar de fer-los, uns van anar a dintre per veure el microbarògraf, i l'altre grup va començar la visita al pati on tenien diversos aparells, com el pluviòmetre, l'heliògraf i el tanc d'evaporació. Un dels grups va poder veure com el sol cremava un paper, però l'altre grup no ho va poder fer perquè se'n va anar el sol.

Després de veure tot això ens van donar uns fulls i vam respondre una sèrie de preguntes.

Ens va semblar interessant, tot i que força coses ja les sabíem de l'any passat i no vam arribar a fer alguna de les activitats anunciades, com la de mirar la temperatura, però hem de dir que sí que vam aprendre algunes coses.

A les 13:40 vam arribar a la Llagosta i cadascú se'n va anar cap a casa seva.

Ivette Ballesta, Sara Benito i Natàlia Domínguez, 1r d'ESO D.

Pluviòmetre: mesura l'aigua caiguda per metre quadrat

Heliògraf: mesura les hores de sol

SORTIDES A LA BIBLIOTECA DE LA LLAGOSTA

Durant el primer trimestre, al llarg de cinc divendres, tots els grups de 1r d'ESO van visitar la Biblioteca de la Llagosta. Els alumnes van passejar-se per la sala d'adults, a la qual no podien accedir sols fins ara, i van poder comprovar com els documents estan organitzats segons la CDU (Classificació Decimal Universal), igual que a la Biblioteca de l'Institut.

La Conchi Fernández, una de les amables bibliotecàries, els va explicar també el nou sistema de préstec i, per acabar, els va delectar amb la narració d'un conte oriental titulat "El geni del gessamí", un conte que fa reflexionar sobre la capacitat de sacrifici i sobre el valor de l'amistat.

Certament, van ser uns matins molt bibliòfils!

VISITA AL McDONALD'S

En aquest apartat explicarem la visita que vam tenir els alumnes de batxillerat al restaurant McDonald's. Comentarem les normes que han de seguir els treballadors a l'empresa i un petit resum de la història del restaurant.

Dos germans, Richard i Maurice McDonald, van obrir un restaurant a Califòrnia. El seu negoci consistia a vendre menjar ràpid, barat i amb la comoditat que oferien. Venien hamburgueses, batuts i patates fregides i des del teu automòbil podries comprar aquest menjar. Ray A. Kroc el 1954 va comprar la idea a aquests germans. I el 1955 va obrir el primer restaurant a Califòrnia, però també va obrir al llarg del temps més restaurants per tot el món.

El sistema era, i se segueix utilitzant, la franquícia, que consisteix a donar la llicència de la marca a canvi d'un dret d'entrada i el concepte del maneig publicitari de la marca a un altre propietari. Hi ha al voltant de 31.000 establiments a tot el món. A Espanya hi ha 400 establiments, el 80% són franquícia i el 20% no.

La carn de les hamburgueses ve de vaca 100% boví, congelades fins als restaurants des d'una fàbrica de Toledo que només fabrica per a McDonald's. L'enciam, la ceba, el tomàquet i la poma ve del proveïdor de la marca Florette, el qual sí que ven per a altres empreses.

Per treballar a McDonald's els empleats han de complir una sèrie de normatives, encara que intenten ser flexibles. Les persones que tenen els cabells llargs se'ls han de recollir amb una gorra. Per fer les hamburgueses, cada cert temps han de rentar-se les mans, i a l'hora d'agafar l'hamburguesa es posen uns guants.

McDonald's també participa de la Responsabilitat Social Corporativa (RSC) per als nens que tenen càncer. La RSC té com a objectiu millorar la situació competitiva i valorativa, i afegeix un valor a l'empresa. McDonald's facilita un seguit d'habitatges a prop dels hospitals per tal que les famílies dels nens malalts s'hi puguin allotjar i que tinguin una comoditat sense cap cost.

Com a conclusió de la sortida, ha estat molt interessant pel fet que ens han ensenyat la forma de treballar de l'empresa i conceptes empresarials que no sabíem, com la franquícia. Ens ha agradat veure com fan les hamburgueses i la rapidesa com les preparen. I al final de la visita ens van convidar a gaudir d'un àpat al restaurant.

Míriam Requena Sánchez i Desirée Requena Prieto, 1r Batxillerat Social

AMB LA BATA POSADA

Un moment de la xerrada al Parc Científic

El passat 3 de desembre, els alumnes de la matèria optativa de Biologia i Geologia, van realitzar una sortida al Parc Científic de Barcelona, per realitzar uns experiments que havien treballat molt abans a classe.

Quan van arribar al Parc, allà cap a les 10 del matí, el doctor i investigador David Gallardo, de la UAB, els va fer una xerrada que tractava sobre la psicobiologia de la violència i explicà una de les seves últimes investigacions que s'està treballant en aquests moments sobre com influeixen els gens en el desenvolupament d'un comportament antisocial i violent.

Una vegada acabada l'exitosa conferència, els alumnes es van haver de posar unes bates blanques per fer els experiments que tindrien lloc a continuació. Per mitjà de les eines facilitades pel propi Parc, van extreure el seu propi ADN i van poder observar les cadenes que el formen. Més tard, se'ls va plantejar la possibilitat d'investigar "un petit crim" per mitjà de la electroforesi, una tècnica de separació que s'utilitza als laboratoris d'arreu del món per estudiar l'ADN.

Ja cap a les 13 h, els alumnes sortien contents i curiosament, amb la bossa que portaven plena, s'havien endut la bata que es van posar com a record de la sortida amb la qual havien après tant.

Melani Navarrete, 4t d'ESO A

SORTIDA AL BARRI GÒTIC I L'EIXAMPLE DE BARCELONA

El passat 4 de març els alumnes de 4t E, acompanyats per la tutora i la professora de Socials, vam fer una sortida a Barcelona per conèixer l'urbanisme, els monuments i la història de dos barris molt diferents: el barri Gòtic i l'Eixample.

Ens va impressionar molt entrar a la Catedral i a Santa M. del Mar, molts de nosaltres no havien entrat mai en una església. L'anècdota curiosa va ser el fet de trobar oques passejant pel claustre de la catedral.

Els carrers del barri Gòtic, plens de botigues, van ser un bon entreteniment per a alguns de nosaltres, però tot i això, vam trobar més macos els carrers de l'Eixample per la seva amplada i pels seus edificis modernistes.

Mai haguéssim pensat que una plaça, com és el cas del Fossar de les Moreres, pogués ser un antic cementiri, i justament allà va ser on vam fer la parada per esmorzar i menjar unes lliminadures. Per cert, els que no portàvem entrepans i els vam haver de comprar els vam trobar molt cars i amb poc pernil.

Al final del recorregut no podíem quasi ni caminar del mal que ens feien els peus, però el balanç seria que va ser una sortida molt interessant i ens ho vam passar molt bé.

Alumnes de 4t d'ESO E.

Els alumnes de 4t E i la professora de Socials, davant de la Catedral de Barcelona

HI HA ESCLAVITUD EN L'ACTUALITAT?

L'any 2007 es va celebrar el 200 aniversari de l'abolició del tràfic d'esclaus. Sí, va ser el 1807 quan el parlamentari britànic William Wilberforce aconseguí que s'abolís el tràfic transatlàntic d'esclaus a l'Imperi Britànic i aquest fet va ser un dels punts de partida per a l'abolició de l'esclavitud a molts països.

Malauradament, en l'actualitat, el nombre de persones traficades és més elevat que fa 200 anys. Cada dia, homes, dones i nens/es són traficades per a ser explotades sexualment, per a treballs forçats, per a convertir-los en “camells” o nens soldat i, fins i tot per a extirpar-los els òrgans. Una nova forma d'esclavitud.

El tràfic humà a nivell mundial ha superat el tràfic de drogues i ocupa el segon lloc darrera el tràfic d'armes. Aquest terrible “negoci” és molt rendible i va en augment, ja que, per exemple, la droga es pot traficar i consumir només un cop, mentre que les persones ho poden ser una i una altra vegada.

Estem parlant de 2 a 4 milions de persones traficades cada any al món (l'equivalent a 5 avions jumbo plens cada dia) dels quals el 80% són dones i nenes i el 50% menors. Aquestes persones estan més a prop del que penses, tenen noms i cognoms i una vida que els ha estat robada.

Les màfies fan servir la força, l'engany, el segrest i l'amenaça per captar víctimes (si s'escapen les poden matar a elles o a les seves famílies), un nombre molt elevat de les quals acaba en el món de la prostitució.

Dissortadament Espanya és un dels principals països de trànsit i destí del tràfic de dones per a explotació sexual a Europa. Al nostre país hi ha més de 300.000 dones prostituïdes, un percentatge molt alt de les quals ha patit abusos, violacions, maltractaments i/o tractes vexatoris.

Davant d'aquest panorama tan esgarrifós i, amb motiu del 200 aniversari abans esmentat, va sorgir el projecte internacional “Stop the traffik” (aturem el tràfic) amb el lema “les persones no s'haurien de poder comprar ni vendre” (ni esclavitzar).

Aquest projecte té entre els seus objectius:

1. Conscienciar la nostra societat sobre la realitat d'aquest drama que afecta a persones més properes del que ens pensem.
2. Denunciar la situació.
3. Donar suport a les víctimes i permetre la seva reinserció a la societat.

A Espanya estem intentant dur a terme aquesta campanya a través de l'associació Esclavitud XXI.

Què pots fer tu?

1. Visita la web: www.esclavitudxxi.org per a més informació i participa en la campanya *start freedom* per a joves.
2. Signa la declaració de www.stophetraffik.org (en l'apartat "Join us"). El 2008 es van lliurar 1.500.000 firmes a la ONU, pots afegir-hi també la teva.
3. Consumeix productes del comerç just que assegurin que no han estat elaborats per persones traficades i/o esclavitzades.
4. Consciencia la gent del teu voltant que aquesta és una realitat que ens afecta a tots.
5. Valora les persones i tracta-les amb dignitat, perquè no són objectes al nostre servei sinó ésser humans.

Dani Banegas

ÉS NECESSARI EL CARNET DE CONDUIR ALS 18 ANYS?

Tots els joves quan fan 18 anys, o fins i tot abans, es plantegen treure's el carnet de conduir, fet que provoca moltes i diverses postures al respecte, entre la gent que creu que sí que és necessari i els que no hi estan d'acord.

La gent que diu que és necessari el carnet de conduir als 18 defensa que poder conduir és un signe d'autonomia, de no haver de dependre dels altres per poder desplaçar-se, a més de no haver de dependre dels horaris del transport públic. A més, amb el cotxe, en moltes ocasions t'estalvies temps a l'hora d'arribar a un lloc, en comparació amb el transport públic, i fins i tot et pots arribar a estalviar una suma de diners important comparant el preu de la benzina amb el dels serveis públics. També diuen que avui dia, a l'hora de buscar una feina, sempre és recomanable tenir el carnet de conduir, ja que les empreses ho tenen en compte a l'hora de contractar la gent. Igualment, també s'hauria de dir que tenir uns coneixements bàsics d'educació viària és necessari per fer un ús correcte de les carreteres i dels serveis viaris, ja que si es rep una educació viària adequada el nombre d'accidents de trànsit es veurien reduïts en un alt percentatge, degut al fet que hi hauria una bona sensibilització de la població en aquest àmbit.

Per contra, hi ha la gent que opina que no és necessari que els joves tinguin carnet de conduir perquè, primer de tot, és una despesa econòmica important per als pares pagar el carnet i després un cotxe, i a més, defensen que els joves fan un ús inadequat dels cotxes sobretot quan surten de festa a la nit, ja que pot ser perillós barrejar la potència dels cotxes d'avui dia amb els efectes de l'alcohol, provocant així molts dels accidents. També defensen que l'ús excessiu dels cotxes provoca un augment de la contaminació, tant acústica com ambiental.

En conclusió, es podria dir que hi ha diferents arguments a favor i en contra i que cadascú ho ha de valorar i formar-se la seva pròpia opinió. Jo crec que sí que és necessari, o almenys en el meu cas, perquè l'any que ve, quan vagi a la universitat, necessitaré el cotxe ja que m'estalviaré molt més temps que anant amb tren o qualsevol altre transport públic, però també crec que s'ha de fer un ús responsable del cotxe i no fer imprudències que puguin afectar els altres.

Ángela Saludes, 2n Batxillerat A

LA PÍNDOLA DE L'ENDEMÀ

Últimament només es parla als telenotícies sobre la nova llei aprovada pel Govern que autoritza les noies, incloses les menors d'edat, a comprar la píndola de l'endemà sense prescripció mèdica, només anant a la farmàcia. Aquesta llei, com totes les altres, ha obtingut diferents formes d'acceptació entre els ciutadans i ha provocat certa polèmica. Però, què és exactament la píndola de l'endemà i quins són els pros i els contres d'aquesta llei?

Primer s'ha d'analitzar què és la píndola de l'endemà. Aquesta píndola és un mètode d'emergència per no quedar-se embarassada, que conté una dosi d'hormones que poden causar efectes secundaris com nàusees, vòmits, marejos i mals de cap. A més, normalment retarda o avança el començament de la següent menstruació. Hi pot haver un sagnat important si s'utilitza constantment. De tota manera la píndola no és un mètode que eviti les malalties de transmissió sexual, per això només s'ha d'utilitzar en emergències.

Un dels pros de la facilitat per aconseguir la píndola de l'endemà és que en un cas d'emergència (si es trenca el preservatiu, per exemple) pots anar a la farmàcia i t'estalvies d'anar al metge. També busca reduir el nombre d'embarassos no desitjats perquè moltes noies no volen anar al metge, per vergonya, es queden callades i després és massa tard.

Una de les coses en contra és que hi ha gent inconscient que pot deixar d'utilitzar el preservatiu per culpa de la facilitat per obtenir la píndola sense haver d'anar al metge. A més, és perjudicial per al cos i el seu ús abusiu pot causar perjudicis a la salut, la píndola tampoc evita les malalties de transmissió sexual.

És a dir, la nova llei de la píndola de l'endemà té els seus pros i els seus contres. Però jo crec que una noia menor de setze anys no té la maduresa suficient com per decidir ella sola si s'ha de prendre la píndola de l'endemà, a més del problema de tots els efectes secundaris que pot causar.

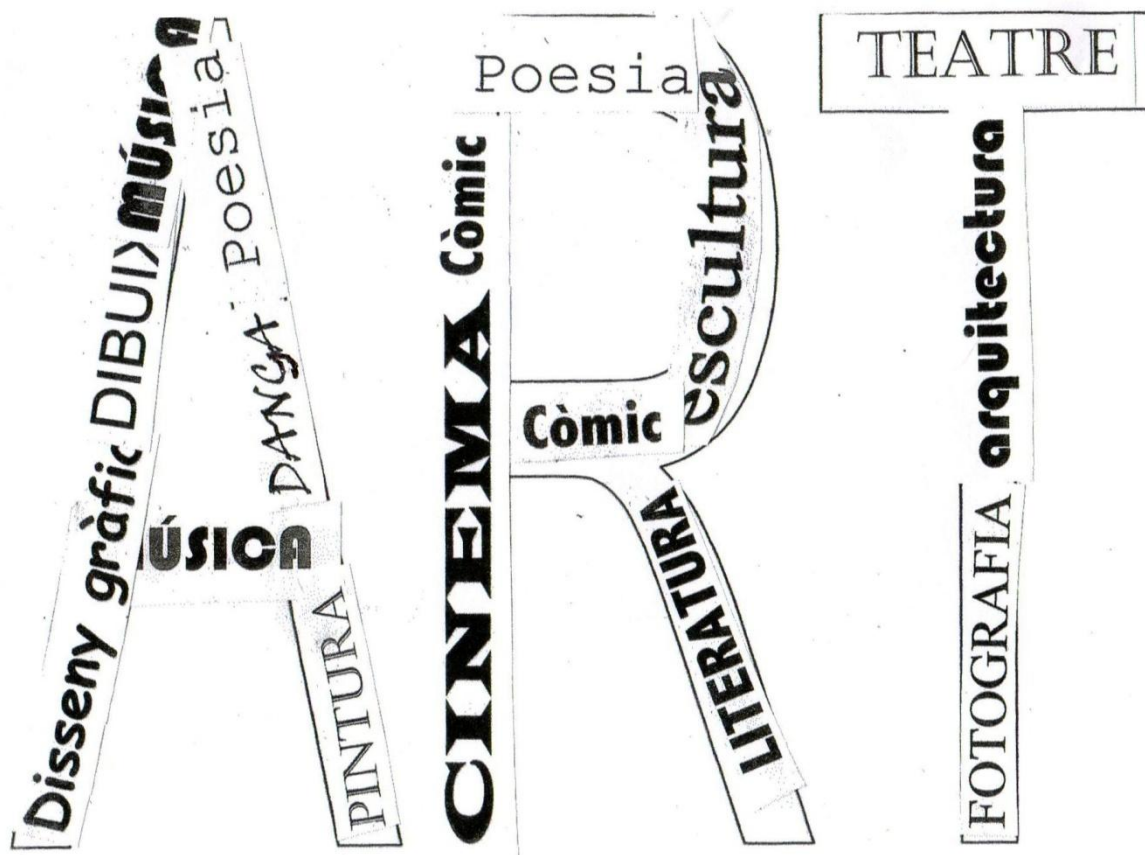
Melani Álvarez, 2n Batxillerat A

L'ART ENS FA LA VIDA MÉS AGRADABLE

Quan comencem el curs , generalment pregunto als alumnes què consideren que és l'art i què pensen que farem a classe de Visual i Plàstica. Les respostes són variades i ens donen peu a fer una mica de debat al voltant del tema. Una de les respostes que em donen és l'art com un mitjà d'expressió dels sentiments, els contesto que han estat força encertats dient això i els faig recapacitar envers la importància que té la matèria de Visual i Plàstica.

Explicar amb poques paraules què és l'art és difícil, sobretot actualment que tot és tan ràpidament canviant, però la idea que vull transmetre als alumnes és com amb uns recursos plàstics o visuals podem treballar un mitjà d'expressió de caràcter creatiu.

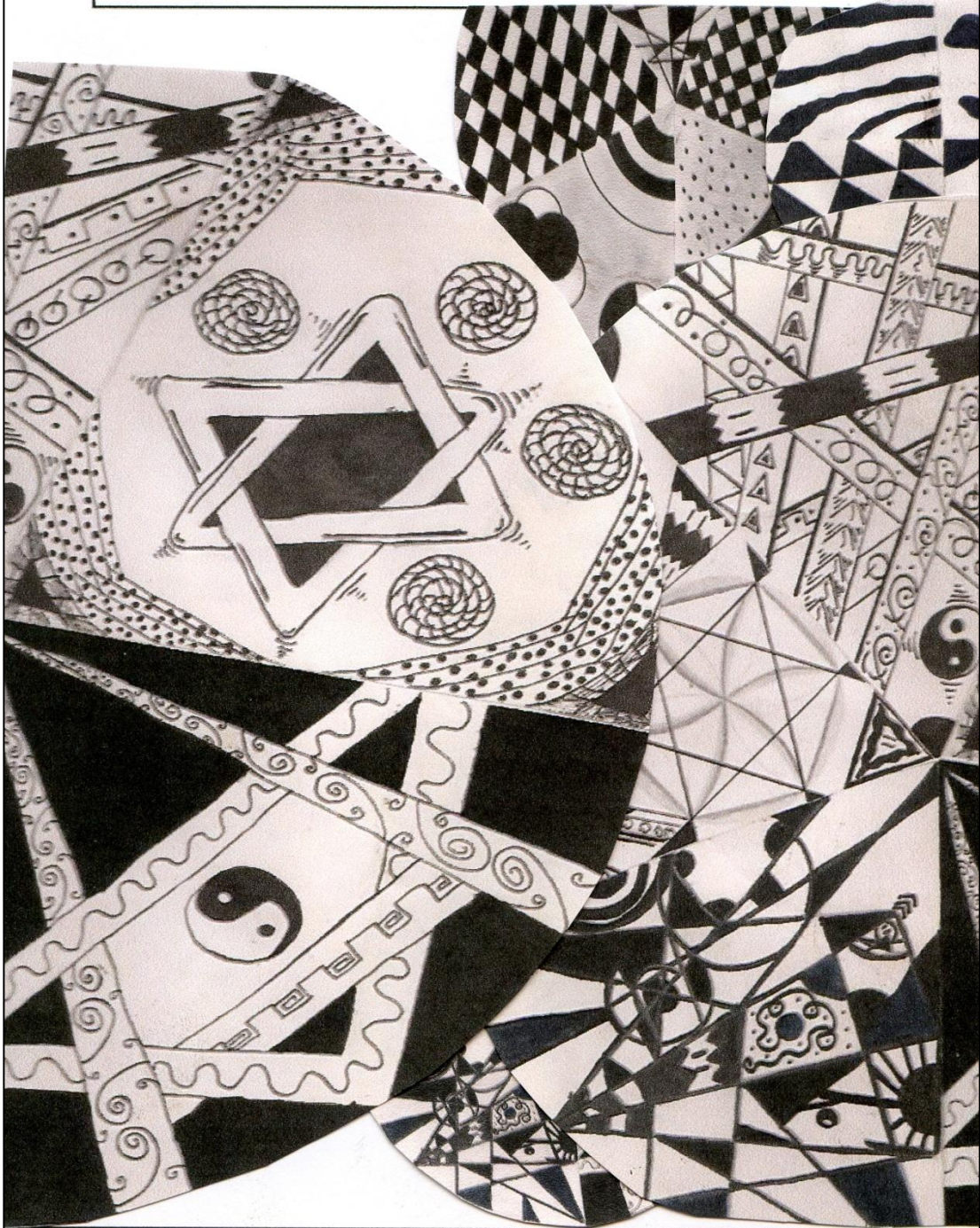
Les conclusions a les quals arribem al final d'aquests debats són la importància d'aquestes matèries creatives que ens ajuden a entendre l'art i a treballar dins les nostres capacitats. Però el més fonamental és que entenguin que l'art, sigui literari, plàstic, sonor, etc., és el que ens ajuda a fer la vida més agradable.

Assumpta Ferran

SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009

Concurs literari 2009

SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009 SANT JORDI 2009

CATEGORIA A (1r i 2n d'ESO)**LES NITS PERFUMADES**

Les nits perfumades,
 Les nits tranquil·les,
 Les nits que dormen,
 La pau, la brisa.

Les notes de son,
 La llum, la lluna.

De verda frescor
 Els camps a la foscor.
 Aromes de flors caminen
 Per la finestra mig oberta.

Que ja és tard,
 Que el cu-cut
 Ja està cantant!

A mi em fa pensar
 Quan era petita
 I anava a descansar.

Bona nit tingueu
 tothom, amb perfums
 de tots els sons!

Carla Mañas
1r premi Poesia en català

Jesús Escobedo '18

POESÍA

Ábrete flor, abre tus pétalos
 Que por ellos escuchas millones de
 versos.

Los campos están con muchas flores
 De muchos y muchos colores
 Amarillas, blancas, azules y violetas
 Rojas, naranjas rebosan de ellas.

Verdes prados y mariposas volando .
 Pájaros alegres que vuelan
 tranquilamente
 Y un cielo claro acompañado del sol y
 sus rayos.

Qué bonita es la primavera que a sus
 gentes alegre y alegre ,
 Vuela vuela, paloma errante
 Que siempre vas hacía delante
 Que vas dejando huella
 Con ese sonido tuyo que te caracteriza
 en primavera.

Árboles frondosos
 Que maravillan cuando al pasar se ven,
 Viento cálido de Abril y Mayo
 Que se recibe con agrado.
 Hermosa primavera
 Bonita espera.

Marina Gómez
2n premi Poesia en castellà

OCHO SOSPECHOSOS

Otro día más me encontraba entre una familia dolorida y, en este caso, entre ocho sospechosos.

Recibí una llamada a mi móvil. Al otro lado del teléfono una mujer, entre lloros, me intentaba explicar lo sucedido.

Me dirigí hacia aquel lugar, allí donde se encontraba el cuerpo sin vida de un pobre hombre inocente.

La víctima había sido torturada cruelmente, sujeta a un poste del extenso jardín. Después de haberlo atado, el monstruoso asesino le había prendido fuego, como si se tratara de una quema de brujas.

De repente mis ojos se centraron en el suelo, explorando el derredor del cadáver. Hallé muchas cenizas procedentes del cuerpo sin vida del señor Jons y trozos de madera quemada, que se habían desprendido durante la combustión.

El olor que desprendía el cadáver, al igual que los fragmentos de restos calcinados era inaguantable, así que decidí ir hablar con los ocho presentes, que me esperaban ansiosos de respuestas. Los cité uno a uno en un cuarto de la casa.

La primera a quien entrevisté era la señorita Emma Jons, la esposa del fallecido. Ella me dijo, con lágrimas en los ojos, que aquella tarde había salido a comer con unas amigas, y que no había matado a su marido.

Sus dos amigas eran mis siguientes sospechosas, y ambas me confirmaron la coartada de la anterior. La primera con la que me reuní se llamaba Silvia. Era una chica alta, rubia y muy bella. Me explicó que en ningún momento había salido del restaurante, y que jamás sería capaz de matar a alguien, y menos al marido de su amiga. La siguiente era Sofí, una joven procedente de Italia. Su cabello era de un color rojo intenso, y sus ojos, de un verde profundo, hipnotizaban al mirarlos. Ésta, no me dijo nada nuevo, ya que al igual que sus dos amigas, me aseguró que ella no lo había hecho.

Ya tenía los testimonios de tres de los ocho sospechosos.

El primero de los cinco restantes era Gerard, el hermano menor de la víctima. Era un muchacho alto, esbelto y atractivo. Éste, me contó que había pasado todo el día con Jordi, mi quinto sospechoso, jugando al golf en un campo cercano a la casa de la víctima. Ambos me comunicaron no haberse ausentado del terreno de juego en ningún momento mientras éste duró. Otra vez volví a oír lo que ya me habían dicho las chicas, que ellos no habían matado al señor Jons.

Ahora ya tenía el testimonio de cinco de los ocho sospechosos.

El sexto era un hombre de mediana edad, de unos 50 años, socio de la víctima, llamado Jaime. Jaime, me contó que los dos habían fundado el negocio hacía bastantes años. Y que sin su amigo, no se veía capaz de llevarlo adelante. También me explicó que se había pasado todo el día liado con asuntos financieros de la empresa, y que había ido a ver a la víctima para hablar de unos despidos producidos hacía poco.

Mi siguiente sospechoso era Mery, otra de las accionistas. Me relató que había estado la mayor parte del día ocupada en la empresa, como todos los días, pero que después había salido a comer con mi octavo y mi último sospechoso. Su nombre era Robert, un joven que había sido gran amigo de la víctima, a decir verdad, se conocían desde el instituto.

Robert me dijo que había estado todo el día en su trabajo, y que luego había ido a comer con Mery para hablar y resolver unos problemas personales, pero que no se habían ausentado ninguno de los dos del restaurante hasta que les citó la policía para ir al lugar de los hechos.

Ya tenía ocho testimonios. Los ocho sospechosos tenían una perfecta coartada, así que era muy difícil descubrir quién podía haber hecho aquella monstruosidad; y más, desenmascarar al mentiroso que actuaba a dos bandas.

Como no sacaba nada en claro, decidí volver al lugar del crimen.

Cada vez que veía esa cruel imagen se me revolvían las entrañas.

Al llegar, me fijé en el poste. Éste tenía unas extrañas marcas en los costados, como si la víctima hubiera estado un buen rato allí atado, es decir, la víctima había estado viva mientras se quemaba.

El cuerpo estaba en tal mal estado que no se podía saber si había sido torturado antes de haber sido sujetado al poste del jardín.

Escruté minuciosamente el suelo. Entre los restos de cenizas y de madera quemada, encontré una pista que me ayudó algo en la respuesta de aquel homicidio. Allí, entre los escombros, descubrí un cabello de una mujer, era un cabello demasiado largo para corresponder al de un hombre. A causa de la suciedad, no pude descifrar de qué color era, así que decidí cogerlo e intentar limpiarlo, para poder averiguarlo.

Al entrar de nuevo en la casa, los ocho sospechosos me observaban con preguntas en los ojos. Les dije que tenía que estar a solas durante unos instantes y que después volvería a decirles todo lo que había descubierto sobre el asesinato del señor Jons.

Ellos me dejaron en una habitación de la casa a solas. Allí empecé a limpiar el cabello. Sólo me quedaban cuatro sospechosos, cuatro mujeres.

Después de unos minutos limpiando el pelo, descubrí su color, el rojo, un maravilloso rojo intenso.

Ese cabello, no había duda, era de Sofí. No me podía explicar que esa hermosa mujer hubiese matado a un hombre indefenso. Pasé en esa habitación un total de diez minutos intentando descifrar cómo lo hizo, y entonces lo descubrí.

Me dirigí en ese instante a la habitación donde me estaban esperando. Cuando entré en la habitación, les dije que había descubierto quién era la asesina. Al revelar el nombre de Sofí todos se quedaron boquiabiertos. Como era de esperar, ella lo negó. Pero entonces le dije que la primera prueba que la delataba era el color del cabello que había encontrado; y la otra, que ella era la persona en la que el señor Jons más confiaba, ya que habían sido amantes desde hacía años.

Sofí admitió que habían estado juntos a escondidas, pero reiteró que no lo había matado. Yo le dije que eso era erróneo ya que ella era la única que sabía que, en ese momento, la víctima se encontraba en casa, ya que habían quedado. Sofí, aún con una sonrisa en la cara y con mucha tranquilidad, me recordó que ella no se había movido en ningún momento del restaurante. Entonces expliqué que había dejado al señor Jons atado al poste antes de la comida y que había dejado preparada la hoguera, es decir, había dejado una mecha cerca del poste, para que ardiera mientras ella no se encontrara allí y así no la podrían culpar.

Al final, Sofí confesó que lo había hecho. Su excusa fue la que utilizan muchos asesinos, dijo que por culpa del señor Jons, su difunto marido había sido despedido, dejándolos a ambos sin dinero y casi en la ruina. Es decir, lo mató como pago por el agravio recibido.

Otra vez me hallaba entre una víctima, cruelmente asesinada, y un mísero culpable, que como en muchas otras ocasiones, mataban por la llamada venganza...

Cristina Saludes
1r premi Narració en castellà

PERQUÈ SOMIAR, NO VAL RES

Si els meus somnis
Es fessin realitat...

Somio que t'apropes,
Que em dius que m'estimes
Però els somnis només són somnis,
Jo ja he après a no somiar...

Però voldria que t'adonessis
Que em fas falta de veritat...
I que tothom es mereix una segona oportunitat...

Però sé que no em vols escoltar.

Ja no em queden llàgrimes pero plorar...
Ara només em queda:
Aquesta poesia,
El desig de tornar al teu costat;
I un t'estimo que et regalo ara
I quan ho vulguis escoltar!

Jenifer Sotoca
2n premi Poesia en català

LORENA GARCIA FELIPE 1ºC

SER ORIGINAL MOLA MÁS

No sé cómo empezar a contar lo que me pasó sin que creáis que estoy loco o que es una absurda invención para llamar vuestra atención.

Me gustaría que si no creéis lo que me sucedió no me toméis por loco ni como un cuentista aburrido, porque lo que me sucedió es verdad, os lo puedo jurar.

Era lunes y yo estaba enfadado con el mundo, al mirarme en el espejo para mi asombro no me vi reflejado, vi a un pequeño duende que tenía ganas de burla y juego a mi costa, me sonrió y me saludó:

-Hola, ¿qué haces tú así? ¿Sabes qué hora es?

- Sí, son las 7:30, pero ¿tú quién eres?

- Soy un duende que, como tú, no sabe quién es.

- Yo sí sé quién soy –respondí muy enfadado.

-No lo parece, al mirarte no te reconoces ni tú – dijo el duende divertido intentando dejarme mal.

- Claro que lo sé, soy yo, no puedo ser nadie más –dije muy convencido para retar al pobre duendecillo-

- ¿Y quién te asegura a ti que solo tú eres así? Mírame, estoy aquí por algún motivo, necesito que me ayudes a saber que nos parecemos –esta vez habló muy serio.

- ¿Cómo puedo ayudarte? No sé nada de ti, además no tengo por qué hacerlo, es más, me niego.

- Lo harás y lo sabes, si no lo haces me quedaré aquí en tu lavabo.

- Vale, lo haré, pero tú me ayudarás. ¿Qué tengo que hacer? – pregunté muy intrigado.

- Tú solo mira el mundo con otros ojos solo por hoy, deja tus enfados y así me podrás ayudar a salir de tu lavabo.

- Vale, pero apártate que no puedo ver si estoy ya peinado o al menos más despabilado.

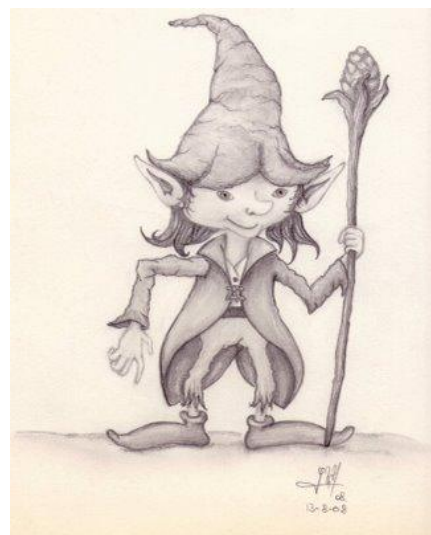
El niño se marchó al instituto y, en lugar de ver solo lo negativo, intentó ver lo positivo. Era todo más divertido, el sol brillaba más, la gente le sonreía y saludaba, ya no era todo malo, eso le alegró y le gustó.

Al llegar a casa se encontró con el duendecillo todavía en el lavabo, el niño le despertó dispuesto a contarle todo lo que había pasado.

- Despierta, duendecillo, ya estoy aquí, quiero ayudarte para poder ducharme.

- Dime qué has aprendido y me marcharé con algo más sabido, como dicen “no te acostarás sin aprender algo más” – el duendecillo parecía divertido ante mi cara de sorprendido, me miró durante un momento y, al ver que no empezaba, puso cara de enfadado.

-Creo que no solo tú y yo somos iguales, los demás también, pero no en todo, pero sí es verdad que tenemos cosas en común, todos tenemos miedos, deseos y sentimos cosas parecidas, pero lo que más me gusta es que también somos diferentes, somos originales y no todos actuamos igual, todos

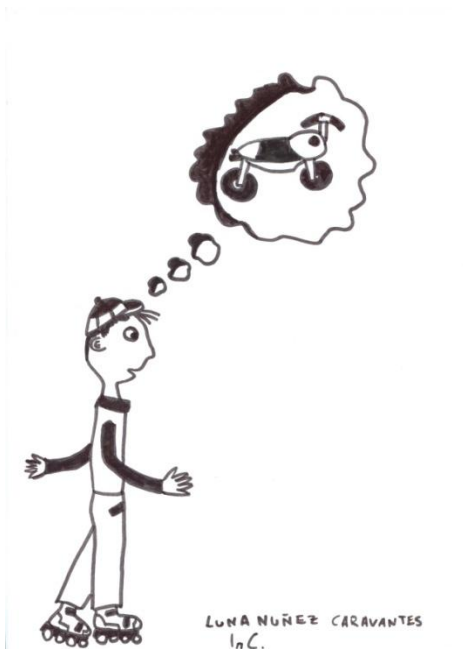

tenemos personalidad y eso es algo muy especial, la gente sonríe y te sientes bien, pero también lloran, en fin, que somos iguales en una pequeña parte, pero también somos especiales porque no somos del todo iguales, no sé si me entiendes. Ahora ya no estoy enfadado por ser diferente, es más, ahora soy feliz por saber que tengo cosas que me hacen ser especial y me diferencian de los demás.

Cuando el niño se miró al espejo el duendecillo había desaparecido, gracias a ese duendecillo el niño aprendió a valorar lo que es y dejar de querer ser como los demás, ahora es feliz de ser original.

Leandro Beltrán
2n premi Narració en castellà

DESITJOS

¿Alguna vegada has demanat una cosa i no saps com, però amb el pas del temps, s'ha complert sense que te n'adonessis? ¿No has pensat mai en alguna cosa que volies que passés i ha passat? Això són els desitjos, coses, perquè no hi ha una altra paraula per definir-los en general, que vols que passin. I així, de vegades, ho fan. Però hi ha alguns que mai succeiran. Un exemple és que et toquessin diners, molts diners. Això no passa mai, i el perquè, és molt fàcil. Moltes persones demanen això, i a molts llocs del món. Com que és una cosa comuna, no succeeix, i mai no es compleix. En canvi, quan demanes una cosa que, solament, et pot passar a tu, succeeix.

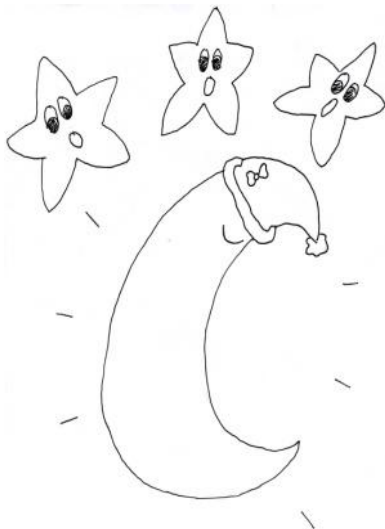
Tant si és d'amistat, o fins i tot d'amor, es pot complir. Si no creus en el que poso aquí, fes la prova. A mi, per exemple, m'ha passat, però hi ha una cosa a tenir en compte, la paciència. El que has demanat pot tardar dies, mesos o anys en complir-se, i quan s'ha demanat un, i el dones per perdut, ja que no es compleix, aquest desig fugirà i mai, mai més, es complirà. És com un joc on tothom pot participar, jugar, divertir-s'hi, i si es compleix, aprofitar-se'n. També és maco, però a vegades et preguntes com s'ha complert. No hi ha cap lògica que ho expliqui, cap ciència que ho estudiï, però succeeix. Però, el més important de tot és que, tu, i solament tu, sense dir a ningú el desig que has demanat (PROHIBIT!), has de posar de la teva part, si no, no esperis mai que es compleixi. No t'hi has de posar en excés, però tampoc no fer-hi res. Aquesta petita història és un manual, com, de la meua manera, els desitjos que tinguis, pots complir-los, la teua decisió... És cosa teva!

Somnis, desitjos, il·lusions... Tot són el mateix i, si vols, TU pots fer-los realitat.

Laura Chamorro
2n premi Narració en català

LA LUNA

Miro hacia la luna y la veo tan bella,
no sé por qué, será por sus dulces lunas llenas
o por sus atardeceres tan románticos
porque ella siempre hace su noche bella.

Claudia Alba Gomez JB

La luna es vida, es amor,
si la miras de cerca cambia de color.
Parece que tenga ojos , boca,
y una cara bien hermosa.

Luna lunita
qué te podría hacer yo,
para que el hombre
te conservara tan bonita.

La gente te toca
la gente te mira
pero es porque te admiran.

Reflejas la luz del sol,
tu vida a través de mí,
tus fases en el cielo
en el mar o en ti.

Dolors Navarro
1r premi Poesia en castellà

MARIA I LA SEVA FAMILIA

Fa temps en una ciutat no molt lluny d'aquí on vivia una família feliç, hi havia una parella molt rica que tenien una filla que es deia Maria, era molt bonica i simpàtica, era una noia molt valenta que es proposava aconseguir-ho tot. Va passar el temps i Maria es va fer tota una dona.

Maria es va casar amb un home que era pobre. Vivien en el cim més alt de la muntanya. El seu marit es deia Artur, Maria es sentia com la dona més feliç de tot el món, però per desgràcia aquesta felicitat no va durar gaire. Artur va tenir un accident de cotxe i va morir, ningú sap per què ni com. Maria es va sentir la dona més desgraciada del món, no volia viure més, la seva tristesa es va convertir en odi.

Fins que un dia va arribar un home que era viudo, es va presentar, es deia Eduard.

-Ho sento pel que ha passat amb el teu marit, però vinc per fer un tracte amb tu, tu li ensenyas educació a la meva filla entre un temps i jo et compraré una casa on puguis viure amb la teva àvia - va dir l'Eduard. Maria va acceptar la idea, ja que no tenia on viure, perquè el seus pares van morir. Maria se'n va anar amb ell. Quan va arribar va veure una casa petita i una granja al seu costat.

La seva filla tenia deu anys, es deia Berta, era maca, amb cabells llisos i llargs, tenia els ulls verds. Maria es pensava que seria fàcil.

Va arribar el primer dia, Eduard va sortir a treballar i Maria s'havia de quedar sola per cuidar la Berta, Berta odiava a Maria, així doncs Berta va començar a fer de les seves trapelleries, posar cola al seu seient, estampar la porta contra ella, insultar-la per tot el que feia... Maria no podia més, se'n volia anar, però havia d'aguantar-se per anar amb la seva àvia, així se'n va anar a fer una volta per tranquil·litzar-se, però com que havia de començar a fer el sopar va tornar a casa. Va veure una cosa que no esperava, Berta va anar a la tomba de la seva mare i es va posar a plorar, així Maria va entendre que havia de quedar-se per ajudar-la.

Al dia següent Eduard va dir a la família que l'endemà hi hauria una festa, i li va preguntar si Maria estava interessada, s'ho estava rumiant, i va dir la Berta:

- Pare, no hi anirà, només ens crearà problemes.

Maria va acceptar anar a la festa i va anar a l'armari de la Berta per veure si tenia un vestit per anar-hi, però no en tenia, així Maria li va preguntar a la Berta:

-Berta és que no tens vestits per posar-te demà?

- Aquest no és el teu problema i sí que en tinc un, li va dir Berta tota enfadada.

El vestit de Berta estava fet pols i Maria no podia deixar anar a Berta amb aquell vestit, així va anar a botiga per comprar-li un dels vestits més cars, perquè a la Berta li agradaven molt. Maria es va quedar tota la nit mirant botigues. Quan es va despertar la Berta es va posar molt contenta, així s'ho van passar molt bé.

Van passar dos mesos i Berta es va fer amiga de Maria, s'ho passaven molt bé fent les feines de casa, Berta la veia com la seva mare. Maria estimava molt aquesta família. A Maria li faltaven dos setmanes per tornar amb la seva àvia, però sentia alguna cosa per l'Eduard i no se'n volia anar, així li va escriure una carta dient-li que es volia quedar, i l'hi va deixar en l'escriptori, damunt dels papers. L'endemà Maria li va dir a la Berta que portés la tassa de cafè que estava damunt de l'escriptori, Berta va agafar la tassa i sense voler li va caure la carta sota la taula que la havia escrit la Maria.

Maria ja se n'havia d'anar i va vindre la seva àvia per recollir-la i se'n va anar tota trista pensant que l'Eduard no volia que es quedés. Quan Maria ja se'n va anar, la Berta va començar a plorar i l'Eduard es va tancar a la seva habitació resant que tornaria, així es va trobar amb la carta, i la va començar a llegir, quan la va llegir, de seguida va agafar la seva bicicleta per poder atrapar a Maria. Quan Maria es va adonar que l'Eduard estava darrere seu va fer parar el cotxe i l'Eduard li va dir amb tristor:

-No te'n vagis, quedat a viure amb nosaltres.

-Amb molt de gust- va dir la Maria tota contenta. Els dos enamorats es van fer un petó que es recordés tota la vida.

Així Maria es va quedar a viure amb l'Eduard i la Berta i van tenir dos fills més que es deien Artur i Clara, i van ser feliços per sempre més.

Mariam El Hallouzi
1r premi Narració en català

CATEGORIA B (3r i 4t d'ESO)

ONE SANT JORDI A BIT SPECIAL

In 22/2/2050 aC there was a mutant in a mountain near Madrid. The mutant ate all the supermarkets in Spain, then it said to Felipe the king of Spain "I like the food if there isn't more supermarkets tomorrow I'm going to eat your daughter" then the mutant caught Leonor and went to the mountain. Felipe called all the air force and army. All the soldiers went to the mountain to kill the mutant and save Leonor. One soldier whose name was Jordi tried to attack in the night. His plan was trying to drop a bomb. He wanted to be careful because Leonor was very near the mutant. Jordi made the plan very well. The mutant died on a rosebush and Jordi gave a rose to Leonor. Jordi went very far because he didn't like the fame.

He was transformed in legend the legend was myth. Every year it was a party for the day of saint Jordi.

Javier Manzaneda
1r premi Narració en anglès

LA VENTANA

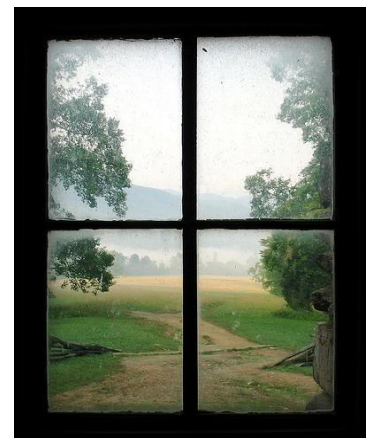
Si os explicara quién es el narrador de todo esto, os reir íais, puesto que es un poco inusual que una ventana sea la que narre una historia ... Imaginaos a la ventana que ha visto un montón de historias, pero que nunca ha ido más allá de la casa desde donde está...

Sin embargo, no era una ventana cualquiera ... Ella ha vivido un mundo de historias, aunque no ha participado en casi ninguna, pero en la historia que se contará a continuación, tal vez si tenga algún papel ... En fin, creo que va siendo hora de ir contándola.

La familia que habitaba en mi casa, por lo general era tranquila y agradable, nunca discutían entre ellos, y cada uno se ayudaba mutuamente. Cuando los veía desde mi pared, sentía una sana envidia ... Yo nunca había podido tener algo así, y parecía que era agradable.

Al principio, todo era calma, a veces sus vidas se hacían aburridas, monótonas, rutinarias ... pero todo eso cambió con una llegada inesperada. Era un día lluvioso, un 23 de septiembre, si no recuerdo mal ... es un día borroso para mi, pero aún y así recuerdo que hubieron gritos de sorpresa, y en el ambiente se notaba mucha tensión y nerviosismo. La pareja joven se fue corriendo de la casa con una pequeña maleta improvisada para la mujer, y no sé que pasó mientras estuvieron fuera, pero dentro de la casa, el abuelo estuvo todo el rato mirando a través de mí con la mirada perdida, y la abuela estaba tejiendo unos pequeños calcetines ... Me pregunté para quién serían, ¿todos los que vivían en la casa tenían un pie demasiado grande para esos pequeños calcetines! Pero al día siguiente supe mi respuesta, ¡teníamos un nuevo miembro en la familia! Cuando la pareja joven volvió, trajeron consigo a una diminuta bola rosa, a la que llamaban Leah.

Desde aquel día, la casa tomó un nuevo giro. Todos estaban pendientes de la pequeña bola rosa, la cual al principio me resultaba algo molesta, porque solo lloraba y lloraba! Sin embargo, a medida

que fue pasando el tiempo, cada vez me iba cayendo mejor. Me hacía reír, ¡Era tan graciosa! Cuando su padre intentaba cogerla, ella lloraba sin parar hasta que él se daba por vencido y se la dejaba a la abuela, quien se sentaba con ella frente a mí y le contaba cuentos e historias hasta que Leah se quedaba dormida. También me resultaba gracioso ver cómo al abuelo le daba miedo tenerla en sus brazos, no parecía gustarle demasiado tener a la pequeña encima, sobre todo cuando ella le estiraba de las barbas y se reía con unas carcajadas que inundaban la casa de júbilo y alegría.

Cada vez la pequeña iba creciendo más y más, pasó de ir a gatas a ir caminando, lo cual también me resultaba gracioso, ya que era una niña muy curiosa. Le gustaba coger todo de todos sitios, y miraba cada objeto con una mirada pícaro y curiosa. Me gustaba su mirada, a menudo se tumbaba y empezaba a mirar a través de mí y se pasaba horas mirando la calle con sus enormes ojos azules. También estaba empezando a hablar, resultaba divertido verla balbucear cosas que solo ella entendía, y también resultaba divertido ver como se enfadaba, porque nadie sabía qué era lo que estaba pidiendo. Cuando eso pasaba, se volvía a tumbar mirando a través de mí hasta que se le pasaba el enfado.

En esos momentos, sentía que nunca me había sentido tan viva, la casa donde me encontraba rebosaba de vida por todos sitios, todos eran felices allá donde mirase...

... Sin embargo, ya se dice, que lo bueno no dura para siempre.

No entendí bien qué pasó, pero supe que pasaba algo por el ambiente que se respiraba entonces. Había silencio, mucho silencio, y eso era algo realmente extraño desde que esa pequeña bola rosa, (Que ahora era una preciosa niña de 10 años) llegó a la casa.

Todos lloraban, bueno, todos menos el abuelo, quien se dedicó a estar sentado en frente mío mirando a través de mí con la mirada perdida, pero no era la misma mirada perdida que puso aquél 23 de septiembre de hacía 10 años, no, esa mirada perdida reflejaba tristeza, desesperación ... Yo seguía sin entenderlo, venían vecinos a dar el pésame a la familia, al parecer todos estaban muy tristes ... yo escuchaba cosas como "Es una gran pérdida", "Lo sentimos mucho", "Ahora estará en un lugar mejor..." Entonces me dí cuenta. ¿Dónde estaba la abuela?

Desde aquel día nada ha vuelto a ser igual.

Los padres de Leah habían perdido energía, su vida se había vuelto de nuevo monótona, rutinaria, vacía... pero sin embargo, seguían adelante como podían. Leah continuaba con su vida, estuvo sin salir de casa un par de semanas, llorando y preguntando por su abuela, pero supongo que era demasiado pequeña aún para entenderlo todo. Ahora se había hecho un grupo de amigos, a menudo salía con ellos a jugar felizmente. Por el contrario, el abuelo parecía vacío por dentro, había dejado de hacer muchas cosas. Ya no iba al jardín a leer sus libros con su pipa, ni ponía su vieja gramola con esos grandes discos de vinilo que me llamaban tanto la atención, supongo que era porque ya no tenía a nadie con quien bailar ... Lo único que hacía era pasarse el día conmigo mirando a través de los cristales, viendo como Leah se divertía en el jardín.

Así transcurrieron los días, las semanas, los meses, los años ... Creo que el abuelo iba dejando que su vida pasara a través de mis cristales, que reflejaban a su nieta, cada día más rebotante de vida que el anterior. Supongo que sentía envidia de Leah, pero una sana, sin embargo. Ver cómo ella tenía tanta vitalidad, era algo digno de valorar...

El tiempo continuó pasando, incluso para mí. La que fue mi pequeña bola rosa, ahora era toda una mujer, mientras que yo, por contra, continué ahí sentado, en mi misma pared de siempre, viendo el mismo paisaje, siguiendo contando estas historias, historias curiosas, historias como esta. Lo único que ansiaba el abuelo, era tener la ilusión y fuerza necesaria para continuar, la misma que tenía su nieta, y con esa ilusión, siguió viéndola día tras día, pero ya no sentado como persona, sino puesto como ventana.

Entonces lo entendí. Una ventana no tiene historias que contar, si no hay nadie al lado para escucharlas.

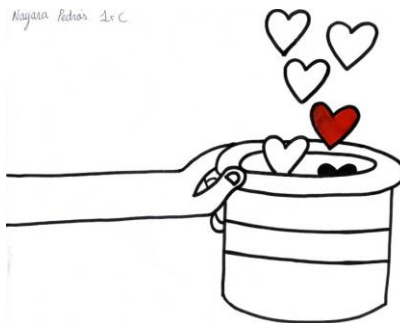
Sara Durán
1r premi Narració en castellà

MÀGIA

Oh, trista poesia
 Que dels llavis del poetes has
 mort
 Mes els teus versos es difonien

En la foscor d'un mal record.
 I em dius que la màgia,
 Només habita al cor dels nens.
 I em dius que les esperances,
 no serveixen per a res.

Màgia Petros 2009

Mes jo et dic que no és veritat
 Que l'esperança mai no es perd,
 I que si estàs enamorat,
 El teu cor és el d'un nen.
 Mes jo et dic que no és veritat,
 Que la màgia és de debò,
 Perquè qui no ha sentit parlar...
 De la màgia, de l'amor..?

Sara Durán
1r premi Poesia en català

LA GUERRA DE LA CREACIÓN

En el 2124, cuando los robots Doraemon se pusieron a la moda, el montañero José Luis Calleja, nieto de Jesús Calleja del programa *Desafío extremo* del canal televisivo Cuatro, estaba en Nazaret, cerca de Jerusalén, rodando un reportaje, porque como pueden observar, ha heredado el programa de su abuelo. José Luis, mientras estaba grabando en los alrededores de Nazaret, tropezó con una de esas rocas incrustadas en el suelo. En el suelo le pareció ver un pequeño texto en israelí grabado en el suelo, que era como una fina losa con una capa de arena encima, que casi no se veía, porque encima del grabado había mucho polvo. Fueron al pueblo a buscar a su guía turístico para poder saber su significado. El guía les dijo que eran las indicaciones de cómo encontrar el sepulcro donde estaba el cuerpo de Jesús. Empezaron un difícil camino, atravesaron diferentes sendas hasta que hallaron el sepulcro. Entraron dentro. Penetraron hacia el fondo de la gruta hasta que hallaron su tumba, cogieron una palanca y diferentes accesorios de montaña para abrir la tumba y vieron que los huesos de Jesús no estaban. José Luis y su equipo, junto a los seguidores de Cuatro, se quedaron patidifusos. Días después de su emisión, en el Vaticano...

-Esto no puede ser, los huesos de Jesús tienen que estar en su tumba porque nadie la ha abierto desde que la descubrieron los de Cuatro - dijo el Papa a uno de sus súbditos.

- Quizá se los comió un gusano que pudiera comer huesos o se han descompuesto totalmente, tenga en cuenta que ya han pasado casi 2500 años de su muerte - respondió su súbdito.

El Papa, ante la duda de que pudo pasar, llamó a uno de los mejores biólogos de la época, David Bern Wolfcastle. El biólogo le aseguró que no existe ningún tipo de descomponedor capaz de tal cosa y que tiene que quedar algo de sus huesos o si no es que Jesús no ha existido nunca o que ha resucitado y que está entre nosotros.

La policía científica de Israel y la de Estados Unidos registraron la tumba, mientras miles de periodistas extranjeros observaban e informaban a sus respectivas agencias de noticias. Después de 1 hora de profundo registro, obtuvieron un resultado negativo porque no hallaron ningún resto óseo. El día siguiente se publicó el bombazo en todos los periódicos y la ciencia empezó a atacar a la religión más que nunca y exigiendo a los gobiernos que supriman la religión. Todos los sacerdotes, monjas, obispos y demás fueron despedidos de sus profesiones. La mayoría de iglesias y catedrales quedaron inutilizadas o les dieron una segunda función, por ejemplo, la iglesia de la Llagosta fue destinada a almacén de equipamientos públicos.

El Vaticano se borró del mapa y la religión se suprimió al completo.

Siete años después, cuando la gente ya se había olvidado de la iglesia y de los millones de eclesiásticos que se habían quedado en el paro, excepto el Papa que se ganaba la vida limpiando zapatos, José Luis Calleja estaba de vacaciones en Los Ángeles. Un día, iba con su mujer de camino al campo de de Los Ángeles Clippers cuando presencié un robo de bolso, de un hombre joven a una señora que iba disfrazada de joyería ambulante. Entonces apareció una moto de la policía de Los Ángeles en la que iban montados un negro y Jesús.

- Estás loco, Jesús - dijo el negro sufriendo el exceso de velocidad de su moto. Pasaron con la moto junto al ladrón, Jesús le propinó un golpe seco en la cabeza del ladrón, lo cogieron inconsciente, y lo subieron en la moto camino a comisaría.

José Luis se quedó boquiabierto y se fue detrás de la moto corriendo y gritando como un poseso dejándose a su esposa. No consiguió atrapar la moto y preguntó a un hombre mayor dónde estaba situada la comisaría. El hombre no se lo supo decir pero cogió su coche con aerodeslizador y lo acercó en un momento. Al llegar a la comisaría, José Luis picó al timbre y entró en la comisaría y Jesús estaba allí junto a los calabozos acompañando al ladrón. José Luis se dirigió a Jesús con cara de sorpresa y, tartamudeando debido a los nervios, le preguntó:

- ¿Tútútútú eres Jesús? - Jesús le respondió que sí con la cabeza. -¿Pero no sabes lo que pasó con la religión, ni lo que pasó hace 7 años? -preguntó José Luis con cara de enfado.

-No sé lo que pasa en el mundo, no tengo tele, si quiero ver algo me lo descargo en el ordenador, ¿no has oído eso de “si ves la televisión sufrirás condenación”? -respondió Jesús.

Entonces, José Luis le contó todos los detalles de lo que ocurrió a Jesús, cogieron un vuelo a Washington D. C. y llamaron a Cuatro, por supuesto, y 18 agencias de noticias más. Los dos desvelaron lo ocurrido y después de que Jesús multiplicara galletas y unos pavos reales que paseaban por los jardines de la casa blanca quedó demostrado que él era Jesús realmente. Al cabo de dos días, cuando todo el mundo se enteró de la noticia, un consejo de religiosos se reunieron en una gruta secreta situada en Siria. Junto a los miles de religiosos se unieron el presidente de Francia, Birmania, Méjico, Alemania, España y la mafia de Italia, las dos Coreas y Japón, el conde Chocolat, el coronel del ejército de Prusia, la Rusia comunista y los robots de Lenin, Jorge Bush y Francostein, que era como llamaban al robot de Franco. Se juntaron y declararon la guerra a la ciencia por su suspensión durante años y porque la religión tenía razón y la ciencia ya no servía para nada.

En Estados Unidos, en la sede de la NASA, se unieron todos los científicos, la mayoría de ejércitos y toda la ciencia robótica. Mediante *e-mail* se declararon la guerra y se dieron una semana de

tiempo para sus preparativos.

Los religiosos se adueñaron de todas las cadenas televisivas e hicieron anuncios subliminales las 24 horas para reclutar a gente, mientras los rusos iban de pueblo en pueblo secuestrando a gente para reclutarla y prepararlos para la guerra. Mientras que la ciencia estaba diseñando en los laboratorios de la Nasa múltiples súper bombas atómicas y produciendo un gran stock de artillería y arsenal de guerra. Y estaban organizando un ataque robótico. Los religiosos estaban concentrados en Europa y Asia y los que defendían la ciencia en América y África.

Los dos bandos estaban listos para la guerra y, pocas horas antes de empezar la guerra, los religiosos enviaron miles de aviones de guerra y medio millón de submarinos nucleares para que cuando se diera el aviso estuvieran listos para destruir todo lo que se interfiriera en su camino. Los de la NASA estaban haciendo la cuenta atrás como si de un despegue se tratara.

-Tres, dos, uno, disparen! – dijo el cabecilla de la NASA cuando llegó la hora. Los científicos dispararon dos bombas atómicas simultáneamente, una fue lanzada a Moscú desde Cabo Cañaveral y la otra la dispararon contra Pequín. La de Moscú afortunadamente no tuvo heridos prácticamente porque la gente se concentró más en otros países como Alemania, Francia, Pakistán, India, China y Australia. Pero la segunda provocó millones de muertes, mientras que todos los aviones y submarinos arrasaron toda la costa oeste de Norte América y también lanzaron una bomba atómica de Alemania contra África por la zona de Zimbabwe y otra a ciudad de Méjico. Los científicos enviaron montones de barcos de batalla, la mayoría a las costas de Europa. Allí esperaban un gran número de portugueses esperando su llegada para contraatacar, mientras en Turquía estaba teniendo lugar un duro enfrentamiento entre un ejército de robots y el ejército turco. Cuando llegaron a la costa de Portugal se produjo una gran masacre, pero los portugueses no tenían suficiente apoyo y llamaron al papa para que les enviara refuerzos, pero como el satélite de telefónica lo destruyeron los científicos, no se pudo hablar con el papa, que estaba en el ex Vaticano y en esa zona se prohibieron las antenas de telefonía porque eran un invento del diablo. Entonces se lo comunicaron a España mediante el fijo y Franco robot fue con un millón y medio de soldados, los de Portugal aguantaron lo que pudieron hasta que llegaron los refuerzos y siguieron matándose entre ellos hasta que apareció en medio un avión grande que bombardearon pero consiguió aterrizar, entonces de él se bajaron Jesús y José Luis, y Jesús con un megáfono dijo que pararan, pero no se escuchó debido al gran estruendo de pistolas y Jesús lo paró todo de golpe, todo desapareció de golpe, solo se veía blanco y dios y Jesús acabaron con la guerra e hicieron que todo volviera a la normalidad, se eliminaron las armas, resucitaron los muertos, todo volvió a ser igual que antes de que José Luis viera ese grabado, ya que , además de volver siete años atrás en el tiempo, destruyó aquella piedra que le hizo tropezar y que produjo el efecto mariposa y este gran conflicto mundial entre la ciencia y la fe.

Francesc Navarro
2n premi Narració en castellà

LIBERTÉ

Liberté... Qu'est-ce que c'est la liberté? Le dictionnaire dit: "*Condition de celui, de ce qui n'est pas soumis à la puissance contraignante d'autrui.*" Pour moi, la liberté est avoir des ailes. Mais pas seulement les avoir. Pouvoir les utiliser, pouvoir voler si haut et loin comme on désire.

Au fond, dans le coin de la droite, il y a quelques raies gravées sur le mur. Elles commencent collées au ras de sol et arrivent au plafond. Les premières sont fortes, droites et profondes. Les dernières ont perdu la précision, sont faibles, sont tordues. Il manque plus de raies, je le sais. Au début je n'ai pas pensé à marquer les fois que je passais enfermé. L'idée que tout cela fût réel me faisait peur. Parce que cette prison est la reine des cauchemars. Et je suis seulement un sujet de plus. Un prisonnier qui marque de raies sur le mur. L'une pour chaque jour que je passe enfermé, à son service.

Aujourd'hui je me suis réveillé avec le chant d'un oiseau. Après avoir ouvert les yeux, je l'ai vu sur la petite table de la cellule. Il aura sûrement glissé entre les barreaux de la fenêtre à la recherche des aliments quand je dormais. Je le vois lever le vol, en cherchant désespérément une sortie; mais il ne la trouve pas. Et il se rend, il revient à la table, son appréciée liberté lui manque. Il s'agenouille simplement devant son nouveau maître, l'esclavage. Je me mets en colère. Comment peut-il se rendre si facilement? S'il avait cherché un peu plus, il aurait trouvé la sortie.

Je me lève et m'approche lentement vers lui. Il s'échappe de moi une paire de fois, mais à la fin je réussis à le prendre. Je le porte vers la fenêtre, je mets la main entre les barreaux, l'ouvre, et l'oiseau s'envole. Il a retrouvé sa liberté et sort en volant tout de suite. Je reste coi devant la fenêtre, en regardant comment il vole vers l'infinité du ciel.

Peut-être cette scène ne signifie rien pour quelqu'un comme toi, une personne qui vit en liberté. Mais moi, je suis comme cet oiseau quand il était enfermé. Je cherche et cherche une forme d'échapper de cette prison, sans trouver la sortie. Peut-être j'ai besoin seulement que quelqu'un me montre un creux entre les grilles, comme à l'oiseau.

Je sens de l'envie. Je suis jaloux de n'importe qui verrait comme un simple oiseau. Mais cet oiseau est tout ce que je veux être. C'est la forme la plus pure de liberté. La liberté qu'une fois j'ai eue. Oui, une fois j'ai été libre, bien qu'il y ait déjà assez d'années. Pour comprendre ce que je veux dire, permets-moi de te raconter un peu de mon histoire.

J'avais vingt-sept ans, une fiancée excellente et un avenir devant moi. J'étais vraiment heureux. Une nuit on m'a invité à une fête. J'y ai été. Le lendemain, quelques coups à la porte m'ont réveillé. J'avais mal à la tête, je me suis levé avec les vêtements de la nuit précédente et j'ai ouvert la porte. Un groupe de policiers se sont jetés au-dessus de moi à l'instant ; ils m'ont mis les menottes et m'ont emmené au commissariat. Je n'ai rien compris, mais plus tard je me suis informé de tout. J'étais accusé du meurtre d'une fille. Les témoins, les gens de la fête, m'ont vu sortir du local avec elle. Et elle a été trouvée dans sa rue, morte, égorgée. J'ai dit que je seulement l'avais accompagnée à sa maison et que, après, j'étais allé à la mienne. Mais ils ne m'ont pas cru. Personne ne me croyait, parce qu'ils ont trouvé l'un des mes cheveux sur les vêtements de la fille. Cela a été injuste. Et deux jours après je me suis retrouvé enfermé dans cette froide cellule. C'est frustrant, parce que je ne l'ai pas fait bien que personne ne me croie. Ce jour-là, j'ai tout perdu.

J'ai déjà quarante ans; ça fait treize ans que je suis enfermé dans ce lieu. Il n'y a rien ici, seulement une petite table, un tabouret, un lavabo et un lit très inconmode. Et une fenêtre, la seule chose qui me rappelle qu'une fois j'ai été libre. On me donne à manger deux fois par jour, une nourriture horrible. Au début, j'ai pensé de ne pas manger, de me permettre mourir. Mais cela signifierait de me rendre, de perdre de l'espérance. Et je ne voulais pas le faire.

Ce matin je me suis informé de ce que je vais récupérer ma liberté... pas de la forme que j'attendais, mais je vais la récupérer. L'exécution sera réalisée demain. Une exécution? Oui, parce que cette fille qu'on suppose que j'ai assassiné était la fille de quelqu'un d'important. Et je devrai payer les conséquences d'un crime que je n'ai pas commis. Ils vont me guillotiner. Une mort rapide.

Au début cette nouvelle m'affolé. Mais, qu'est-ce qu'est la mort si ce n'est une forme de liberté? Une liberté que personne ne pourra pas jamais me voler. La plupart des gens a peur de la mort, je l'attends avec un désir ardent.

C'est la nuit, j'ai pris mon dernier dîner et je me couche pour la dernière fois. Je fais un rêve. « *Je tombe par une falaise. Je tombe et tombe... Mais quelque chose dans mon dos me surprend quand il manque peu pour que je heurte le sol. D'énormes ailes en couleurs sortent de mon dos. Je peux voler, à la fin je peux voler. Je peux planer entre les montagnes, m'élever et descendre à mon goût. Je passe sur la mer, étends mon bras et peux toucher l'eau. Je peux voir le monde en haut sans peur, il n'y a pas de limites. C'est un sentiment inexplicable, il n'y a pas de mots pour décrire comment je me sens. C'est indescriptible. C'est tout que j'ai toujours voulu: liberté* »

J'ouvre mes yeux et regarde par la fenêtre. C'est déjà le jour. Je laisse aller un sourire, suivi d'un éclat de rire. Aujourd'hui en fin je vais l'obtenir. Aujourd'hui je serai libre.

Judit Martínez

1r premi Narració en francès

LA VERITAT DE SANT JORDI

Sant Jordi era un cavaller molt sonat
Que no valia un tros de nap.
Mira que inventar-se un drac
On hi havia un porc senglar.

Ell deia: -Arri, cavall!
I muntava un burro gran.
I la seva gran espasa era
L'arrel d'una carbassera.

Tenia una llarga cabellera
Plena de fulles d'olivera
Perquè venia d'un poblat
Enmig d'un olivar.

Enmig de la sang del senglar
Només hi havia fang.
La donzella, en comptes d'agrair-l'hi,
Li va donar un clatellot, que va ferir-l'hi.

Javier Manzaneda

2n premi Poesia en català

RESPECTE A LES AULES

Paul era un noi de complexió prima, morè de pell i cabells llargs fins al coll i negres. Potser massa tímid per a la seva edat. Tenia 15 anys. Ell i la seva família vivien a Monterrey (a Mèxic), i ara es mudaven fins a Nova Orleans. Al pare del Paul el tornaven a traslladar de treball i aquesta vegada seria a un altre país. Paul hauria d'afrontar un nou repte, el trasllat a un nou institut. En un principi Paul no va voler canviar-se. Anava a deixar en el seu poble a l'únic amic que tenia, en Roberto. En contra de la seva voluntat, havien de traslladar-se i més valia que li agradés la idea de fer nous amics i una nova vida, que potser enfadar-se amb el món i no sortir de la monotonia diària. Va arribar el setembre a Nova Orleans. La seva nova casa era petita, però acollidora potser. Paul estava ansiós perquè comencessin les classes. Els veïns els van rebre molt amistosament, presentat fins i tot als seus fills perquè en Paul comencés a fer amistats. Una setmana d'arribar, van començar les classes al *Norman Thomas High School*. Paul va entrar a la classe que li corresponia i es va asseure a darrera del tot, passant desapercebut entre els altres alumnes. No dominava gaire l'idioma, això va ser un primer motiu de burla per als seus companys Tim, John i Darry. Eren els típics adolescents americans, repentins cap endarrere amb molta gomina, jaquetes de pell i pantalons texans. Eren molt de fer la broma entre els nois més dèbils que ells, i semblava que Paul seria un objectiu més de les seves burletes. Encara i així, tot semblava que anava a la perfecció.

Un matí, a l'hora del pati, Paul va trepitjar una pela de plàtan i va caure al terra. Tothom va riure. No era molt hàbil prestant atenció, no mirava per on trepitjava, anava contemplant els estels diàriament.

Malauradament en Tim i els seus companys van veure l'accident i com era ja costum van començar a burlar-se de la seva empanada diària. Poc a poc la broma anava augmentant, burles, empentes, cops de cap... però en Paul creia que jugaven. Una tarda mentre sortien de l'institut, en Tim va enxampar Paul:

- Ei Paul! Vine, vine "panxito", encara vas somiant o ja has despertat?

-Hola Tim, ja està bé de la broma siusplau tothom pot tenir un accident, o es que sou perfectes vosaltres?-va dir Paul amb un to de veu provocador-

-Escolta Paul, a mi no em vacil·lis més, saps- li va donar al cap- Saps que si volem, et trepitgem sense problema- anava pujant el to de veu- Mira, millor demà no vinguis a l'escola o si no...

-O si no què? – en Tim va fer una riallada i va fer un gest amenaçant al Paul-

Aquella trobada va ser impactant per al Paul, no s'ho esperava pas que l'anessin a amenaçar. No havia fet pas res! No s'ho explicava.

Efectivament al dia següent no va aparèixer per l'institut, però, ni l'altre, ni l'altre, ni l'altre... va estar dues setmanes senceres sense anar-hi. Els professors es van preocupar perquè tants dies malalt no era normal, així que van decidir trucar a casa del Paul. Es va posar la mare. El professor del Paul

va explicar que com estava en Paul, que feia dues setmanes que no el veien per l'institut. La seva mare es va quedar bocabadada, el seu fill sortia cada matí a l'escola. Quan va aparèixer a la tarda en Paul a casa seva la seva mare li va preguntar que on havia estat. Ell va respondre que a l'institut i la seva mare:

-No Paul on has estat, han trucat de l'institut, dues setmanes, Paul, dues setmanes sense aparèixer, on vas tot el día fill meu, per què?!

En Paul primer negava l'evidència, però uns intents més i es va posar a plorar. No aguantava més.

-Cada matí, surto de casa, i vaig al parc de darrere l'institut. Estic allà llegint o a vegades truco al Roberto i li explico tot lo que em passa. Ningú em fa cas, es fiquen amb mi, mare, no puc suportar-ho més! Em van amenaçar perquè no tornés a l'institut i jo...

La seva mare es va quedar bocabadada. Primer es va posar les mans a la boca, i més tard al seu front. No sabia què dir, no tenia paraules per aquells nens que intimidaven el seu fill.

Van decidir parlar amb els professors per explicar-los el que passava. Van parlar amb els adolescents. Ells, esclar, van negar els fets. Res més podien fer els professors ni els pares.

Impotència potser sentien. Al següent dia en Darry va anar directament a parlar amb en Paul.

-Ho sento molt Paul, no sabia que t'afectessin les nostres bromes. No m'agrada a mi tampoc burlar-me de la gent, però ja saps com són els altres, si no jo també entraria a la burla i...

-Ho entenc. Només us demano una cosa, deixeu-me tranquil. A més si volguessis podries sortir de les burles, no tens per què ser com ells. Com a mínim has vingut a demanar-me...-de sobte van aparèixer els altres dos-

-Paul!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Què has dit als teus pares? Ploramica!! Ets una gallina, no saps defensar-te!- i van començar a burlar-se d'ell-

Darry es limitava a quedar-se quiet i callat mentre els altres dos insultaven el Paul. Quan anava a començar físicament la baralla en Darry va sortir en defensa d'ell.

-Només vol ser una persona anònima com els altres! Només vol respecte, respecte que vosaltres aconseguíu mitjançant baralles i burletes, respecte que mai tindreu!- va dir en Darry-

Es van quedar sorpresos, fins i tot en Paul. Mai aquelles paraules no havien causat tant respecte. Aquelles paraules, van fer canviar el món on vivien ells. No van continuar amb les burles mai més, ni amb en Paul ni amb els altres.

Hi ha persones cruels, i més a aquestes edats. Voler destacar sobre les persones mitjançant la força no fa néixer el respecte. El respecte és el que ens fa intocables i úniques a les persones, aconseguir-ho amb la paraula és un altre repte per a la humanitat.

Jessica Lozano
2n premi *ex aequo* Narració en català

UN DIA DE SORT

Tots tres anàvem pels carrers sense saber què fer. Passejàvem avorrits. Portàvem dies volent anar a un famós partit de basquetbol que hi havia al pavelló. I era aquella nit però desgraciadament, no teníem cap mitjà per aconseguir entrades. Malgrat tot, encara ens quedaven esperances, ja que vam planejar un entremaliat pla...

El nostre barri estava ple d'escombraries. No hi havia cantonada on no hi haguessin bosses a vessar. Semblava com si els escombriaires s'haguessin oblidat d'aquell barri tan conflictiu. Un de nosaltres, en Josep, va donar una forta puntada de peu a una de les bosses. Es va fer mal, ja que el contingut d'aquesta era molt pesat. Va obrir la bossa i... quina sort va tenir! Eren unes vambes de bàsquet, però d'una marca no coneguda i estaven festes malbé. Però això no li importava pas a en Josep ja que sempre va desitjar unes d'aquest estil. Encara que li anaven una mica grans, ja que ell feia un 40 i no un 45, estava tan, però tan emocionat, que va decidir emprovar-se-les. Volia saber com es sentia un amb unes vambes de bàsquet de veritat als peus. Just al moment que va acabar de cordar-les, va escoltar-se un agut tro. Les vambes es van ajustar al seu peu com si fossin un guant, i sorprenentment, ara brillaven de tan netes que estaven, com si fossin noves. Quina cosa més estranya havia passat! No donàvem crèdit al que estàvem veient, però en Josep cridava de la felicitat, li anaven tan bé... La Núria, el seu gos i jo ens vam quedar bocabadats.

Ens dirigíem cap als barris del famós pavelló de bàsquet anomenat *Triple*, on es jugava el partit. No va ser necessari llegir a cap rètol que ja havíem arribat, només calia mirar al nostre voltant: cotxes luxosos aparcats, limusines conduïdes per xofers... Vam passar del nostre barri on només s'hi podia veure alguna bicicleta o algun cotxe vell de tant en tant, a un lloc com aquell en un no res.

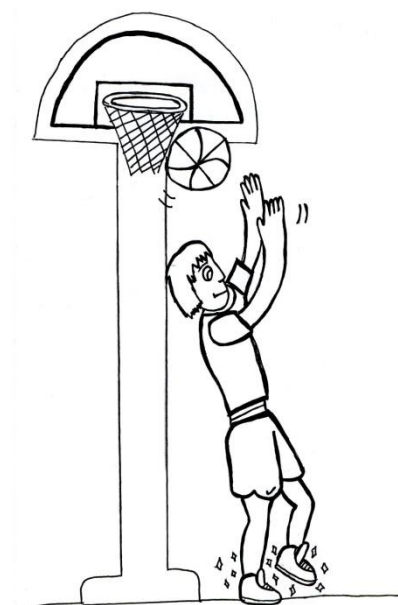
Només entrar per la porta, vam veure com s'aproximava a nosaltres un famós jugador, que últimament no jugava molt bé, però a qui sempre havíem admirat. El cor ens batejava molt ràpid, o almenys a mi. Li vam demanar un autògraf, però en Nick, el jugador, ens va empènyer bruscament i ens va tractar amb menyspreu i com si no hi fóssim. Tots tres el vam mirar amb cara de fàstic però els seus robustos guardaespalles, que eren més grans que l'armari dels meus pares, ens van mirar de la mateixa manera que el vam mirar nosaltres. Va ser divertida aquella situació, potser esperaven que actuaríem salvatgement.

Ara teníem més ganes encara de veure el partit que s'anava a disputar.

I vam decidir fer aquell entremaliat pla: la Núria va llençar un petard, d'aquells que sonen molt forts, per entretenir el porter i colar-nos tots 3 i el seu gos.

Vam aconseguir els únics llocs que quedaven a l'estadi, una mica llunyans del terreny de joc, però be, havíem de ser positius, encara que ens era quasi bé impossible veure la pilota.

El partit va acabar després de dues emocionants hores, però algú va llençar la pilota cap a on érem. La va agafar en Josep, avui era el dia de la seva sort. Tothom donaria la vida per quedar-se-la, però ell la va tornar a pista, i... va fer cistella! Tots el van aplaudir i el van

JENNYFER ASTETE
DÚNIA CAMPOS
RAISA MATAMOROS

cridar que baixés a la pista de joc per demostrar a tothom si havia sigut sort, que era el que la gent pensava. Però que va, va ficar com aquestes vint més des d'una punta del camp a l'altra. Jugava com mai a bàsquet. Els tres sabíem que era per les vambes embruixades que havia trobat, però, com era lògic, la gent ni ho sospitava. Tothom aplaudia, com mai havien aplaudit a ningú, embogien davant d'en Josep. Aquell jugador, en Nick, es moria d'enveja. En canvi els altres jugadors, juntament amb els directius, estaven molt interessats en aquest jove de només uns quinze anys.

Després d'unes setmanes, va rebre una trucada del club interessat en fitxar-lo. Als partits que jugava sempre es cordava ben fort les seves vambes especials i sempre feia partidassos fent un munt de punts. Nosaltres, els seus amics, teníem seients reservats a la llotja. Sempre pensava en nosaltres i ens convidava a tot, era el millor amic del món...

En Nick vivia rabiós, sospitava d'algun secret amagat, no era normal el que estava succeint, que un noi tan jove triomfés d'aquella manera de la nit al dia. Però el que més ràbia li feia era veure com els fans que havia tingut ell, ara eren incondicionals d'en Josep. "Són les vambes, segur" pensava i un maleït dia, quan en Josep s'estava dutxant, va obrir la bossa i se les va endur. En Josep, quan es va adonar que no tenia les seves vambes, es va enfonsar i ens ho va explicar, no podia jugar, ja que no volia fer el ridícul, a l'endemà, el dia de la final. Va dir a l'entrenador que tenia una lesió a la mà i que no comptessin amb ell. L'entrenador li va enviar massatgistes, fisioterapeutes... per recuperar-lo, però en Josep continuava dient que li feia molt de mal i finalment va aconseguir quedar-se a la banqueta. De sobte, va veure que en Nick portava posades les seves vambes i les hi va demanar molt enfadat, però en Nick no li feia cas, i es burlava d'ell. "Aquestes vambes són meves, burro. Que tens por de jugar sense aquestes vambes?" Li deia amb to despectiu. L'entrenador, com que no podia comptar amb en Josep, va fer sortir en Nick.

Quan va trepitjar la pista, no parava de caure el terra, era aixecar-se i caure, un peu li anava endavant i l'altre li anava endarrere. Les vambes s'enganxaven a terra, i la gent no parava de riure i alhora l'escribassaven. Es va adonar que no podia jugar com ell esperava, és a dir, com en Josep. A la mitja part, en Nick va decidir agafar unes tisores grans i destrossar les maleïdes vambes.

Quan en Josep se'n va assabentar, va començar a plorar. Sort que la Núria i jo vam aconseguir recuperar un cordill, que en Nick no va tallar.

El quart quart del partit estava pràcticament perdut. L'entrenador no volia que sortís en Nick, i la gent cridava "Josep, Josep!!".

L'entrenador el va mirar fixament als ulls, i li va dir "noi, estem a les teves mans, només tu ens pots treure d'aquest embolic". En Josep, li va replicar que no havia portat roba ni vambes per poder jugar, però un company es va oferir a deixar-li roba seva que tenia a la taquilla.

En Josep, amb molta por, ho va acceptar. Quan s'estava cordant les vambes del seu amic, va notar que li anaven grans però ja no hi havia marxa enrere. Va decidir canviar el cordill que li vam donar nosaltres i en fer-li l'última llaçada, va veure com aquestes enormes vambes, s'adaptaven al seu peu igual com les que va destrossar en Nick. Va comprendre que no eren les vambes sinó el cordill que era màgic.

Quan vam sortir dels vestidors, la Núria, el seu gos i jo estàvem dels nervis, ja que no portava les seves vambes i temíem pel que poguéssim passar. Però vam veure que portava aquell cordill que vam

recuperar de les esportives màgiques. Ja estava a la pista, tothom cridava i animava el seu equip, i en Josep, per sorpresa nostra, va jugar igual de bé que sempre: tornava a fer esmaixades i triples, i va aconseguir remuntar el partit fent-se amb la victòria.

Al Nick el van fer fora de l'equip, ja que va jugar pitjor que un nen petit.

Èrica Guinó
2n premi ex aequo Narració en català

ALGO QUE ESCRIBIR

Comienzo este poema
con un verso inicial
Y espero acabarlo con
uno final.

Sentado enfrente de la
pantalla de mi
ordenador
Escribo este texto por
alguna razón.
Mi mente está en
blanco, tengo la mirada
perdida
Siento que este poema
no tiene salida.

Delante del teclado no
tengo ninguna idea

Empiezo a marearme,
mi cabeza se tambalea.
Por mi ventana veo que
empieza a anochecer
Busco cosas sin sentido,
ya no sé qué puedo
hacer.

Cierro los ojos, las ideas
comienzan a llegar
Ya es demasiado tarde,
ya no puedo despertar
En mi sueño solo veo
ideas sin sentido
No creo que vaya a ser
un poema divertido

No pretendo que os
guste, no quiero vuestra
atención

No quiero escribir ni
una historia ni una
canción
Esto es algo que decidí
escribir
Y que por mi parte me
ha costado sentir
No cumplo mi promesa
del verso final
Ya que este poema
nunca va acabar

Puede que pensaras que
no sería así
Ya te lo he dicho, esto
no acaba ... o sí ?

David Lozano
**1r premi Poesia en
castellà**

EL CAPTAIRE

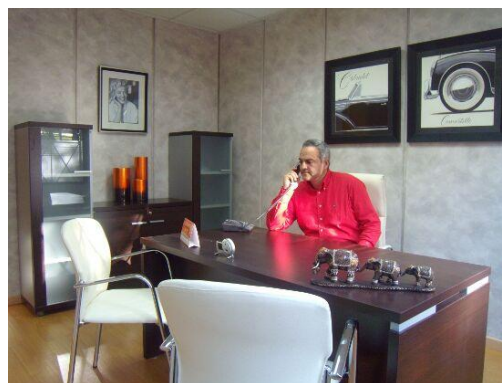
El mires, sembla feliç. T'estranyes, no pots entendre per què algú com ell podria sentir-se afortunat; no en les seves condicions. No penses que, si ara està somrient, potser és perquè des de fa una setmana ha començat a millorar i ell ha pogut canviar l'espai del caixer automàtic pel banc del parc per a dormir. Però no t'importa; no és res més que un perdedor.

Acaba de despertar-se i mira al seu voltant amb un somriure estrany, a poc a poc. Està despentinat, amb els ulls vermells i la cara bruta. Totes les seves possessions van amb ell. Les mantes que el tapen, plenes de taques i forats; els seus cartrons, que utilitza també per cobrir-se del fred; aquell munt de diaris, que cada nit col·loca sota el seu cap com si es tractés d'un coixí, i aquell carro de la compra amb les rodes desgastades, que probablement guarda algun bric de vi, alguna ampolla de cervesa, alguna llauna de conserva. Els seus escassos objectes són la seva única companyia. Li fas una mirada al passar davant d'ell, barreja de repulsió i indiferència. Està sol.

Et mires, et sents content. Pas a pas has anat aconseguint tots els teus objectius a la vida. Ja tens una casa, una bona feina, una família normal, ni millor ni pitjor que les de les altres persones. T'envoltes d'amics que compleixen amb les teves expectatives de compartir una canya de cervesa i una xerrada mentre veieu el futbol cada diumenge. Sí, pots sentir-te orgullós; pots sentir l'orgull cada vegada que t'arregles després de la dutxa i et mires al mirall; la imatge que reflecteix és la d'un triomfador, res a veure amb el captaire que deixes enrere en aquell parc cada dia quan vas a treballar. O seran pidolaires diferents? Això no et pares a pensar-ho, ni tan sols et mires com si fos una persona, només com un personatge típic o molest. Un fracassat.

Segueixes caminant, una mica més ràpid; el teu tren surt en deu minuts i no pots perdre'l; el cap et va dir que avui volia parlar amb tu. "Un ascens, segur", penses, creuant el carrer. I, a mesura que vas avançant, si t'hi fixes, veus la teva mateixa cara reflectida en els centenars de clons triomfadors socials amb els quals et vas creuant, que comparteixen els mateixos tipus de treball que tu, el mateix estil de família i amics. El mateix estereotip d'home triomfador. Però no ho notes, no t'importen els altres: només tu.

Arribes a l'oficina i vas directament al despatx del cap. Entres i et demana que t'asseguis. T'ofereix una copa de conyac i un cigarret. Comenceu a parlar de temes sense importància; sembla que intenta fer temps abans de la gran notícia. Finalment, s'escura suaument la gola i ho diu. L'expressió de la teva cara canvia de cop i volta: això no t'ho esperaves pas. "*Mal parit*", penses ara. Surts d'allà fet una fúria, llençant algunes cadires i papereres pel teu camí. La gent et mira, alguns amb sorpresa, uns altres amb pena, d'altres amb diversió. "*Fracassat*". Pots veure-ho en els seus ulls, això és el que pensen de tu. Marxes al més ràpid possible, no t'importa a on, només saps que necessites un glop. Recordes petits trossos de la conversa: "*... espero que ho entenguis. Cal tallar el pressupost i, encara que no vulgui, em temo que hauré de prescindir de tu. Ho sento, estàs acomiadat.*"

Recordes petits trossos de la conversa: "*... espero que ho entenguis. Cal tallar el pressupost i, encara que no vulgui, em temo que hauré de prescindir de tu. Ho sento, estàs acomiadat.*"

Han passat unes quantes hores, tornes a casa. Obres la porta a poc a poc, sense fer soroll; no vols despertar la teva xicota. Més ben dit, no vols que es desperti i t' enxampi borratxo, fet una pena, com la setmana passada. Entres de puntetes a l'habitació, però no hi és; tampoc al bany; ni al menjador. Vas a la cuina, tampoc hi és. Llavors ho veus: a sobre de la taula, un bloc de notes i un bolígraf. T'hi apropes, t'inclines sobre ell i ho llegeixes. Tornes a llegir-ho tres cops més incapaç d'acceptar el que diu. *"...fa temps que la nostra relació va deixar de funcionar, i ho saps... No puc suportar-ho més, necessito tornar a sentir-me viva, necessito trobar algú que m'aprecii de debò.... Per això me'n vaig. Adéu."* Corres cap al dormitori i obres l'armari de bat a bat: buit. Et recolzes d'esquena contra la paret. Tanques els ulls, desitjant que tot això sigui només un malson, despertar d'un moment o altre. Però és real; i ho saps, encara que et foti.

Surts al carrer, necessites prendre l'aire. Ho has perdut tot en un mateix dia, i et fa mal. Dones voltes per la ciutat durant hores; no saps què fer. La gent amb què et creues et mira amb por, amb fàstic, amb indiferència, amb pena. Exactament igual com tu miraves al captaire. Perquè ara t'assembles a ell més del que no t'imagines. Ets al carrer, borratxo, amb llàgrimes als ulls, la roba regirada, despentinat. No tens res. No tens a ningú. Estàs sol. Com el captaire que veus cada matí. La teva única companyia és l'ampolla de vodka. Una ampolla buida. La llences amb fúria contra un arbre i t'asseus en un banc a plorar, a compadir-te de tu mateix. Ja portes així mitja hora, quan notes que algú s'asseu al teu costat. No el mires, no t'interessa saber qui és. Però aquest algú et posa una mà a l'espatlla, t'aixeca una mica i t'ofereix una ampolla de whisky. *"Diuen que ajuda a ofegar les penes, i em sembla que tu el necessites més que no pas jo. Té."* "Gracies", murmures a l'agafar l'ampolla i en fas un bon glop. Aixeques la mirada i el mires. És el captaire. T'està somrient. Tu també li somrius.

Judit Martínez
1r premi Narració en català

CATEGORIA C (Batxillerat i Cicles Formatius)

BOURBON STREET

Encendí el cigarrillo del paquete, lo paladeé mientras absorto observaba cómo el humo creaba espirales ascendentes a mi alrededor. La catedral de St Louis se podía observar desde donde me encontraba sentado, la pequeña cafetería estaba vacía y la enorme mole de piedras con más de un siglo vigilaba inmutable el tránsito de la urbe. La tarde caía silenciosa bañando los edificios con su luz anaranjada, que hacía imaginar edificios forrados en oro, mientras el suave viento mecía los árboles con el silbido de su dulce nana. Miré mi reloj de forma distraída, en ese instante las campanadas comenzaron a sonar expandiendo el sonido con un eco sordo, eran las ocho de la tarde de un cálido otoño. Apagué el cigarrillo sin vacilación, pagué mi cuenta y me dirigí a la puerta. Mis ojos aún podían ver los destellos anaranjados del sol enzarzándose en las fachadas de los edificios, lamiéndolos como lenguas de fuego en una pira. Caminé por las calles observando a sus gentes y los hermosos edificios, Nueva Orleans era todo un espectáculo para los ojos.

La luz del crepúsculo fue dejando paso a la noche, caminé a través de las calles absorto escuchando los sonidos que emanaban de la ciudad. Me encaminé hacia la calle St Peter, cerca de Jackson Square. La gente paseaba animada por el cálido aire otoñal mientras los artistas callejeros trabajaban bajo las curiosas miradas de los viandantes. A la altura de St Charles escuché el traqueteo del tranvía, ese gran armatoste de hierro que trasladaba pasajeros desde hacía más de cien años, tenía un encanto inusual. Llegué al Barrio Francés, el sol se había ocultado y ahora la luna iluminaba el cielo, las luces de los locales brillaban con más fuerza y las gentes paseaban bajo la luz pálida de las farolas. En las tabernas se acumulaba una muchedumbre y el barrio empezaba a despertar, los locales reemplazaban sus anuncios diurnos por otros para un público adulto en los cuales ofrecían diversiones de otro tipo, cada noche las calles se veían sacudidas por la diversión, la

algarabía y el placer.

Observaba a las personas que parloteaban y reían sin cesar, sentí un profundo aguijonazo al comprender mi situación de completa soledad, hacía años yo también había sentido esa alegría, la certeza de saber que tenías a gente a tu alrededor a la cual le importabas. Ahora la soledad, como si de un sólido y amargo líquido se tratase, había ocupado ese lugar en el que la alegría se convirtió en poco menos que un destello lejano.

Giré la esquina y sentí cómo algo me golpeaba en el pecho haciéndome olvidar todo pensamiento. Lo que me había golpeado era un jovencito de unos dieciséis años, me encontré con sus ojos de un azul cobalto mirándome, tenía la cara ensangrentada y no pude reprimir una mueca de desagrado. Pidió disculpas en un tono apagado de voz y se quedó plantado en el mismo sitio sin apartar la vista de la mancha que había dejado en mi ropa.

-Siento mucho haberle manchado la ropa...- se disculpó de nuevo.

Le sangraba la nariz profusamente, y la sangre resbalaba por su pálida piel. Parecía estar confundido o perdido.

-No importa, la ropa se puede limpiar. Oye, ¿te encuentras bien?-me miró sin saber muy bien qué responder mientras aceptaba el pañuelo que le tendía y taponaba la hemorragia con él.

-¿Me podría decir dónde estoy? -su pregunta me sorprendió, le sonreí levemente y le contesté de forma calmada -Estás en el barrio francés, en la calle Bourbon, parece que te has perdido ... ¿no es así?-le miré sin saber muy bien qué decir ante su silencio.

-No se preocupe, estoy bien, llegue aquí hace dos días y no conozco a nadie ni el lugar -parecía haber despertado de su ensoñación. Me dirigió una pequeña sonrisa y miró el pañuelo comprobando que su nariz volvía a su estado normal, ya no había sangre que secar.

-Gracias por el pañuelo, lo he dejado perdido, es una pena, era bastante bonito -dijo en tono pesaroso. En ese momento reparé en que su pelo era de un color rojizo bastante llamativo, tenía la cara surcada de pequeñas pecas que le hacían tener un aspecto más aniñado del que ya tenía.

-¿Qué te ha pasado?-no pude reprimir mis ansias de saber.

-Oh bueno ... digamos que un tipo con el que estaba se puso demasiado cariñoso-me sorprendí bastante ante una afirmación de tal calibre y desvié mi mirada de la suya.

-No se preocupe, no tengo el sida,su chaqueta queda libre de infección -parecía enfadado ante mi reacción evasiva, tal vez pensase que yo era un homófobo.

-Espera, lo siento, es que eres tan joven que no esperaba una respuesta de ese tipo, quizás un comentario del tipo "me han atracado" o "me he peleado con un colega"... -mis palabras se atropellaron unas con otras, intenté disculparme como buenamente supe. Me miró divertido y comenzó a reírse.

-Está bien, no importa, tengo veintidós años no soy tan niño aunque mi físico me traiciona -Hizo una pequeña pausa mientras buscaba algo en sus pantalones, era una pitillera, encendió un cigarrillo y, tras guardar el encendedor, me tendió su mano izquierda, la cual acepté.

-Me llamo Emile, soy de Shreveport y estoy pasando aquí unos días, vine a visitar a unos parientes. Sólo quería divertirme un poco por la ciudad, pero parece que no ha sido una

buena idea-Me miró esperando una respuesta. Me encontraba ensimismado, hacía tiempo que no mantenía una conversación de más de dos minutos con alguien que no fuese mi casero.

-Me llamo Julien, nací aquí pero viví mucho tiempo en Francia, tengo treinta años. Encantado...-La sonrisa de Emile era radiante.

-¿No sueles hablar mucho con la gente, verdad? Se nota en tu forma de expresarte, pareces un autómeta- Mi boca se contrajo en una mueca que parecía una sonrisa pero estaba lejos de serlo, Emile se dio cuenta de ello y emitió una carcajada.

-¿Quieres tomar algo?-Me miró fijamente y no supe qué decir así que asentí con la cabeza.

Emile era todo lo que yo había sido en mi juventud, sentí cómo mi mente empezaba a relajarse en su presencia, era muy pragmático y, a pesar de haber tenido una noche horrible, según sus palabras, ahora le parecía perfecta. Sonreía continuamente y bromeaba. Después de mucho beber y reír nos despedimos, acordamos vernos la noche siguiente en la misma taberna y pasar un rato agradable. Me sentía extrañamente atraído pero no solo me ocurría a mí, todo el mundo lo miraba, tenía algo misterioso que hacía posar las miradas del resto en él.

Llegué con antelación a la taberna y pedí una cerveza, me senté en una de las mesas al fondo del local y me dispuse a esperarle. Al cabo de unos minutos Emile cruzó la puerta, iba vestido con jeans y una camiseta desgastada, se acercó a la barra y me saludó desde lejos haciéndome un ademán de que esperase, le dijo algo al barman y se dirigió a la mesa donde me encontraba. Me tendió la mano en forma de saludo sonriendo y se sentó, comenzamos a hablar. Me fijé en que sus manos eran de un blanco marmóreo y su piel también, parecía delicada pero al tocarla había sentido que era dura y fría. No entendí muy bien por qué pero sentí un escalofrío. Después de llevar un tiempo hablando me dijo si me apetecía pasear, estaba algo cansado del escándalo que había dentro del local. Pagamos la cuenta y salimos de allí.

Caminamos por las calles de Nueva Orleans hasta bien entrada la noche, Emile no dejaba de preguntarme sobre mi vida en Francia, estaba interesado en todo lo relativo a mí o eso dijo, esta afirmación me turbó. Me sentí bastante inquieto después de aquello y pensé que tal vez sólo intentaba ser cortés. De repente me di cuenta de que habíamos entrado en un callejón sin salida. Emile se giró hacia mí y me agarró fuertemente por el cuello, en ese momento no supe qué pensar e intenté librarme de él. Me arrojé contra la pared y caí al suelo, se acercó y me levantó.

Después de aquello no recuerdo nada, me desperté dolorido y tirado en el suelo del callejón, era de noche aún. Mis ojos no soportaban la luz que proyectaban las farolas, intenté levantarme pero no pude. Haciendo un esfuerzo me acerqué hacia un cubo de basura que proyectaba una leve sombra en una esquina. Necesitaba resguardarme de la luz, tenía la sensación de que mi cabeza iba a explotar si no lo hacía. Cuando recobré la visión pude ver que mis manos estaban ensangrentadas al igual que mi ropa. Un dolor lacerante me hizo echarme las manos a la cabeza y pude sentir entonces qué era lo que lo producía, tenía una herida por lo que pude apreciar y mi pelo estaba lleno de sangre seca, sentía un zumbido intenso en uno de mis oídos.

De repente mi respiración se entrecortó al ver a Emile sentado en la esquina opuesta del callejón, mirándome y lamiendo sus manos llenas de sangre, de mi sangre. Se acercó poco a poco a mí, enmarcó mi rostro entre sus manos y lamió mis mejillas, pegajosas aún por la sangre, estaba temblando. Sus ojos se posaron en los míos y me habló con una voz grave y contundente.

-No quería hacerte daño...- seguía mirándome fijamente, repitiendo en voz baja esas palabras, una y otra vez, pero esta vez para sí mismo.

No sabía qué responder a eso y dejé que siguiera en su ensoñación mientras intentaba pensar con claridad, necesitaba huir de él.

Me cogió y me puso en pie, era una marioneta en sus manos, lo hizo de forma cuidadosa.

Pasó mi brazo sobre sus hombros y rodeó mi cintura con el suyo. Apoyaba totalmente mi peso en su cuerpo, tenía una fuerza increíble. Después de caminar mucho tiempo por las calles llegamos hasta las puertas de una casa, abrió la puerta de la misma y me hizo entrar dejándome en un sofá. Me miró desde la puerta, parecía muy nervioso.

-¿Vas a matarme?-me sentía frustrado, había algo en mí que no funcionaba bien, mi cuerpo no respondía y cada vez me costaba más hablar.

Se acercó y comenzó a quitarme la ropa, me dolía el cuerpo horriblemente. Cuando acabó de desnudarme hizo una maraña con las prendas ensangrentadas y las arrojó al otro lado de la habitación. Se acercó a mi cuerpo y comenzó a examinar las heridas. Deslizó sus dedos por mi piel lacerada por los golpes que me había infligido él mismo y resoplaba demostrando su desagrado, lamió lentamente los cortes y le sentí gemir.

- Lo siento, de veras -le escuché decir mientras el aliento de sus palabras rozaba mi piel.

-¿Quién eres? -al escuchar esta pregunta soltó un pequeño bufido y se acercó a mi rostro, me miraba como si me viese por primera vez.

-Vas a morir Julien, vas a morir y nadie puede salvarte -parecía triste y confuso. No entendía nada, estaba asustado y era absurdo.

-¿Voy a morir? -gemí angustiado mientras

intentaba hablar de forma clara - ¡Llévame a un hospital si aún te queda un poco de humanidad dentro, maldito cabrón! -le grité con odio aquellas palabras y él simplemente se limió a taparme la boca. Me miraba como quien mira a un cachorro que está agonizando.

-Duérmete ...- mientras decía eso poco a poco se acercó a mi cuello, sentí un dolor lacerante, como si dos finas agujas penetrasen mi piel. En aquel instante perdí la conciencia y comencé a recordar todo lo que había pasado por mi vida. La infancia, la adolescencia, la muerte de mis seres queridos y todo el dolor y sufrimiento que había padecido estos últimos años parecían disiparse. El mundo había huido y sólo existía el latido de mi corazón y el de Emile, el mundo se reducía a ese pequeño sonido. Mi boca empezó a llenarse de un líquido caliente, salado y realmente dulce a la vez. Dejé de sentir dolor. Se terminó todo. Se abalanzó sobre mi ser una profunda oscuridad que lo engullía todo.

Cuando desperté, mi mundo había cambiado completamente, era de noche y Emile se encontraba sentado en la otra punta de la habitación mirándome. Podía distinguir el más leve color, movimiento y sonido que me rodeaba. Era como ver el mundo a cámara lenta y a través de un pequeño microscopio. Me sentía muerto, muerto y totalmente vivo.

-Eres un no muerto -Emile me despertó de mis cavilaciones. Le miré sorprendido, era más hermoso de lo que recordaba o tal vez nunca pude apreciarle bien. Una sonrisa se asomó a su rostro al ver mi expresión.

-¿Un vampiro?-pregunté lleno de confusión. Él asintió levemente con la cabeza.

Tenía mil preguntas que hacerle y él pareció saber lo que estaba pensando, pues se levantó y agarró mi mano tirando de ella para que me incorporase. Me levanté con una agilidad pasmosa. Me sentí muy excitado al pensar en todo lo que repercutía el hecho de ser lo que ahora era.

-Nosotros -empezó a decir Emile-

somos...seres totalmente abominables. Para unos somos emisarios del demonio, para otros simplemente pertenecemos al folklore y algunos creen que somos obra de un irlandés chiflado -dijo esto sonriendo en todo momento, tenía una cadencia en su voz que me hacía sentirme totalmente rendido a sus palabras.

Prosiguió su pequeño discurso-Estaremos juntos toda la eternidad Julien, no hay más dolor, no hay más preocupaciones, no existimos para el mundo. Somos el todo en la nada. Somos la nada y el todo. Somos la eternidad. Puedes ser todo lo que desees. ¿Tú qué desees ser Julien ...?

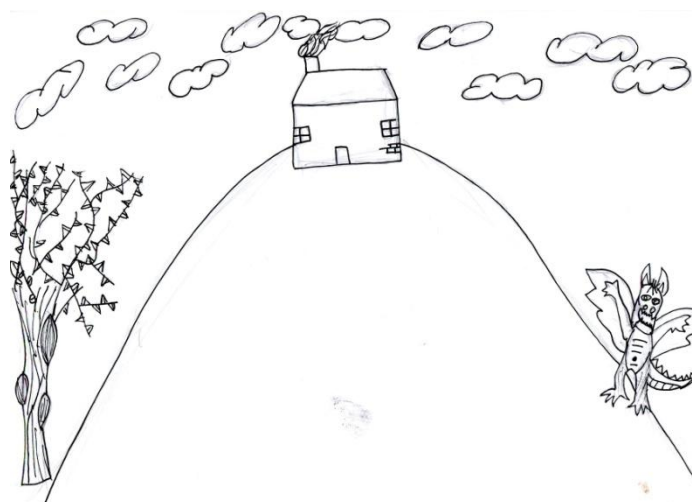
Mis manos temblaban. Miré la pared, absorto y sin poder reprimir todo lo que estaba sintiendo.

-No lo sé, me arde todo el cuerpo ... -un ardor recorría mi garganta y me presionaba el estómago.

-Es normal, sientes sed, una sed insoportable. Todos la sentimos al principio-Posó su mano en mi hombro y besó mi frente. -Dicen que el alma es un vaso que solo se llena con la eternidad, llenemos este de dulce sangre-Sonrió.

Salimos a la oscuridad de la noche, la eterna y oscura noche.

Tania Vergara
1r premi Narració en castellà

UN RECUERDO MEDIO BORRADO

Acaso no puedo
 contar mi gran pesar
 Veo los barcos pasar
 por el mar
 Las estrellas y la
 luna
 Ni reprochan ni
 contestan solo
 escuchan
 Les cuento la noche
 entera
 Aquellos momentos
 cuando estabas a mi
 vera
 Cuando te tumbabas
 a mi lado en aquel
 bonito prado
 Aquellos verdes
 matojos
 No dejaban vista a
 nuestros ojos
 Que de cuerpo y
 mente del pueblo
 estábamos alejados
 Y aunque hace tanto
 tiempo y lo veo tan
 lejos

Recuerdo tus
 miradas, tus
 palabras, tus besos
 Recuerdo aquel
 temblar que sentía
 Cada vez que hacia
 ti me movía
 Y recuerdo el
 susurro de tus labios
 al besar
 Cuando yo solo
 quería amar
 Sin ti poco a poco
 muero
 Porque sin ti mirar
 hacia delante no
 puedo
 Ahora yo solo ando
 por este camino
 El tiempo que sueño
 contigo soy feliz
 Lo restante me
 deprimo
 Te dibujo a mi lado
 Con tu rostro y un te
 quiero medio
 borrado

Leticia Piña
1r premi Poesia en castellà

FUGIR

La vista era meravellosa. Després de tantes hores d'angoixa al tren, aquest indret la relaxava enormement. Mirava per la finestra de la casa des de feia una estona i no podia apartar la vista, el lloc era bellíssim, es veien les majestuoses muntanyes de fons, nevades a les zones més altes, que donaven pas a un llac, dòcil i tranquil, rodejat d'una verdor inconfusible, la verdor de la primavera.

El llac estava tan en calma que reflectia perfectament tot el paisatge com si fos un mirall, una copia de la bellesa de la natura, reduïda i fràgil.

Flors, arbres i tota mena de flora silvestre s'amuntegaven donant pas a l'estació florida de l'any. Els arbres vora la casa, alts i plens d'ocells, li portaven seguretat i pau, que era el que necessitava. Perquè no podia creure que s'hagués acabat, que no tornaria a viure amb por. Les flors i herbes, de tots els colors, com si fossin un somriure de l'arc de Sant Martí, creixien d'una manera salvatge tan ordenada que semblava que estiguessin planificades per

aconseguir l'efecte d'una cosa natural sense arribar a ser ferotge.

El cel estava tan blau que costava de mirar i els escassos núvols li donaven realitat a l'escena. S'assemblava al cel que veia des de la finestra de l'hospital, quan va ser a punt de perdre la vida per una pallissa. El record la va fer estremir-se. S'enrecordava perfectament del dolor i la vergonya però ja no els sentia, els havia deixat a la seva antiga casa juntament amb el seu causant.

La nova casa, petita i acollidora, tenia un ambient agradable i familiar, tota de fusta obscura, amb tots els mobles de fusta també a joc, uns quants quadres d'escenes campestres, les maletes i caixes amuntegades pel passadís i una petita xemeneia, en la llar de la qual descansava una pila de troncs extingits.

Tot indicava que era el lloc perfecte, impossible que dins d'aquesta manifestació de mansa naturalesa no càpigues la felicitat, semblava que aquí les ferides, tant físiques com emocionals, es curaven en qüestió de dies. Aquí podria començar de nou amb els seus petits fills.

Escoltava els nens jugant i rient, feliços i despreocupats, en l'habitació contigua. Les seves veus li portaven tant amor que semblava que li anava a esclatar el cor. Eren el seu coratge, la seva pau, la seva felicitat, el seu motiu per viure, la raó per la qual va fugir, fugir del perill, de la por, del dolor, i sobretot, fugir d'ell.

Ella era una víctima del seu passat, per molt que canviés de casa, de treball i de vida, però renunciaria al seu afecte per lo conegut i s'internaria en el perillós món del desconegut. Això significaria que en cada moment de la seva nova vida hi hauria aventura, misteri i emoció i, al mateix temps, experimentaria la màgia de viure.

Era un dia fantàstic per ser viva.

Lara Morcillo
2n premi Narració en català

STRANGE SENSATIONS

I could feel the blood pressure while it running through my veins. I could feel how my temperature raised with each hour that was passing. I could smell each scent that my around provided me. It was a wonderful feeling. My senses were more alert and I could perceive things that before I could not perceive at all.

In the distance I heard the birds singing, I heard people laughing and singing while the soft rain was wetting their bodies. More nearby, there had a few children fighting for a ball of football. I laughed. What is more, there were a couple of lovers walking under an umbrella. ¡It was something incredible! ¡I could listen to hundreds of meters! But it was not the best thing. The best thing was that I could feel more nearby all those who to my side were in that moment. Suddenly everything changed.

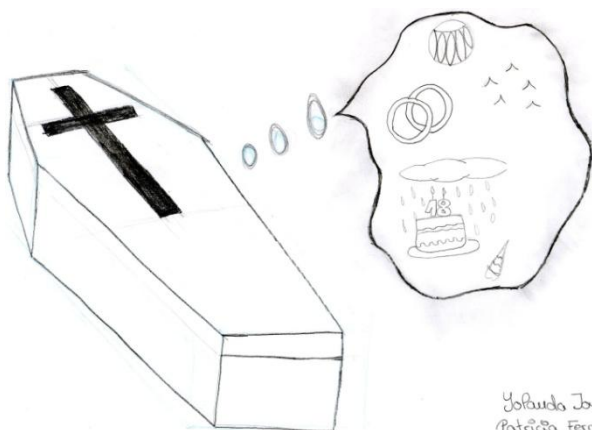
Everything what I had felt until then vanished. The darkness flooded me and I could not go out of it. My family was there, close to me. They were looking at me and I tried to smile them because I did not want that they were worrying about me but they were not returning the smile to me. They were crying and I did not know the reason. Were they in the darkness too? Were they scared? I said to them that they did not have to be scared because I was with them, but they continued crying. I was with them in the darkness and though I was very scared I was not crying, why they if?

Suddenly the light shone and he was there, my future husband was there, looking at me with eyes full of sadness. He approached and embraced me. He was so hot... then I realized that I was very cold. Why?

He kissed me. He looked at me and said to me - *Always I will love you* -.

Why did he say goodbye to me? Why I could not say to him that I also love him? It was very strange...

Then I understood everything. My strange sensations of perceiving so many things... I saw passed some of the happiest moments from my life in some seconds; the birds that my father gave me being alone a child, my brother having an argument because some guys taken from me my ball, my party of eighteen under the rain with my friends and finally, the evening that my couple and I decided to get married.

Yolanda Joyera 4C
 Patricia Ferrández 4
 Cristian Palazón 4C
 Josep Garcia 4B

...

People are in the habit of saying that you see your life to pass before your eyes before dying. It is true. I saw it. I... I am dead.

Ana Rosa González
1r premi Narració en anglès

L'ENCÍS D'EN NARCÍS

Des del mateix dia del seu naixement el seu destí va ésser marcat per l'opinió de les persones que l'envoltaven.

-Oh, quin nadó mes bonic! La seva bellesa és, ara mateix, insuperable, com a mínim en aquest poblat.- exclamà el metge. Els ben asseguro que no he vist mai cap nounat que faci tant de goig, i creguin-me que n'he vist molts...

I tot ajuntant les mans, i després del més silenciós dels precés, el metge va córrer a escampar la veu per tot el poblat. En menys de dues hores tothom estava assabentat de tal prodigi, i circularen llegendes, algunes certes, altres que no ho eren tant, sobre la supèrbia del seu rostre, però cap no va sortir fora del poble.

-Li direm Narcís, així sempre tindrà present que la seva bellesa no ha de ser desequilibrant i mai haurà de presumir d'ella-digué clarament la seva mare.

Així, doncs, Narcís es va anomenar, i durant tota la seva infància mai va poder jugar tranquil·lament, perquè sempre l'estovaven la resta de nens, ja que els seus pares els havien dit que era massa guapo i no mereixia jugar a futbol amb ells. És clar que era només enveja, però això va marcar molt el creixement del nen.

Ja de jove va voler aprendre un ofici, el de vidrier, per així poder veure's sempre i admirar la bellesa que sempre li havien dit que tenia. I va voler precisament tan digne ofici només pel fet que en el poble on residia no hi havia ni un sol vidre, des del dia en què ell va néixer, per tal que no s'hi reflectís en cap mirall. Va ser tant l'odi cap a la seva perfecció, que l'alcalde va arribar a prohibir totes les fonts d'aigua cristal·lina a deu quilòmetres de distància de la vila. Això representava mala higiene i un conjunt de malalties per als ciutadans, però tot i així el pla d'evitar que en Narcís es veiés a un mirall era irrevocable.

Per poder aprendre l'ofici de vidrier, el jove va haver de fugir de l'abric de la llar i marxar a provar fortuna als poblats veïns, així que va marxar de seguida que pogué. Durant la travessia, va trobar una noia que vestia robes nobles, muntada sobre un cavall blanc com la neu més pura... Mai havia vist cap noia més preciosa que ella.

Els seus rínxols daurats encisaven a cada cavalcada, movent-se amunt i avall amb aquella harmonia que només es troba a les millors cançons. Es va quedar de pedra, no sabia com reaccionar, així doncs s'amagà i la seguí tot el que pogué, fins que la va perdre de vista.

Des de llavors va voler trobar-la i s'oblidà fins i tot del seu objectiu. La seva bellesa no importava, havia trobat algú a qui probablement li passava el mateix, que tenia el mateix do que a ell li va ésser concebut, aquelles faccions perfectes que cap altre tenia.

Al dia següent la va trobar, davant la casa més gran del poblat més ric que mai havia visitat. Ni tan sols s'havia parat a mirar a la resta de persones del seu voltant, les quals no deixaven de mirar-lo i de xiuxiuejar entre ells. El presumit Narcís ja estava acostumat a aquesta situació, fins i tot una dona va desmaiar-se en veure'l. Però no es podia aturar ara que per fi havia trobat el sùmmum de la bellesa, i volia que ella li digués com era ell de perfecte, ja que mai s'havia vist reflectit, i l'opinió d'una noia tan encisadora el feia fins i tot suar.

S'hi va apropar a poc a poc, i en respondre a la trucada a la porta de casa seva, ella va aparèixer. Ell digué amb veu ferma:

- Disculpi que em presentí així a casa seva, però porto dies buscant-la, ja que el seu rostre em va encisar tan sols veure-la i, donada la meua bellesa, amb una gran fama fins i tot llegendària, que potser ha arribat a les vostres orelles, he vingut per proposar la unió de les nostres ànimes seguint l'antiga i pura tradició matrimonial. Així, doncs, només espero una resposta. Mentrestant, al seu servei romandré -digué en Narcís convençut.

-No, disculpi vostè, ja que mai he sentit a parlar de tal arrogant llegenda. I sàpiga, bon home, que ni a les faules és vostè bell, més aviat és inigualable la lletjor que presencio ara mateix. Potser ha estat víctima d'una cruel broma durant sa vida, o tan sols és un il·lús, però puc ben assegurar que ni tan sols s'apropa a l'ideal de persona normal.

Dolgut per aquestes paraules va començar a entendre. Tot lligava. La llegenda només era això, una llegenda, i tal era el poder d'aquest conjunt de mots que féu que un poble sencer veiés un monstre realment bonic, o podria haver estat una broma de mal gust, fins i tot per protegir-lo d'ell mateix. Pensatiu, i alhora furiós, sortí corrents cap al bosc. Allà buscà desesperat una bassa d'aigua cristal·lina, i en trobar-la, s'hi ajupí al costat per tal de veure's per primer cop en sa vida. No se sap si per la seva bellesa o per l'horrorosa visió, en Narcís va morir allà mateix al cap d'uns dies.

La llegenda diu que s'enamorà d'ell mateix, tot i que alguns pensen que morí perquè pensà d'estalviar problemes a la gent que el considerava un monstre. En qualsevol dels casos, en aquest mateix lloc va créixer una particular flor, i diu aquesta mateixa llegenda que li varen posar el nom d'en Narcís.

Una llegenda per recordar-ne una altra: la de la imperfecció del que és perfecte.

Albert López
1r premi Narració en català

DESIG

El temps és breu, la vida s'acaba,
l'horror creix, el cel s'amaga
i amb tot això mai termina
el meu desig de viure.

Deixa'm ensenyar-te el món:
el mar més profund,
la muntanya més alta,
les estrelles més brillants.

Totes les illes de l'oceà,
tots els cels del món,
tots els somriures d'un país,
totes les flors d'un bosc.

És aquí tot el que sempre he volgut,
tot el que sempre he necessitat.
Confio que tinguis temps
per passar un dia amb mi.

Lara Morcillo
2n premi Poesia en català

El número d'*Aniram* que teniu a les mans ha vist la llum, com sempre, gràcies a la implicació i la col·laboració de moltes persones. Per a totes elles, el nostre profund i sincer AGRAÏMENT:

Moltes gràcies...

Per les seves cròniques, reportatges i entrevistes, als alumnes del Taller de Premsa **Zaira Cano, Imanol Cordero, Patrícia Fernández, Èrica Guinó, Daniel Hernández, Yolanda Joyera, Iván Liñán, Irene López, Melani Navarrete, Sandra Pacho, Gisela Plaza, Yaiza Reina, Cristhian Soliz i Abel Varón.**

Per les seves col·laboracions i els seus textos de creació, als alumnes **Albert Aguilar, Alexia Aguilar, Montse Aguilar, Marcos Álvarez, Melani Álvarez, Ximena Balderrama, Ivette Ballesta, Sara Benito, Kilian Bravo, Andrea Busquets, Oriol Canalejas, Adrián Castellano, Ana Cerezo, Laura Chamorro, Míriam de Luna, Bryan Díaz, Chelsea Díaz, Dalia Díaz, Estefanía Domínguez, Javier Domínguez, Natàlia Domínguez, Sara Doncel, Mariam El Hallouzi, Rebeca Entrena, Anaïs García, Marina Gómez, Lourdes Gragera, Iris Gutiérrez, Marc Gutiérrez, Samuel Gutiérrez, Hannah Herbert, Javier Hernández, Estefa Jémez, Antonio Jiménez, Laurend Justiniano, Raúl Lancharro, Ainhoa Lozano, Éric Marcos, Javier Monterrubio, Lara Morcillo, Edgar Moyano, Aleix Paredes, Janire Parrilla, Marina Pérez, Marc Piña, Desirée Requena, Míriam Requena, Víctor Romero, Marc Ruiz, Laura Rubio, Ángela Saludes, Cristina Saludes, Alba Santafé, Cynthia Segura, Claudia Serrano, Diego Sevilla, Gemma Simón, Marta Úbeda, Víctor Manuel Valverde, Iván Vila i Pablo Zhang,** i pels seus textos col·lectius als alumnes d'Economia de 1r de Batxillerat, als de 4t d'ESO E i als del **Projecte de Mediació.**

Per les seves creacions, a tots els **guanyadors del Concurs Literari Sant Jordi 2009.**

Pels seus escrits i altres contribucions, als professors **Daniel Banegas, Esperanza Casabella, Natividad Castillo, Assumpta Ferran, Anabel Giménez, Rosa Iglesias, Muryam Mustafa, Assumpció Muntó, Carlos Ontiveros, Silvia Orozco, Ester Pascual, Tània Peña, Lúdia Peyret, Josep M. Pinós, Mariela Puértolas, Francina Ques, Angelina Serra, Alicia Sirvent, Ana Turmo i Ester Valero.**

Per explicar-nos les seves vivències, a **Melani Álvarez, Javier Ángel, M. Luisa Concepción, Alberto Córcoles, Miriam de Luna, Jordi Marín, Judit Morales, M. Antonia Murcia, Encarna Pérez, Víctor Romero, Marc Ruiz, Jordi Sabaté, Ángela Saludes, Bienvenida Silvestre i Cinthia Villarreal.**

També per la seva col·laboració, a l'**Equip Directiu** i, sobretot, a l'**AMPA** de l'Institut Marina i a l'**Ajuntament de la Llagosta.**

I pel seu suport, no només tècnic, a **Òscar** i, per descomptat, a **Ricard Sebastià** -gràcies a ell prendre el relleu en la coordinació de la revista ha estat molt més fàcil.

PORTADA I IL·LUSTRACIONS DE LA REVISTA

Amb una mica d'esforç, des del Departament de Visual i Plàstica hem fet cabre la feina de 100 alumnes en la portada de la revista. Són els alumnes de 1r d'ESO.

Ens feia il·lusió que es poguessin veure reflectits en la revista de l'institut. Són els alumnes més joves del centre i comencen una nova etapa, els estudis secundaris. Creiem que aquest és prou motiu per donar-los aquesta rellevància.

La feina presentada respon a una mandala que han fet en grups de quatre o cinc persones. Aquesta feina era una part del crèdit de síntesi, el tema del qual ha estat l'Índia. Per fer la mandala el grup havia de posar-se d'acord en la temàtica o en la gamma de colors. Una vegada fet aquest pas cada integrant del grup feia la seva part d'una manera creativa i personal. És per això que en aquest rectangle de 12 x 21 cm queda plasmada la sensibilitat de 100 alumnes.

Mandala, que en sànscrit vol dir cercle, és un dibuix que aprofita les figures geomètriques per realitzar composicions bàsicament harmòniques. En el nostre cas hem aprofitat el tema de la mandala per poder emfatitzar la importància que té l'esforç individual a l'hora de treballar en equip.

D'altra banda, alumnes de 1r i de 4t d'ESO han contribuït a la revista amb diverses il·lustracions que han servit per acompanyar els textos guanyadors del concurs literari de Sant Jordi, i també per a la portada de la revista especial 25è aniversari que sortirà al juny.

Així doncs, gràcies també...

Per les seves mandales, a **tots els alumnes de 1r d'ESO**.

Per les il·lustracions, als alumnes de 1r d'ESO **Claudia Alba, Álex Avellaneda, Jesús Escobar, Paula Fernández, Lorena García, Luna Núñez i Nayara Pedrós,**

i als de 4t d'ESO **Doris Aguilar, Jennifer Astete, Noura Balhamri, Beatriz Burgos, Dunia Campos, Claudia Covaci, Patricia Fernández, Josep García, Marta Inarejos, Alicia Jiménez, Yolanda Joyera, Karima Lamrini, Clever Mamani, Raisa Matamoros, Mariana Medrano, Cristian Palazón i Shirley Sanguino.**

Per haver-les escanejat, a **Mohamed Ahmed i Kevin Gámez.**

I, per tot plegat, al **Departament d'Educació Visual i Plàstica.**

Hi col·laboren:

AJUNTAMENT DE LA LLAGOSTA

AMPA DE L'INSTITUT MARINA